

Марко Смуков

ТАБУ

Београд, 2004.

Пошто је према извештају интернет књижаре www.knjizara.com распродата књига «Табу», желим је преко мога сајта www.markosmukov.com учинити доступном у електронском облику оним мојим читаоцима који до ње на други начин не могу доћи, да је слободно читају и одштампају књигу за сопствене потребе.

Аутор
Марко Смуков

Сва ауторска права на књигу и даље задржава сам аутор
Copyright by Marko Smukov

Ми волимо кога хоћемо, не мрзимо никога.

Ми радимо оно што желимо, не гледамо шта раде други.

Ми живимо живот, не призивамо смрт.

Ми не крадемо, оно што немамо то нам и не треба.

Ми можемо све, не морамо ништа.

Ми живимо данас, не занима нас шта је било и шта ће бити.

Ми немамо све што волимо, па волимо оно што имамо.

Ми уживамо, не бринемо бриге.

Ми господаримо собом, не потчињавамо друге.

Ми обуздавамо жеље, па немамо проблеме.

Ми живимо своје животе, не мешамо се у туђе.

Ми смо срећни, јер смо тако хтели.

Ми не лажемо, мачку називамо мачком.

Ми смо Еросова неукротива копилад...

СТЕФАН:

Нисам знао да су и очи полни орган. Саставни део либида. Уствари, одлучујућа иницијална каписла. Незнам да ли то важи само за мушки или и за женски орган вида. У сваком случају, што се мене тиче, мој поглед се баш залепио за оно што сам волео да гледам. У чему сам тако, баш до коске, уживао. Да лутам том пешчаном пустињом у нади да ме иза неког од тих облих пешчаних брегова чека решење загонетке. Формула смисла, почетка и краја мојег битисања на планети. Јер обрине на телу моје колегинице са факса, Снешке су баш то. Пустињске, пешчане дине у којима сам се губио гладан и жедан. Био је то сав мој свет. Онај једини који ћу икад имати. И који бих желео да имам. Који небих мењао за било какав други.

Али где је цветна оаза? Ја нисам бедуин и веома се лоше сналазим у овом бескрају. Без мапе и компаса, горим од жеђи. Наслућујем да је извор свеже, питке воде ту негде иза неког од тих пешчаних брегова, али никако да га досегнем. Да се напијем, па макар ми то био последњи гутљај у животу. И док смо тако заједно спремали испите у мојој скромној гајби, једној београдској приземљуши, а ја парио очи на Снежаниним облинама, безобразно истакнутим у кратком цинс шорцу, који ми није сметао да видим и оно што је испод њега, она је нашла за потребно да искулира:

“Нешто да се разумемо: ја сам риба са највише проблема на свету. Декинтирана к’о црквени миш. Ако и даље наставиш да ждракаш можеш само да испаднеш разрок. Јер, не гине ти хладан облог на крају. Пошто како тудомишем и кроз твоје џепове дува промаја. Дакле, ми смо два голаћа. Проблем је твој што мене интересује само неки дебели буђелар. Па, да се одмах разумемо: немој да блејиш, него зарони у ту књигу пред собом. Остало ти је још свега два дана до испита...”

Њено толковање не помаже. У тој мојој гајби су два кауча. По једном сам се опружио ја, по другом она. Читамо лежећи, полеђушке или потрбушке, како ко и како кад. Ако лежи потрбушке ружичасте, пешчане дине обасјане сунцем су њене бутке и оне две тако дивно заобљене полулопте. Ако лежи на леђима то је тек изазов. Јер њени округли сифончићи, који се тако ритмички при дисању дижу и спуштају, као да траже неку врсту акције. Узалуд окрећем главу на другу страну. Ја њу видим и када не зурим у њеном правцу. Ма, видим је и када зажмурим. Па и док одсутно бленем у књигу, као да тобож учим. Јер то је јаче од мене. Моја опажања су помало мутна, нејасна недогледана. Свестан сам само делића неких одломака љубавног романа, који управо преживљавам. Да ли то увек мора да буде тако? Да главни актери фабуле постају свесни кроз шта су прошли тек пошто се путовање заврши? Онда кад више не могу да поправе оно што су пропустили. Не, ја сам свестан да нисам ни пијан ни дрогиран. Ево, трљаам очи. Проверавам да ли можда не сањам. Не, будам сам и свестан онога што управо преживљавам. Она је ту и ја сам ту. Стварни смо. Могао бих посебно да волим њена боса стопала, њене набрекле сифончиће, црну а сјајну, густу и дугу косу...Са оним неукротивим шишкама, које одсликавају неке магичне арабеске на њеном, аристократски бледом, лицу. Све то појединачно. А сједињено у комплету? Човече! То би сигурно био онај катастрофални

земљотрес и за било којег другог представника мушког рода, који би се нашао на мојем месту. Узалуд покушавам да се одупрем вртоглавици, која прети да ме обори с ногу. Па, онда нешто тољгам: који ће ми мој диплома ако не збарим рибу као што је Снежана. То је тренутно једини испит који тако жарко желим да положим. Дипломски на којем морам да дипломирам, магистрирам, докторирам... И док ме и даље мучи вертиго и од најкраћег блиц погледа на њене округле поморанце, са пркосно истакнутим брадавицама које тако снажно затежу и и пркосно се истичу кроз сваку тканину, јер им је очигледно веома тесно тамо где су заробљене, па покушавају да искоче из оскудне мајице, присетих се познате изреке да циљ оправдава средство. Значи сконцетриши се и засучи рукаве, па ископај било какво, али ефикасно средство и решићеш проблем. Зато кад се један мој пајтос, који се враћа у Америку, где је радио као точилац горива на бензинској пумпи, понудио да ми учини неку услугу, мени сине идеја. Резултат је био телеграм извесног адвоката, Томаса Стеина, који ми јавља да ми је у Чикагу тобож умро ујак, измишљени мистер Маркович и да ми је у наслеђе оставио два милиона долара.

Као фол немарно остављен на столу тај фалш телеграм је учинио своје: Снежана је спремно прионула да ми брише сузе (кад затреба ја могу и да заплачем) и да ме теши и теточи, узгред напомињући да ме никад неће оставити. Јер, да је дирнута толиком мојом жалошћу за преминулим ујаком. И што види да ме је тај бол тако истински опхрвао, да ме нису могли обрадовати и утешити ни они милиони које имам да наследим.

“Тако си добар мили (већ сам постао мили!), тако племенит. Морам да признам да сам пријатно изненађена. Нисам ни у сну сањала да си тако осетљиве природе. Волим те, волим, волим...”

Тада је уследио наш први пољубац, дуги вртоглави спој. Пошто смо заказали венчање, претрнуо сам од стрепње: питао сам се да ли ћу то стварно да доживим. То о чему сам две године узалудно маштао. Уплашио сам се да не тресне земљотрес или нека слична непогода. Која би могла да осујети највећу срећу мојег живота. Да у нашу лепу планету не удари онај залутали метеорит о којем бруји штампа. Просто ми је било невероватно, сав бих се најежио од стрепње, уствари извесности, да се мора десити нешто грозно, што ће моју измаштану кулу од блиставог жада и опала, срушити у ништавило. И ја се напоскон пробудити напуштен и бачен у глиб. Јер никад до тада моја непредвидљива судбина није ме нарочито мазила. И како онда могу да поверујем у нешто тако фантастично да ће сада одједном да буде баш толико дарежљива и да ми поклони златно руно. Оно најлепше што као обичан смртник могу да пожелим.

Па, ипак десило се. И нека ми сада неко каже да чуда нису могућа. Осећао сам као да ме преплављује нека слатка нервоза. Прилазио сам јој као скупоченој, стакленој вази која би могла да се скрши у прах и пепео, ако небих био довољно пажљив и опрезан.

Срећом на Снежанино изричито инсистирање прва брачна ноћ није протекла онако уобичајено како се могло очекивати. Она ме је молила да будем стрпљив, да је само милујем и да је чврсто држим у загрљају. Сада кад сам осећао и знао да је мој драгоцен плен у мојим чврстим канцама и да ми више не може измаћи, да је дефинитивно моја и да ме чека највећи згодитак моје животне лутрије, могао сам да се обуздавам и да будем стрпљив. И био сам. Чак сам у томе налазио неко раније неслућено уживање. Док сам само нежно у кревету миловао њено голо тело, моји дланови, врхови мојих прстију били су

мој увишестручени фалус. Невероватно. Ејакулирао сам преко прстију. И био стрпљив. Јер очекивање врхунски срећног догађаја, поготово кад је овако сасвим изванредно, можда је чак већа радост него сам догађај.

После сушне прве брачне ноћи, јер мрак са очију још нисам имао прилику да скинем, ја сам се први дигао, спремио кафу, палачинке са чоколадом, оранж ђус и остало, па све то на послужавнику однео Снежани у кревет. Онако сањива била је невероватно одушевљена. Поготово када сам је после доручка на рукама пренео у каду пуну умерено топле воде и миришљаве пене, нежно јој измасирао леђа, међуножје, обрисао је фротиром и онако свеже миришљаву вратио у кревет. Тамо сам јој размрсио и расчешљао њену дугу, сјајну косу. Имао сам стрпљења да јој нокте на рукама и ногама обрадим одговарајућом турпијицом. Па, и маникирам тамно црвеним лаком, који је био тако у складу са њеном дугом, црном косом, истим таквим обрвама и дугим трепавицама, које су правиле магичну сенку изнад њених смарагдних очију. Полако без журбе, са уживањем. Јер и припрема, стрпљиво исчекивање је саставни део уживања. Можда чак и најлепши део. Ма, не каже се без разлога да је најлепше од најлепшег оно што се још није десило, оно што човек очекује, што ће тек да се деси. Поготово кад то није само празна и често варљива нада, него извесност. За све то време мојег уздржаног цилемилисања одговарајући импулс из области гениталија није престајао да ме опомиње: доста! Али не. Желео сам да максимално ожедним како бих уживао у гашењу огромне жеђи. Јер већ сам био толико искусан и свестан градације у односу са женом. Математички изражено, од један до десет. У својим рукама имао сам музички инструмент и само од мене и моје спретности и виртуозности зависило је коју фантастичну мелодију ћу моћи да подарим својим наћуљеним чулима. Луцидно, како ми се чинило, закључио сам да би погрешна нота могла да буде ако бих поступао себично. Зато, као да се клањам самој богињи лепоте и љубави својим успаљеним језиком у који сам се сав претворио, љубио сам је и лизао од стопала обе босе ноге наизменично, па навише. Осетио сам да је почела дубоко и тешко да дише. Зажмурила је. Њене дуге витке ноге, су се размакле. Врата раја су се отвараола за мене. Само за мене. Онда сам рукама размакао полутке њене мирисне бресквице, тако да се појавио кочоперни ружичасти вратар на улазу у магични врт уживања. Морао сам дуго да му се клањам и умиљавам, да бих га некако одобровољио. Пажљиво и нежно сам га обрађивао својим уснама и језиком, све док није попустио и дозволио да потече топли, медни нектар.

Тада је Снежана вриснула и дрхтавим гласом повикала:

“Не могу више да издржим. Улази у мене. Немој да ме штедиш, нисам од порцулана. Растурај ме. Лези преко мене. Притискај ме свом својом тежином. Јер ја сам обично перце. Летим, летим, одлетећу ...”

Тог тренутка сам обневидео. Ма, чак сам и свест изгубио. Од момента када смо се стопили у једно, опстали су само мириси и нека склиска росуља између нас, околу нас и у нама. Не чујем јој дах, свестан сам само врелог поветарца на своје врату. Мирис ментола из њених узбурканих груди. Њене секутиће на својем врату, њене канце птице грабљивице на својим плећима. Испод мене, изнад мене и поред мене, сада је само морска пена, којом плута та, до овог тренутка, неухватљива, склиска јегуља, коју носим у својем памћењу. Јер од како смо се тако грозничаво уклонили она је ван мојег видокруга. Усне не испуштају никакве речи, никакво име. Само неке неартикулисане звуке. Ја већ почињем да сумњам да ли је то у мојим канцама она коју сам једва успео да досегнем. Да није ипак нека друга.

Знаћу тек кад дођем к себи, када се отрезним. Ако останем жив. Ако нисам већ у рају. Мој конфузни мозак ми сигнализира да више није ни важно како се зове та која је подамном, надамном, и поред мене. У сваком случају то је њено величанство јегуља. Елиса. Ја сам осовина око које се окреће васиона. Невероватна наслада. Тајна над тајнама. Чудо природе. Деси се или се не деси. Било је важно само ко је та која је могла да ме доведе до овог степена. Од тренутка када смо се стопили у једно престаје да буде важно како се зове, да ли је лепа или ружна, млада или стара, нормална или луда...Пардон, добро је да је мало лујкаста. Што луђа то слађа. У овом тренутку тако нешто прижељкује мој хаотични мозак.

И што се више стискамо једно уз друго, што је тање растојање између наше физичке љуштуре, све мање се видимо, чујемо и осећамо. Свако од нас двоје препуштен је себи и својим осећањима. Заједнички нам је само усклађени ритам наша два бубњајућа срца.

Узалудног ли покушаја стапања! Ја бих да будем она, да себе и овај ужитак доживим из њене интимае, а она би да буде ја. Јер када спокојан замрем ја у њој и она испод мене, изнад мене или поред мене (окрећемо се као и све друго у природи), остаје само уздах васкрсења, осмех блаженства и немогућност говора. *Tutto sordomuto!* Остаје немушти сјај захвалности у њеним широким зеницама, влажно подсећање на минули догађај и лепљива опомена да је крај.

После тих десетак минута магичног бестежинског стања наша узаврела тела слепљена и срасла једно уз друго једва су се раздвојила. Гледам њено зајапурено лице, преко којег ознојене власи њене косе, црње него икад, цртају акварел из бајке. Такав какав још ниједан уметник није успео да наслика. А ја јесам! У њеним сјајним зеницама, осенченим дугим трепавицама, читам мени намењену поему љубави. И захвалности! Једини звуци који се чују су наша зајапурена дахтања. Боримо за ваздух, дављеници изронили из дубоког вртлога у којем смо се вртили, до опијања, као и цео свет око нас. Срећни смо, пресрећни. Дубока задиханост се још увек смиривала. И док је слатка обамрлост сваке ћелије мојег перјасто лаганог организма блажено треперила, чуо сам Снежанин узбуђени шапат:

“Да ли ти то мене припремаш за дане када нам стигну они грдни долари и када ћу моћи да се препустим нашим слушкињама да ме служе и мазе?” Загрцнула се па наставила: “ Мислим, наравно, на онај уводни део...”

Тада смо обоје сложено прснули у необуздан смех. Ја сам знао зашто се смејем, а она?

*

Током следећих дана, док су се овакве сеансе између нас и даље понављале, Снежана је била тако слободна и опуштена да сам имао утисак као да и не хаје за мене. На моја питања одговарала је расејано са кратким да или не. Моји штосови је нису више засмејавали. Углавном је зевала и видно се досађивала. А досада је, рече неко, најгора могућа тортура. Гора чак и од насиља. Имао сам утисак да ме и не слуша, па једва да ме је који пут и погледала. Њене мисли су блуделе ко зна где. Обзиром на оно моје вишегодишње узалудно удварање, на моје свакодневне комплименте којима сам је тако расипнички обасипао, на моје јасно изражавано дивљење њеној лепоти и привлачности, логично је, можда и несвесно, закључила да сам печен. Готов. Покорен. Као да се презасићена тек дигла од обилне трпезе, незаинтересована за

даље жвакање. Ваљда је и несвесно закључила да ме је потпуно освојила и да баш и не мора око мене више да се труди. Па, ни да ми поклања минимум неке пажње. Јер кад је ловина у торби ловац може своју пушку да окачи о клин. Шта ће му. А онда на крају као шлаг на торту дође ово моје мазохистичко иживљавање и понижавање у сексу! Мора да јој је још важан само новац. То тобожње наследство које треба да ми стигне из Америке, па да заврши самном. Једном за свагда.

Можда нисам требао баш толико да је обожавам. Створио сам инфлацију позитивних, удворничких вибрација. А познато је да инфлација обезвређује вредност сваке драгоцености. Јер, она је за мене управо то. И даље јединствени драгуљ. Најлепша од свих лепих жена, целог света. Гледам друге лепотице у филмовима, на телевизији... Ни једна јој није равна. Ма, чак ни нека од оних такозваних топ модела! Ипак мислим, да сам се мало потрудио можда сам могао да јој нађем и неки недостатак, неку ману. Шљапкав ход, клемпаве уши, неку одвратну длачицу која издајнички штрчи из ноздрве... Било шта. Тек да ублажим овакво и оволико моје одушевљење њеном лепотом. Да успоставим неку, макар минималну, менталну равнотежу... Али тада небих могао да оволико уживам у њеном телу и читавом њеном бићу. Да будем овако и оволико срећан. Кад сам заронио лицем у њено међуножје и не само док је то трајало, него и док сам о томе пре и после тога сањарио, она је за мене била лепотица над лепотицама. Недостижан идол којег нисам достојан, а ипак сам успео да га досегнем. Није јој било равне. Према томе, понижавајући се, љубећи јој стопала и лижући их, можда сам тиме усрећивао њу, али пре свега усрећио сам самог себе. Јер она је моја и ја морам да је третирам као богињу лепоте и привлачности. Само тако могу да себи дочаравам да сам досегао звезде на небу. Да сам најсрећнији становник планете.

Неки сексолози светског гласа истичу своја схватања да *вољену треба понекад расплакати. Што чешиће, то боље...* Али то онда значи да треба глумити, варати, позирати. У сваком случају чинити нешто неприродно. Нешто што је тактика, а не оно *да се буде природан. Да се слуша своја душа.* Где је ту онда уживање?

Понекад бих помислио да сам можда у заблуди. Могуће да не сагледавам ствари реално и јасно. Заваравам се намерно измаштаним привидом. Па шта? Бар сам срећан и свестан сам тога да сам срећан. Не може бити срећан човек који омаловажава жену са којом дели своју судбину. Он тиме газии по својем сопственом животу. Ја такве жалим. Не. Ја ћу да наставим да летим, као Икар. Све до самог сунца. Па макар се на њему спржио. Важно је узлетети и уживати. Док траје нек траје.

Али, опомиње ме моје друго ја, не прети ти опасност само да будеш спржен, при преблиском сусрету са сунцем. Неко некад рече да *ко високо лети ниско пада.* Ако тако наставиш и даље, од најсрећнијег мушкарца на земљи лако би могао да постанеш најнесрећнији. Зар? Да љоснем у глиб и ништавило. Заиста, да се то неби догодило мораћу да мало смањим доживљај. Да се приземљим. Морам да осетим чврсто тле под ногама. Да повратим мисаону и емотивну равнотежу. Па, чак и ако би ми то тешко падало. Ако бих тиме делимично окрњио своју љубав и своје одушевљење најдивнијим поклоном моје непредвидљиве судбине.

Дакле, морам да смислим начин како бих избрисао онај израз досаде који се тако брзо, већ првих дана нашег заједничког живота, угнездио на њеном лепом лицу.

Морат ће она мене да примећује, да само мене гледа и о мени да мисли целу ноћ и дан. Да о мени и будна сањари. Да стално стрепи да ли ми је угодила, да ли сам задовољан. Да не одмаглим негде са све два милиона долара који треба да ми стигну из Америке. Ха,ха,ха...

Само морам да сачекам прави тренутак за то.

Све док траје она магија о баснословном наслеђу које треба да примим, не морам да се бринем да ћу да је изгубим. Али неће теби лутко да буде тако лако самном. Па, дакле ни овако досадно као сада, драга моја. Толико могу да ти обећам. Само полако. Све у своје време.

СНЕЖАНА:

Већ од најраније младости постала сам свесна чињенице да се мушкарци лудо ложе на мене. Признајем да ми то никад није било сасвим јасно. Она лупетања како због мене неки од њих не може ноћу да спава. Да сам ја његов бол, његов немир, његова зла коб и сличне бесмислице. Добро, кад се погледам у огледалу видим и сама да лепо изгледам. Али то су само ретки тренуци. Све своје време, иначе, проводим тако што гледам друге. Оне око себе. Према томе, од моје лепоте имају више они, него ја сама. Исто и да сам ружна. То би већи проблем био за моју околину, него за мене. Јер сви у мојем окружењу морали би да гледају моју ружноћу, док бих ја била на истом. Углавном. Можда бих на неки уврнути начин била чак и срећнија, јер небих морала стално да се браним од оних досадних настрљиваца. Који не виде моје одвратне ушне шкољке. Не знају за моје тешко подношљиве зубобоље, трбобоље... Па, ону досадну алергију на полен. А о повремено наизглед безразложној дијареји да и не говорим. И да не набрајам.

Ипак, Стефан је најчуднији клиндов од свих које сам имала прилике да ућоришем. Делисала бих се ја њему и без бурманисања, чим сам чула да је постао милионер. Оглодала бих га до коске. И небих се бринула да ли ће да ме напусти. Јер и ако сам без неког, сексуалног искуства, здраворазумски контам шта је то што мушкарац може да очекује од своје женке. Е, па ја то њему пружам максимално предано. Без снебивања и задршке. Препуштам се то речној бујици и телом и душом. Не питајући се где ће струја да ме однесе и да ли ћу да преживим или ћу да издахнем од превелике навале крви у мој конфузни мозак. Или ће таласи да ме разбију о неку камениту стену на обали. Слушам само своју успавену минцосаву, у коју сам се сва претворила. У тим тренуцима не мислим ни на шта друго, па грешке нема и не може да буде. Као и свака друга животиња, у датом тренутку ја сам управо то и ништа друго. Женка!! Следим само своје инстинкте. Размишљања искључујем. Имам непогрешив осећај да онај кога ја стиснем међу своје гилјарке нема шансе да се исчупа и побегне. А и зашто би. Као да то што има код мене може да нађе негде другде. Јер ја то одрађујем искрено и страсно. Свим својим бићем, сваком живом ћелијом својег организма. Кад узлетим у небо, па ми дође да вриснем, ја вриштим. И не хајем да ли ће да ме чују комшије прве, друге или осме... Нема снебивања, нема резерве и нема колебања. Ако нешто хоћу онда хоћу и ту више нема места за оно и хоћу и нећу. Али баш је он инсистирао на матичарењу. Каже не подноси он такве који убуду, оставе жгебче па беже. Толкује воли ме и није само за трајну везу, него и за закониту.

Нисам могла да не одреагујем. Да се одмах зна на чему. Не волим изненађења, поготово те врсте:

“То што се тиче бокчета одмах да ти буде јасно. Ни у браку ни ван брака не долази у обзир. Не пада ми на памет да глумим сименталку у овим годинама. Толико!”

“У реду. Нисам ни мислио да намерно остављам икру. Барем не сада. Док не ћапим те милионе. Него онако, мислим, ако нам се случајно омакне кикс. Радије бих се убио него за собом да оставим копиле. Брак је ту као осигурање. За сваки случај. Тако ја тудомишем.”

“Можеш ти да тудомишеш како и шта хоћеш али никаквог кикса те врсте несме и неће бити. Максимално сам се обезбедила. Ваљда си чуо за контрацептивна средства. Према томе, ни најмање не зависим од тога шта ти

хоћеш или нећеш. Да ли си способан или ниси да контролишеш своју ејакулацију. Да ли можда имаш неку скривену, подмуклу замисао да ме оплодиш и тако за сва времена вежеш за себе. Понављам, обезбедила сам се Контролишем своју судбину...И немој више тиме да ме смараш...Али ако баш инсистираш нека ти буде. Идемо пред матичара кад год хоћеш.”

После прве брачне ноћи свих следећи дана сам била опчињена и ошамуњена толиком Стефановом пажњом. Његовом бескрајном заљубљеношћу. Нисам очекивала, ма ни у сну нисам могла да сањам, да сам баш толико привлачна. Да ће тако страобално баш да ме готиви. Дивно да ме пази и мази. Да ме обрађује на начин о којем нисам ни у сну могла да сањам. Мада знала сам да се лудо заћорио у мене. Али да је баш толико опчињен мојим телом, мојом женственошћу! Захваљујући њему таквом почела сам и ја саму себе да женишем другим очима. Одједном сам сама себи постала суперпливачна и већ сам почела да се питам да ли сам овом удајом учинила најбољи избор. Ако сам тако изванредна могуће да сам могла још и боље да се удомим. Мада бих другог доларског милионера тешко могла да нађем у овој сиромашној и ојађеној земљи, Србији. А да се сунчам негде на Тахитију и тамо да меркам неке труле богаташе, како? Где ми је лова да тамо стигнем?

У сваком случају већ на првом кораку у брачној заједници дошла сам до невероватног закључка да није све у томе бити вољен. Можда тек ако је врхунска срећа у задовољеној сујети. У открићу да један тако паметан момак, као што је Стефан, може тако лудо, безгранично да ме обожава. Да безумно опчињен, као омађијан, зарони лице у моје међуножје и да својим језиком обрађује најинтимнији део мене. Да ми се преда некако на милост и немилост. Сав под мојом влашћу, сасвим, без колебања, обузет својом жељом да ме усрећи. Да ми покаже и докаже колико ме обожава. Колико му значим. Осећајући његов несташни језик тамо на самом извору магичне, заводљиве арије, коју уши не чују али срце осећа и у њој бескрајно плива и ужива, паде ми на памет јасна мисао да ту нема лажи. Не може бити преваре. То значи да сам стварно, истински обожавана. До неба. Али шта могу да урадим с тим. Да окачим о зид као трофеј? Да се тиме размећем пред својим другарицама. Ма, не. Шта имам од тога. Била би права срећа да се ја тако исто заљубим у њега. А да ли га волим? Можда једино ако је то нешто што још увек нисам успела да спознам. Ако је могућа љубав које још увек нисам свесна. Иначе, гледајући њега како ужива у еротском спаривању самном (да ли то може тако да се назове) осећам се као неко ко само даје. Као да сам предодређена да њега учиним срећним, а да ја сама у томе све мање и мање учествујем и уживам. Зар то тако треба да траје до краја овог јединог живота који имам на располагању. Зар је то све што ћу моћи икад да добијем?

Ипак кад мало боље промислим долазим до, наизглед чудног закључка, да то што га нисам у почетку баш превише готивила није недостак него чак предност. Јер како ми није било до њега много стало, била сам релативно равнодушна у погледу какав утисак на њега остављам. Да ли ће да ме обожава или одбаци. Дакле, било ми је све свеједено. Захваљујући тој чињеници била сам лишена инхибиције. Није било несигурности, па дакле ни стидљивости. Тако сјајно опуштена могла сам да се отворим до краја. И физички и психолошки. То је диван осећај опуштености. Као да водим љубав сама са собом. У интимности моје собе. Као да само маштам и мастурбирам. Без икаквог зазора или ризика.

А Стефан је са своје стране у својим мазохитичким жељама ишао све даље и даље. Тражио је од мене да му своје ношене гаћеронце бацам у лице и да му наредим да их предамном пере на руке. Морала сам при томе да се на њега издирем као каплар на регрута у војсци, па и да му распалим по неку ћушку. Овде ћу да се зауставим. Можда би било сувише дегутантно ако наставим да набрајам све детаље његових чудних жеља у којима је молио да ја, као тиранин и његов мучитељ, учествујем.

Почела сам прилично да се досађујем. Већ сам ухватила себе да маштам о некој другачијој врсти мушкарца који би ме могао учинити срећном.

И то је тако трајало данима. А онда једног јутра била сам не мало изненађена када сам се пробудила, а он се још увек излежавао у широком брачном кревету поред мене, уместо да припрема доручак и да ми га приноси у кревет, као што је то раније свакодневно чинио. Моје чуђење нисам могла да сакријем:

“Драги, шта се догађа? Ниси се ваљда већ уморио од оне пажње којом си ме обасипао претходних дана? Којом си ме задивио и одушевио? Није ваљда твоја магична љубав почела да чили и вене? Зар тако брзо?”

“Да ли ти се свидела улога коју си до сада играла?” пита ме он.

“Ма, како да не. Још питаш. Осећала сам се као краљица Клеопатра.”

“Е, па видиш и мени се све то исто тако свиђа. Волео бих да се и ја убудуће сваки дан осећам тако величанствено. Па, обзиром да без Цезара неби било ни краљице Клеопатре, од сада има ти мене свако јутро тако лепо да обрадујеш и обрађујеш као ја тебе свих ових дана.”

“Чекај, али...”

Нисам успела ни да завршим реченицу, а он се диже из кревета и са неке куке на зиду дохвати кожни корбач са дрвеном дршком обложеном кожом. Тај предмет је тамо бесмислено висио данима. Није ми била јасна његова намена, али нисам стизала да питам Стефана шта ће му то тамо. Јер, неки украс очигледно није био. Бич се на другом крају завршавао са безброј кожних ресица, од којих су неке имале ситне металне куглице. Одједном сам схватила чему та ствар може да послужи. Пошто је тим корбачем пар пута завитлао и пуцнуо кроз ваздух, ја сам претрнула од страха, који то морам признати, није био баш сасвим непријатан. Нисам хтела да изазивам судбину и проверавам да ли би он ишао тако далеко да тим корбачем црта арабеске по мојој голој кожи. Било је довољно то што је почео ћутке њиме да витла кроз ваздух наше спаваће собе. Скочила сам хитро из кревета и уточиште потражила у кухињи, где сам најпажљивије што је могуће прионула да демонстрирам своја кулинарска умећа. Тада ми је било најважније да изнађем начин како да свога непредвидљивог мужа некако одобровољим.

Осетила сам неку чудну врсту страха који причињава ужитак. Онај страх због којег људи воле да се возе вртоглавом железницом у забавним парковима. Плаћају улазнице да би били преплашени до смрти. Као што воле да гледају оне филмове страве и ужаса. Да им се леди крв у жилама. И то углавном касно ноћу пред спавање. Какав чудан начин тренирања живаца.

Мој Стефан је тако одједном блеснуо пред мојим очима у неком другом, сасвим новом издању. Почела сам да се питам да ли он то чита моје мисли? Како је провалио да се досађујем уз оне мазохистичке ритуале, које ми је данима приређивао. И да сам почела да маштам о некој другој врсти мачо мушкарца. Мада се о томе нисам изричито изјашњавала. Изгледа да ћу убудуће морати да

пазим, не само како се понашам и шта ћапрдам, него и шта мислим, о чему док спавам сањам.

Не могу да тврдим да сам баш нека наивка. Да нисам била обавештена какве су све варијанте односа између мушкарца и жене могуће. При савременим средствима медијске комуникације тешко је замислити да би неко, као ја, могао бити тако неупућен у те ствари. Ипак увек сам сматрала да уста служе само за конзумирање хране и пића, па и размену пољубаца, зашто да не. Али нисам ни помишљала на то да бих ја у своја уста могла примити тако нешто као то што ми је он понудио, избегавам очигледно да употребим праву реч – наредио. Међутим, кад сам га послушала и клечећи понизно на поду испред њега учинила то, изненадила сам се што ми је тај додир мојег језика и вршка његовог мушког атрибута, дочарао утисак пољупца са капљицом росе, на мирисном ливадском цветку. Тим пре што је затим уследио слadak струјни удар, који је потресао цело моје тело. Одједном ми се причинило да моја уста управо томе и треба да служе. Да су првенствено за то и створена. Затим сам прионула то да жваћем са таквом ревношћу и спретношћу да сам саму себе изненадила и запрепастила. Као да сам то чинила од кад сам рођена, а само у последње време занемарила и заборавила.

Следећег дана чим сам остала сама у стану прва брига ми је била да са зида скинем онај корбач и да га исецкам на најситније делиће, а затим бацим у канту за отпатке. Па, и то као да ми није било довољно. Морала сам одмах да га са осталим смећем однесем и убацим у контејнер. Када се Стефан вратио, као да је само о томе мислио, одмах је запазио да бича нема окаченог о онај клин на зиду, где је иначе стално висио.

“Где је корбач” викнуо је на мене бесно стрељајући ме закрвављеним погледом.

“Па, како ја аладумам мора да је већ негде на неком сметлишту ван града. Јер управо сам малочас видела ђубретаре, са њиховим камионом, како празне контејнере.”

“Али како је доспео тамо, у контејнер?”

Тада сам само ћутке скинула своју мајицу и шорц, легла потрбушке на кауч и први пут му показала своја гола леђа изрезбарена ожиљцима. Он је одмах прионуо то да љуби и милује, најнежније што је могуће. Само је шаптао: “Опрости ми, нисам знао, нисам знао...” Па је додао кроз сузе:

“Тек сада ми је јасно што си тај део тела све време упорно скривала од мојег погледа. Али зашто то? Зар немамо поверења једно у друго?”

“Не ради се ту о поверењу. Знала сам да би ме питао одакле ми то, а ја не желим да о томе причам. Јер бих у том случају морала, по ко зна који пут, да пролазим кроз све то мучно што ми се догодило...И да то поново преживљам А што сам се тако упорно трудила да заборавим, како небих сасвим полудела.”

Чврсто ме је стиснуо у загрљај:

“У реду. Нисам радознао да ми причаш који идиот ти је то нанео. Само драго ми је што смо то превазишли. Тако да више нећеш морати да стрепиш да ли ћу ја то да видим или не.”

“Нема везе. Ипак ћу све то да испљунем и да се тога заувек ослободим. Биће ми, верујем, лакше. А и ти уосталом треба да знаш ко сам и каква сам. Какви су ми корени из којих потичем.

Видим да ниси приметио када си подносио документа да закажеш венчање да је на мојој крштеници рубрика у коју се уписује име оца – празна.”

Стефан се затим ћутке дигао. Са горње полице у плакару извадио фасциклу у којој држи разна лична документа и показао ми своју крштеницу. Рубрика у коју се уписује име оца такође је била празна! Обоје смо затим прснули у смех, загрлили се и водили љубав као да нам је то први пут. Као да смо се истуширали и ослободили прљавштине и смрада..

Тада сам му скоро на силу испричала своју причу. Како то, ко ми је отац, није са сигурношћу могла, или није хтела, да ми каже ни моја мајка, која се у време када сам имала свега седам година удала за човека, који је у почетку био добар. Скоро као да ми је био прави отац. Ако се изузму његова честа опијања и селфиш мачо мушице, пошто је хтео да буде неприкосновени господар. Његов став је био да је увек у праву, па и онда када је чинио глупости. Основни његов аргумент је био “ја сам мушкарац”. Кад му жена укаже и докаже да је направио будалаштину, што је није послушао, он би се само послужио својим отрцаним аргументом: ја сам мушкарац. Сматрао је да је тиме аболиран да чини шта год му падне на памет. Приговора није смело да буде. Поготово од стране његове жене, моје јадне мајке. Мој очух, ако се занемари његова прека природа и јарост, је према мени био добар. Све до мојег осамнаестог рођендана. Тада је ваљда закључио да је наступио тренутак када може и има право да наплати свој труд око мојег подизања и школовања. Једног дана у тренутку када је била одсутна моја мајка, дошао је кући тетуралујући се у видно алкохолисаном стању. Никад нећу сазнати дали је навалио на мене да ме силује зато што је био пијан, или се опио да би смогао одлучности да свој паклени план реализује. Снажно и упорно сам се отимала и бранила, ударајући га где сам стигла. Изгребала сам га по лицу, али он ме није хтео пустити. Онда сам се сетила места где су мушкарци најостељивији на бол, па сам га ту шутнула и он је пао на леђа. Искористивши тај тренутак, покушала сам да се спасем бекством, али ме је он сустигао код излазних врата, оборио ме је потрбушке на кревет, везао ми руке и ноге за ногаре те старинске постеље, здерао са мене одећу и тукао ме по леђима неким парчетом електричног кабла, обложеног гуменом изолацијом, све док се нисам смирила и предала животињи на милост и немилост. Међутим, моја дрека већ је била привукла пажњу комшија, позвана је полиција и затекла га на делу.

Осуђен је на казну затвора од шест година. Чула сам да су га тамо у бајбокани други затвореници силовали тако што су му набацили неко ћебе на главу, везали га, па се онда над њим смењивали и иживљавали. Прича се да тако поступају са онима који тамо допадне због кривичног дела силовања. Ваљда је то нека њихова правда, како је они схватају. Јер они који издржавају казну због убиства или крађе, презиру оне који су ту доспели због силовања. И обрнуто. Неки њихови унутарњи неписани кодекси класификације извршених кривичних дела и починилаца.

После тог догађаја говорили су неки који су изашли из бајбокани, да се тамо заклињао како ће се мени осветити за све што га је снашло, чим издржи казну и поново се нађе на слободи. По његовом резону ја сам крива што сам се тако бесомучно драла, па тако привукла пажњу комшија. Како он тудомише требала сам да се ћутке препустим, па шта: “Чудна ми чуда. Као да је то кресање између очуха и пасторке нешто страшно. Нешто што се никад раније није догодило. А догађа се чак и између оца и ћерке. Добро, то са ћерком јесте одвратно, монструозно. Грозим се. Мука ми је од тога.. А ипак ето догађа се. Јер да се не догађа неби било ни санкционисано кривичним законом, као кривично дело родоскрвења. Уосталом, у истом затвору је било и таквих који су издржавали казну за то кривично дело, па нису овако ригорозно кажњени као ја.

А све то само зато што моја врла пасторка на суђењу није могла да сведочи у моју корист. Па, и да мало лаже, што да не. Ипак ја сам јој очух. Зар нисам?

Добро, понео сам се идиотски, али шест година ћоркисања! Зар је то право! Зар њена минца толико вреди? Као да је то неко национално благо...А није ми чак ни ћерка. Признајем, крив сам што сам је тукао, али морао сам. Да се није бранила неби ничег страшног ни било. Учинио бих јој услугу, увео је у живот. Могла би само да ми буде захвална. ”

Тако је он коментарисао догађај и судску одлуку. То је његова логика, његов начин размишљања.

Мојој мајци, пошто је непосредно после драматичног догађаја стигла кући, а он већ био одведен у апсану, није било довољно као доказ шта и како се десило то што сам обливена крвљу, од његових удараца. Почела је да хистерише, да чупа косу, па је чак напала мене да он тако неби поступио да га ја нисам на неки начин изазвала. Убрзо је пала у кревет, па је смештена у болницу где је затим и умрла од неких срчаних болести.

Е, сад што се тиче њене претпоставке да сам идиота изазвала. Од како сам одрасла и заоблила се, то је био њен ниво поимања. Стално ме је опомињала да се пред очухом не појављујем оскудно одевена: видиш како те гледа ујагреним погледима. А то, иако није била моја него његова кућа, ипак ја сам ту становала. За време летње жеге, док се моја мамица и њен муж по кући мувају како им годи, полуголи или сасвим голи, само ја сам морала да будем обучена до грла. Да небих будалу изазивала! Они имају грешне мисли, а не ја. Па ипак, ја треба да се бринем о њиховој поквареној машти, а не они сами. Ја кад идем у купатило на туширање морам да понесем мантил, у који ћу да се цела умотам пре него што изађем. Да неби мојем очуху расле зазубице при погледу на моју фигуру.

Истина, нисам баш стидљива колико би можда требало да будем, али никад нисам била ни нека каћиперка. Никакве екстремне тежње за истицањем нисам имала. О завођењу мушкараца нисам размишљала. Па ипак, већ у осмом разреду основне, неки клинци би се потукли између себе. Ако не баш због мене, оно у некој вези самном. Наиме, неки дечаци су желели да се предамном истакну као неке мушкарчине, па би тако повређивали своје другове. Онда би долазило до туче. Све то је изгледало више смешно и забавно него озбиљно. А онда, кад смо већ одрасли, догодило се оно најтрагичније.

Као матуранти нашли смо се на ђачкој екскурзији дуж приморја. Иако је била тек друга половина месеца маја, дани су били веома жарки, па смо се и купали у мору, мада је вода била још увек доста хладна. Али ко за то мари. Одмаралиште у којем смо били смештени, на првом спрату, окруживала је широка тераса ограђена ниском, бетонском оградом. Та ограда, као неки зид дебљине око двадесет пет сантиметара, је једним својим делом наткривљавала море, на висини од око седам-осам метара. Тај наткривљени део мора је био као неки базен, површине око педесетак квадратних метара, окружен оштрим стењем, које је, као претећа чељуст неке морске немани, штрчало из модроплаве воде. Према томе, неко је тај део мора видео као натприродну аждају, која вреба свој залагај, док су се други дали заварати сребрнастоплавом мирноћом лепотице укљештене између сурових црногорских брда. Невесте Јадрана, како су песници знали да крсте Бококоторски залив. Наравно, јер док смо ми тамо боравили ниједном није дошло до буре, када се мрачно небо натушти и та наизглед невина лепотица побесни, па почне хистерично да се рита, бучно ударајући својим трупом о обалу. Зато није можда ни чудно што се један

ученик, неки билдер, звали смо га Јоца Цин, одважио да са тога зида наглавачке скаче у море. Он је то чинио сваког јутра уместо умивања и туширања. Као неки обавезни јутарњи ритуал.

Сви ми остали, и девојке и дечаци, гледали смо га задивљено, али и веома уплашено. Јер дно тога, од саме мајке природе конструисаног базена, било је начичкано оштрим камењем, које се са својим опасним зубалом тако злослутно оцртавало испод безазлено бистре и прозирне морске површине. Значи, пливач је одмах при додиру са морском површином, морао да направи оштар заокрет према горе, како се неби разбио о те оштре шиљке подводног стења.

Јоци је та замка била позната и вешто је, сваки пут, избегао да настрада. Незнам да ли је он у томе налазио неки основ за сујетно пренемагање или је просто то било неко первезно уживање, по оној песничкој да *има насладе у боју и страшном понору на крају...* Изазивање сопствене судбине као врста разбрибриге! Убијање досаде. Младост лудост.

Док сам ја, као и сви остали присутни ученици одушевљено плјескала Јоци Цину, при сваком, новом, успешном скоку у море, нисам се сетила да обратим пажњу како се то доима мојег дечка, Ненада, са којим сам имала дугу, платонску везу. Кажем платонску зато што смо се само љубили и миловали. Незнам ни сама зашто нисмо ишли до краја. У сваком случају не зато што ја то небих хтела. Истина, нисам га баш нешто много готивила али за порцију секса, хм. Тек да задовољим своју радозналост. Или испуним жеље моје мајке и Стелине баке, које су нам замерале што смо тако стално заједно, саме нас две. Што не обратимо мало пажње и на дечаке. Само, кад је Ненад то желео и на томе настојао ја нисам била спремна, а у тренутку када бих ја могла да пристанем, он то није умео да осети и искористи. И тако у недоглед. Сада му се ваљда учинило да се превише одушевљавам јунаштвом другог дечака. Одједном видим га попео се на онај зид, хвата залет спреман да и он скочи. Док су га сви други бодрили и подстицали (“скочиће, неће скочити, ма, јуначина је он, одкуд ти то, то је мамина маза, кладим се да се неће усудити...”) ја сам премрла од страха. Прискочила сам му, обгрлила га око ногу и преклињала да то не чини. Презриво ме је, можда баш зато што се и он сам бојао (позната храброст кукавице), одгурнуо, залетео се и - скочио. Јуначина! Сви смо притрчали према огради терасе загледани у море, где се модроплава боја воде напрасно зацрвенела. Наравно, десило се оно најгоре. Издахнуо је у санитарским колима на путу према болници.

Поведена је истрага, професор, разредни старешина, је кажњен и отпуштен зато што се, као вођа екскурзије, није довољно добро старао о ученицима који су му поверени. Није му помогло ни то што смо већ били пунолетни, јер смо управо навршили по осамнаест година, па смо, дакле, и сами морали бити свесни опасности којој се евентуално излажемо. А мени је остало само да се доживотно носим са осећањем кривице, питајући се дали сам, можда несвено, а у сваком случају неопрезно, изазвала тај трагични догађај. Тиме што сам себи дозволила превише одушевљења, гледајући оног билдера док се славodobитно враћа из мора, пошто је успешно извео свој опасни скок. Па се онако поносно шепури на јутарњем сунцу, док се са његовог мишићавог тела, сливају светлуцаве капљице морске воде.

Дали сам за Ненадову смрт на неки начин крива пред богом? Не верујем. Јер бог је свемоћан. Створио ме је овакву каква сам. Ја сам само постојала. Дакле, нисам одговорна, јер ја нисам творац. Моја моћ је ограничена. То је мој

став са којим се многи моји школски другови и другарице не слажу. Они сматрају да сам ја одговорна за смрт мојег дечка, иако нису у стању да то дефинишу. Да објасне у чему је моја грешка. Тако сам се веома рано суочила са тако уочљивом спремношћу људи да друге олако окривљују и жигошу, мада нису у стању да то своје мишљење образложе. Не питајући се, при том, да ли су и колико можда и они сами, својим бодрењем, допринели овој трагедији.

И где је ту онда место Јоце Цина? Какав је и колики њего допринос. Па одговорност Ненадових родитеља, који су пропустили прилику да подигну такву, уравнотежену личност којој би сујета и амбиција биле усклађене са могућностима. Сразмерне околностима. Напокон, живот је такав. И у животињском свету мужјаци се боре око женке. Па, побеђују или гину. А женке и даље равнодушно брсте траву. Зар и ја нисам такође само женка. Преостаје ми дакле, да наставим са животом који ми је задат. Какав је даје мој свет је такав. Ја га нисам бирала, као што нисам захтевала ни да се родим. Па ни да наставим даље да живим...

Та блесава смрт мале будале прогањала ме је годинама и још увек ме прогања. Није ми јасно зашто бог ствара те слабиће, несигурне у себе, а онда препушта нама, који немамо моћ, да се о њима старамо. Да бринемо туђе бриге. Да ли је то неки тест? Ја желим да живим свој живот, а не да стално, изнова полажем неки испит пред богом. Да бих стекла неки степен магистра, доктора, академика неке небеске академије праведности. И заслужила улазак у вечно, а досадно блаженство. Одједном ми се све то смучило. Одбацила сам све те јалове, испразне мисли и препустила се животној реци. Нека ме бујица носи и однесе било где. Ја више нећу да сизифовски покушавам да усмеравам тај речни ток, на који немам никаквог или имам сасвим мало утицаја. Толико мало да бих најрадије дигла руке од свега. Нећу више никад ни за шта и ни за кога да будем одговорна. Па чак ни за саму себе. И баш ме брига да ли ћу да животарим тридесет или сто тридесет година. Јер било који период живота ће проћи. Све ће проћи. Пошто се не дрогирам, презирем алкохол, преостаје ми само једна могућност опијања и заборав. Она коју налазим у кревету са Стефаном, којег све више волим и желим. И нека ми нико не каже да је то само спаривање двоје нападених еротомана. Не, то је права, истинска љубав, која има и своју форму и суштину. И ништа не смета што је потекла из секса. Јер ето може и тако. Уместо да је до секса дошло из љубави, десило се обрнуто. Па, скоро да ми се чини чак и природније али у сваком случају сигурније. Творац рече секс и би секс. А љубав затим није ни било потребе призивати. Дошла је накнадно, спонтано. На сигурне и чврсте темеље. Испитане. Проверене. Са човеком који, истина, зна да буде тако непредвидљив. Али интеллигентан и недостижно инвентиван. Увек изнова нов, сваки пут другачији. У заједници са њим открила сам нешто сасвим непознато, задивљена да је тако нешто уопште могуће. Јер он мене усређује и док разговарамо, заједно се нечему смејемо или док га само гледам. Сваки тренутак који ми прође без његовог присуства доживљавам као губитак. Ако је негде отишао без мене, једва чекам да се врати. Просто сам болесна док га поново не видим.

Ипак, понекад ја сам крива пред самом собом. Док је Ненад био жив ја нисам знала, нисам била свесна тога да га волим. А он је тај лудачки скок направио зато да би мене импресионирао. Дакле, учинио је то за мене. Ко зна колико му је било потребно психичког напора да би себе присилио на тај опасни корак. Како бих била срећна да сам касније могла да га вратим у живот и да га наградим за његову жртву. Да сам могла. Да је тако нешто могуће. Онај ко је у

стању да из љубави учини такав корак заслужије да буде вољен. А он је ипак морао да оде без те награде, коју је заслужио. Ја дакле остајем његов вечни дужник, без икакве могућности да се терета тога дуга било како ослободим.

Али да вратим причу на жалосни догађај који се збио између мене и очуха.

Моја драга мамица је делила моје схватање да нисам одговорна ако изазивам љубомору и ниске страсти код мушког дела популације, све док ме није напаствовао њен неприкосновени муж. Тек тада је нашла да је крива моја кобна привлачност, а то значи ја сама. Дакле, све самозване судије, при пресуђивању, полазе од неке своје личне мотивације. Субјективно и веома пристрасно. Зато сам одлучила да се на њихова мишљења не обазирем.

*

Пошто је насилник ухапшен појавили су се његови синови из претходног брака, да преузму стан. Знајући шта ми преостаје чинити, иселила сам се у изнајмљену собицу. Све док ме моја дивна другарица Стела и њена бака Видосава нису прихватиле и примиле у своју кућу. Обзиром да сам већ била пунолетна нико о мени није био дужан да се стара. Препуштена сам била сама себи. Од тада, као што је познато, морам да се сналазим и да зарађујем за живот и школовање.

“А ти мили. Да ли и ти имаш нешто да ми кажеш или испричаш. Нешто што си до сада прикривао од мене. Ево пружа ти се прилика за то. Нека ово буде дан наше узајамне искрености и препорода.”

Стефан у мене управу испитивачки поглед својих сивозелених зеница, као да процењује шта је то што очекујем, па после извесног ћутања рече:

“Незнам да ли ћеш моћи да ми опростиш. Лагао сам те. Није било никаквог мојег ујака у Америци нити наслеђа од два милиона долара. То сам измислио само да бих те придобио. Опрости ми, молим те” закључи покајнички оборивши поглед.

Нисам могла више да се обуздавам, па сам прснула у смех. Он је био видно изненађен таквом мојом реакцијом, коју очигледно није очекивао. Напокон се и сам са олакшањем насмејао, рекавши:

“А толико сам strepeo како ћеш то да прихватиш, кад једном кад-тад сазнаш да сам те обмануо...”

“Па ето, да будем искрена, у почетку сам наивно веровала да је та прича о милионима долара истинита. Током времена, пошто си то избегавао даље да распредаш, па и да помињеш, а и иначе ништа се у међувремену није догађало у вези с тим, мада је протекла већ година дана од тада, почела сам да сумњам. На крају сам дигла руке од те бајке. Шта ми је друго и преостајало. Да те напустим зато што се испоставило да ниси доларски милионер? Да демонстрирам како сам ноторна проститутка, која се продаје за новац. А чим се открије да муштерија нема лове, ја бежим! Одлазим да тражим нову жртву. Ипак нисам баш таква. Са друге стране, можеш да ме сматраш и за наивку коју је лако насамарити. Мислим да је ово друго мање лоше по мене. Уосталом, поласкана сам и поносна што се мој муж тако инвентивно потрудио да ме освоји. Према томе, *tutto mio complimenti...*”

Затим је настало неко подуже ћутање. Напокон се он огласио тоном који до тада нисам приметила у његовом гласу:

“Ти, лепотице моја, не може ни да замислиш колики ми је терет представљала та лаж. Та прича о наследству којом сам те обмануо. Јер ако ишта на овом свету презирем то су богаташи. Али они миљеници судбине који су до богатства дошли наслеђем. Знам да звучи невероватно, па на неки начин и уврнуто, али више ценим лопова, који је до богатства дошао крађом, преваром па чак и разбојништвом, него глупог, срећног наследника. Јер сви ти лоповски акти, мада криминални, подразумевају неку врсту инвентивности, сналажљивости, лукавства, па и труда. Затим, представљају не мали ризик, опасност да се заглави на вишегодишњој робији, па и да се остане без главе. Међутим, наследник је врста дембела и дебила. Имао сам друга Војина са којим сам се дружио и играо од најранијег детињства. Као што је познато деца још немају изграђен однос према материјалном богатству. О томе не размишљају. Уосталом, његови родитељи нису били ништа богатији од мене и моје мајке. А онда се из Аустралије вратио његов деда, отац његовог оца, са милионима долара. Старац је убрзо умро али његови милиони су им остали. Сазидали су нову, велелепну кућу на плацу, на којем су до тада користили неку учерицу, коју су порушили. Пошто смо управо постали пунолетни Војин је добио ауто, спортски двосед, златнометалне боје, најновији модел “поршеа” којим се безобразно разметао пред девојкама. Упорно ме је позивао да се провозамо. Да се дува, размеће својим богатством, да ме импресионира. Шта мислиш да ли сам и једном сео у тај његов ауто? Никад! Ни за трен. Рећи ћеш можда да сам му завидео. Не, био ми је само одвратан. Престали смо и да се дружимо, што за њега и није био проблем, јер је био окружен јатом нових другова и другарица, подрепаша, које је великодушно чашћавао, па понижавао и над њима се иживљавао. Запустио је школу и постао глупљи и безобразнији него икад. Онако незграпно грађен, ноге на икс и кратке, а горњи део тела несразмерно дугачак, будући је волео слаткише који су му сада били на дохват руке, брзо се угојио. Ситне очи су му скоро сасвим зарасле у сало. Глава и лице као пун месец. И он такав какав је обрлатио је Гордану, најлепшу девојку у крају. Високу, витку, дугоногу, усправног, поноситог хода, за којом су уздисали многи други младићи. По наговору и под притиском своје мајке, убоге сиротице, Гордана се удаје за Војина, напуштајући, без пардона, својег дотадањег момка, Николу.

Пошто су се венчали Војин је Гордану водио свуда са собом, само да би је пред својим друговима вређао и понижавао. Знао је веома често да је провоцира и да јој подмеће замку, како би извалила нешто погрешно, па би јој се онда подсмевао, називајући је глупачом. То му је била најомиљенија врста забаве. Било шта да девојка заусти да каже он би је поклопио:”Ћути глупачо, шта ти знаш, немој да ме бламираш...” Тако Гордана, од раније поносите, отресите и самоуверене девојке, постаје трапава, глупа шепртља, која више није могла да изрекне најпростију реченицу, без збуњивања и замуцкивања. На крају је дошао на монструозну идеју да у својој, јарко осветљеној дневној соби, по поду проспе кутију шибица, Гордани нареди да се скине сасвим гола и да скупља та палидрвца расута свуда по поду, али тако што неби смела да чучне, него само да се при томе сагиње. Са друге стране, млада жена о томе није имала појма, организовао је да се његово ново друштво, благовремено обавештено каква представа предстоји, окупи споља поред прозора без завесе и да ужива у томе срамном спектаклу..

Као да јој се светио што га раније, док се није појавио деда са својим милионима, није примећивала.”

Искористила сам паузу и рекла:

“Баш ружна нека прича”.

Он ме је загрлио, пољубио и тихим гласом рекао:

“Опрости што сам ти то испричао. Понекад ми се чини да се сав мој свет састоји само од сијасет ружних прича. Али не мари. Битно је да сам сада са тобом у упловио у један сјајан роман, па мислим није на одмет да ме боље упознаш и схватиш. Уосталом, та прича, као што видиш, живи у мојем сећању, па било да ти је испричам или не. Сад можеш да схватиш колико ми је било потребно напора да бих себе, макар виртуелно, уврстио у друштво наследних богаташа, које иначе не могу да смислим.”

Пошто смо и то оставили за собом, док смо седели онако опуштено, загрљени на каучу, ја га питам:

“Добро, а зашто баш два милиона долара?”

“Како то мислиш?”

“Па тако, зашто ниси измислио један или три и тд.”

“Али онда би могла да ме исто питаш: зашто баш та сума, а не нека друга?”

“Хајде нека ти буде. Али све ми се чини да та два милиона долара за тебе имају неки симболични или сличан значај...”

У реду, можда је заиста тако како он каже. Нека то буде безначајан ребус, који сам само ја сама умислила. Друга загонетка је за мене било то што он искључује телевизор или жустро мења програм чим се на екрану појави пренос или само коментар неке фудбалске утакмице. А онда је једног дана буквално побеснео, када ме је затекао да преко телевизије пратим неку ногометну утакмицу. Пошто је искључио телевизор, погледао ме је бесно закрвављеним очима и дрекнуо:

“У овој кући нема гледања фудбалских утакмица”.

“Али зашто? Знаш ли ко игра?”

“Не интересује ме.”

“Али овај пренос прати пола планете...”

“И даље ме не интересује.”

“Зашто кад сви, понајвише мушкарци, полудеше за фудбалом?”

“Па, колико знам ти ниси мушкарац, а ипак ето видим да то гледаш,” додаде нешто блажим тоном и загрли ме, у очигледној намери да ублажи онако неконтролисан наступ. Затим настави у истом помирљивом тону:

“Видиш, славни песник и романиста, Луис Хорхе Борхес је Аргентинац, дакле изданак земље фудбала, а о фудбалу је изјавио следеће: ‘Фудбал је популаран зато што је глупост популарна...’ Према томе, не видим зашто бисмо се поводили за глупацима, па макар они били и у тако великој већини, како ти кажеш.”

Обрни, окрени излази на исто. Мој човек има неку тајну коју је поставио између нас двоје. Неку табу тему. Он зна о чему се ради, мени остаје да нагађам. Али нећу да драмим. Пустићу да се ствари развијају својим природним током. Сигурно ће се једног дана све разјаснити.

СТЕЛА:

Ја и Снежана смо ишле заједно у исти разред, од основне, па све до краја средње школе. Никако нисмо дозвољавале да нас раздвоје. Све бисмо чиниле само да останемо заједно, сво време током школовања. А биле смо нераздвојне и ван школе. Говорило се за нас две да смо најлепше клинке наше генерације. Људи кад нас заједно упознају увек су се двоумили и колебали: која је од које лепша. Једном сам то била ја, а други пут она. Без неке суревњивости то нас је само забављало. Јер смо и иначе једна другу максимално готивиле..

Онда се она изненада, на пречац удаје. И кога би узела за сведока, куму на венчању, него мене. А то што је она сада удата, а ја још увек слободна лужка, скоро да уопште није био проблем. Наставиле смо и даље да се дружимо, али сада облигантно, увек уз присуство њеног фрајера. Дакле, углавном некако распарено, утроје. Јер ја никако да накачим сталног шалабајзера. Све наилазим на неке развођаче, разводнике, фасадере...

И сада, шта је могло да се догоди осим оног што је било за очекивати. Ја сам се толико слизала са Стефаном и Снежаном да су све моје мисли, и кад нисам са њима, биле управљене на њих. А о чему бисмо толковали, шалили се и бенавили, кад се нађемо, него о тим мушко женским односима. Пошто је то скоро нека законитост и неминовност, после речи долазило је до дела. Дај да пипнем шта ти то носиш у брусхалтеру. Јесу ли то силикони или татино и мамино? Ма, дај да те штипнем за ђулавку која тако дрчно затеже цинс. Хајде зажмури, немој да звириш, па погоди ко ти је то увалио језик у уста и тд. А то наравно нису баш сасвим безазлене игрице. Јер ти додири изазивају прво неке нејасне импулсе, а затим и праву буру у крвотоку. А о бубњању пумпањца, због чега горе чак и уши, да и не говорим. Напокон, неznam шта је томе конкретно претходило, почели смо гласно да сањаримо о некој оргији утроје. При томе смо детаљно илустровали шта би ко од нас троје, током те замишљене сеансе, имао да шљака. Па, ни те улоге нису биле сталне. Напрдајући о тим замишљеним играма, замењивали смо своје виртуелне улоге, тако да би онај ко је био горе сада доспео доле и обратно.

А румени образи су пламтели. Што од испијеног вина, пива или вискија, што од масних вицева и маштарија. Ја сам, признајем прва изгубила стрпљење. Незнам да ли сам баш била највише наложена, јер сам сушила миндосаву већ месецима, или једноставно желим да ствари из области маште преселим у стварност. Па, изненађујући и саму себе извалих ону познату, народну: то што можеш учинити данас не остављај за сутра. Ваљда сам при томе била озбиљна, па је напокон и Стефан сасвим озбиљним тоном објавио да све зависи од његове Снежане. Како она одлучи и када буде хтела, маштање ћемо да реализујемо.

Док смо се једне такве ноћи враћали са неке бесне жураје, ја и Снежана, под нешто јачим утицајем шљугања курвињака, смо баш пошизиле. Наравно, Стефан је био потпуно прибран и трезан, јер он је седео за воланом. Возио је. На седишту до њега седела је Снежана и одједном почела да се свлачи, изговарајући се да јој је јако врућина. Тако је за трен ока остала потпуно голопичаста. Ја која сам сама седела позади нисам хтела да заостанем. Такође сам се стриптизнула до краја. Снежана је својим рукама посегла за шлицем на панталонама свога мужа. Отвара жена дућан, као да је пословођа радње. Лепо сам чула звук зип отварања рајфершлуса. Као оно роло врата продавнице. Затим је она из његових панталона извадила оно што је тамо нашла и обзинула

својим уснама. Иако је био мрак у колима при уличном светлу и светлу од фарова аутомобила са којима смо се сусретали, лепо сам могла да уђерим шта се испред мене догађа. Како се њена глава, са црном косом савијеном у пунђу, ритмички диже и спушта. Толико сам се у ту сцену уживела да сам скоро и ја доживљавала и преживљавала исто што и моја врсна другарка. Осетила сам како ми сокови клизе преко међуножја и квасе седиште испод мене. Онда је Стефан држећи једном руком волан и не окрећући се другом слободном посегао на задње седиште. Напипао је моје међуножје и ту зарио своје прсте. Као гладна кучка оберучке сам шчепала ту његову шаку и сјурила је себи у успаљену пукотину. Још сам се при томе максимално померала напред и тако се сама натицала на ту, у правом тренутку ми добро дошлу, шапу. Све по оном принципу дај шта даш, боље ишта него ништа. Јер ипак је то неки мушки екстремитет, зар не? Одмах затим страсни грч је, као катастрофални земљотрес, потресао цело моје тело. Тренутно сам била потпуно без свести. Вриснула сам и после неколико тренутака блажено опуштена се разбашкарила преко целог задњег седишта. Тако раскречених кракова да ми је једна гола бандара била пребачена преко наслона, а друга мирно почивала на патосу аутомобила. Хладила сам се мојом ташницом којом сам, као лепезом, правила промају преко својег, још увек успаљеног, међуножја.

Незнам шта је за то време онај двојац напред преживљавао. На то више нисам обраћала пажњу. Јер ја сам скромна. Кад се задовољим, задовољена сам, па било да је то седиште на бициклу, моји несташни прстићи, а тек цела шака. И то мушка...Их! Све по оном нашем принципу: ако немам оно што волим, волећу оно што имам. Била сам пресрећна. Само, пошто смо пролазили поред неког мотела, Снежана предложи да свратимо, узмемо собу и да докрајчимо напокон ту сеансу утроје, о којој већ тако дуго маштамо и на њу се тако лудо ложимо. Стефан је притиснуо кочнице, за тренутак застао као да се колеба, а онда само наставио даље да вози.

“Може, али не данас. Не сада,” рече.

“Зашто? Нећеш ваљда рећи да имаш менструацију, ха,ха,хаааа” добаци му Снежана.

“Не, него вас две имате вишак малигана у тинтарама. А ја желим да то урадимо када сви троје будемо потпуно трезни. Да, како се оно каже, после карања неби било кајања.”

“Ни после лизуцкања није било, нема, нити ће бити кајања” извали Снежана, па поново прснусмо у смех. Није се смејао једино Стефан. Он је очигледно био изистински запањен. Као да је видео духа. Поготово када се затим Снежана, онако гологуза, пребацила код мене на задње седиште аутомобила, па се нас две, без пардона, углависмо у нашу омиљену магичну позу 69. Стефан је једва успео рапавим гласом да превали преко језика:

“Шта то радите, лезбаче једне?”

“Ти имаш право да се чудиш,” добаци му кратко Снежана, па ми настависмо да се узајамно жваћемо.

“Откад се то дешава између вас?” пита Стефан замуцкујући, као да га је стрефио шлог. Али ми га нисмо слушале. Имале смо паметнија посла. Уосталом, наши језици су били у другој врсти акције. Није био тренутак за ћапдање. Био је то моменат за мумлање, уздахе, дубоко дисање и врисак на крају. Затим је следила пријатна обамрлост, што такође није било време подобно за нека објашњења. Не. Био је то тренутак за опуштање и пријатну тишину. То ћутање нам је баш тако дивно пријало.

Могли смо да ћутимо и медитирамо или да медитирамо и ћутимо. Сваки за себе. За разлику од празнословног ћапрдања током целе вечери.

Кад смо затим стигли у Стефанов стан, па Снежана отишла у купатило да се истушира, он ме пита:

“Добро хоћеш ли ми ти, ако она неће, напакон објаснити о чему се заправо ради?”

“Па знаш Стефане, ти ми баш не изгледаш као неки велики психолог. Зар ти није изгледало чудно што је твоја жена онако лако преболела она два милиона долара, које си тобож требао да наследиш од својег непостојећег ујака из Америке? Зар ти то не говори да тај материјални моменат за њу није ни био пресудан. И да је она прича о “дебелом буђелару” уствари само изговор да би те безболно одбила. Или барем држала на безбедном растојању. На начин за који је сматрала да ће теби бити разумљив и убедљив. А уствари се бојала секса са мушкарцем. После оног драматичног искуства са очухом, зазирала је од односа са било којим представником јачег пола. С друге стране, нас две смо се већ од раније сексуално зближиле. Тада ја сам јој само пружила нежност, која јој је у том тренутку једино била неопходна. Тако јој ја дођем као неки психотерапеут, а оне лезбејске сеансе између нас као једина, добродошла и сврсходна терапија.

Затим имала је среће што си јој ти први пут пришао на онако суптилно нежан начин. Најбољи начин који је за њу, после оног силовања, могао бити прихватљив. Ти си је таквим својим поступком уствари извео из мрака. Вратио је у живот. И практично си јој био први и једини прави мушкарац у животу. Љубавник у пуном смислу те речи...”

“Шта се то вас двоје домунђавате мени иза леђа” рече тобож прекорно, са доброћудним осмехом Снежана, пошто се вратила из купатила.

“Тек ћеш да видиш шта те чека” рече Стефан у истом ведром тону. “Него одох ја у купатило да се истуширам, а добро би ми дошло ако би ми Стела правила при томе друштво. Да ми истрља ова поширока плећа, која не могу сам својим рукама да досегнем.”

“То је толико добра идеја да ћу и ја поново да се вратим под туш, да помогнем Стели” рече Снежана. Па, пошто смо се Стефан и ја скинули, сво троје заглависмо нестрпљиво у вратима купатила, где је затим настала заглушујућа цика, вриска и раздраган наш женски кикот.

Дакле, први пут између наша, два гола женска тела, нашао се један мушкарац, мужјак, прави пастув.

Када смо изашли из купатила, док је Стефан за тренутак био забављен петљањем око радија да пронађе погодну музику, Снежана ми даде мигом знак и шапатам ми изрази своју жељу, па га заједничким снагама положимо на узнак, по кревету. Онда му размакнемо руке и ноге и чврсто их увежемо најлон чарапама за одговарајуће делове намештаја. Био је баш сладак тако немоћан и разапет, као на крсту. Истина он се баш и није опирао. Само нас је гледао изненађено, али на лицу му се оцртавао и израз очекивања нечег несвакидашњег. Узбудљивог и инспиративног.

“Као што видиш малигани су изветрили. Потпуно смо трезне али не и мање луцкасте, него док смо биле под гасом” рече Снежана па ми даде знак главом и ја њеног мужа опкорачим, тако да сам му своје успаљено међуножје набила на лице. Он ни за тренутак није оклевао. Осетила сам његов језик на улазу у своју зевалицу и снажан струјни удар је потресао цело моје тело. Одмах, истог трена, постало ми је јасно да је то нешто о чему сам маштала и то прижељкивала, од како сам тога клиндова први пут угледала. Мада неznam ни

сама због чега сам се тако жестоко наложила на тога обичног мудроњу, који није имао баш ништа изузетно атрактивног и страобално лепог у својој визури. Мислим наравно на његову физичку готивност. Али сада док је тако беспомоћно лежао између мојих батачића, тако немоћан и мени подређен, препуштен на милост и немилост мојој власти и мојим хировима, потпуно несвесно, сасвим сам подилеисала од страсти. Бесомучно сам наставила да се тарем о његову фацу, напред назад. Нисам могла да се обуздавам. Јечала сам и врискала. Толико сам била успаљена да сам се осећала као да ћу да издахнем и одлетим негде у васиону. Као оно тренутно распукли балон. Поготово кад сам угледала његов укрупњени калауз како усправно, као свемирска ракета пред лансирање, стреми пут зенита. Таман сам се мало сагла и дохватила ту зверку шљапавицама, са намером да га обзинем и пожваћем, кад гле, Снежана га објаше, и тај екстремитет се изгуби негде у дубини њеног међуножја. Она је одмах наставила жестоко да се спушта и диже, ритмички горе доле. Тај њен родео сам тако интезивно преживљавала, као да сам то ја на њеном месту. Готивила сам је у том тренутку више него икад. Јер више нисмо биле само две добре другарице још из детињства. Сада смо биле једно тело и једна душа. Све што је чинила она преживљавала сам као да ја сама чиним. Њена срећа је и моја срећа. Њен свет је и мој свет. То што је осећала она, неком несхватљивом индукцијом, снажно се преносило и на мене. Дохватиле смо се у клинч и страсно почеле цмакати, преплићући своје језике. Наш заробљеник испод наших успаљених тела, то сам осетила на својој пукотини, је појачао палацање. Одједном је, као челична еластична опруга, одлепио своју позадину од матраца, придигао је, правећи оно што гимнастичари називају мостом, па тако истурио стомак и јекнуо. Нас две смо такође истовремено вриснуле и затим смо сви троје опружени и опуштени, тешко дишући, остали да ћутке лежимо на широком француском кревету. Бурa се стишавала, таласи су, постепено, престајали да бубњају у нашим чукама и тинтарама.

Како је то полно спаривање нека чудна психолошка појава. Са жвакањем апетит се на смањује, него појачава. Одједном смо сви троје, ваљда превише наложени реализованим догађајем о којем смо до тада, очигледно предуго маштали унутар своје интимае, постали толико распомамљени да смо као по договору прионули да и даље жваћемо. Стефан је опет био у истом подређеном положају али смо сада нас две извршиле рокаду: Снежана му је опкорачила главуцу и своје међуножје набила на лице, а ја сам заузела њено место набивши се на колац. Међутим и овог пута биле смо окренуте лицем једна према другој, па смо се стисле у загрљај и љубиле, љубиле...

Ја сам тотално пошизила, пошто сам себи дочаравала шта сада Снежана доживљава, изнад његовог језика. Јер како је то страобално, знала сам пошто сам управо и сама прошла кроз ту цветну бајку.

Ипак, овог пута смо за трпезу поново сели након што смо већ конзумирале предјело, тако да је могла сеанса двоструко дуже да траје. А онда је исто толико било дуже и само уживање. Изгледало је да смо златнокрилу птицу среће ухватили за реп. И да више никад нећемо морати да је испустимо из руку.

СНЕЖАНА:

Стефан је и даље остао енигма за мене. Моја исповест није га навела да се и он, до краја, отвори предамном. Осим тога што ми је рекао да је и у његовој крштеници рубрика где стоји име оца празна није ми дао да ишта више сазнам о њему. Додуше нисам га даље ни испитивала. Није ваљда очекивао да ћу да се поставим као неки иследник? А није да нисам радознала. Само могу да се обуздавам. Испричаће он мени своју интимну, породичну причу када сам то буде хтео. Па ћу можда тада сазнати и одакле њему оваква чудна нетрпељивост према фудбалу. Том опијуму за широке масе, којему су тако страшно подложни, пре свега мушкарци и то највише млади, управо његових година.

Међутим, тај ребус уместо да се распетљава, све више се мрси, из дана у дан. Прво сам међу неким старим, већ пожутелим документима, пронашла и неку захвалницу београдског хотела Екцелзиор, којом се одаје признање радници, Марини Гавранић, распоређеној на радном месту собарице, за успешно обављање послова и радних задатака. А присетила сам се да сам слушала много прича да је тај хотел својевремено био познат по томе што су ту одседали тимови страних фудбалера, приликом гостовања у Београду. Чак да су се неке београдске лујке, и преко медија, хвалисале да су се у томе хотелу кресале са овим или оним фудбалером, светског гласа. Глупачице се нису устручавале да иду тако далеко, па да то дају у јавност, само да би шокирале суграђане. Изрониле из анонимности. Или да би подгрејале своју охлађену популарност у свету београдског џет-сета. Да није можда ту нека шифра којом се отвара решење загонетке која ме интересује? Пошто то исто име фигурира и у Стефановој крштеници у рубрици где се уписује име мајке, све ми је барем у томе делу, постало јасно.

Али ствар се искомпликовала када сам у кутији одложеној у највишем преградку плакара, до којег се може досећи само уз помоћ кућних мердевина, нашла неку фотографију. На којој је, гле чуда, мој муж са неком лепом, младом складно грађеном девојком. Они стоје загрљени као неки заљубљени пар. Он је као и у природи изразито тамног тена и црномањаст, са сивозеленим очима, па иако ту има брчиће, његов правилан нос, чело и сензуалне усне не остављају ни најмање сумње о коме се ради. Иза младог пара је познати Криви торањ у Пизи! Никад ми није причао да је био у Италији. Шта сад то тек треба да значи? Која му је то тако лепа и згодна девојка? Да није можда ожењен, а ако јесте и то крије могуће да негде има и дете или децу. Ко зна није ли можда венчањем самном учинио кривично дело бигамије, за које се кажњава затвором. Безброј питања, а ни једног одговора.

Како то да се он нађе у Италији, где наводно никад није био. Јер о томе није никад ни речи прозборио, па ни када се поведе разговор о путовањима у иностранство.

Могла бих да затражим објашњење од њега али тада бих морала признати да сам у његовој одсуности вршила претрагу по стану и то тако упорно да сам чак из оставе приносила кућне мердевине. Дакле, уложила знатан напор да бих задовољила своју болесну радозналост. А то не може изгледати баш као коректно и цивилизовано поступање. Зато сам само оне папире и ту фотографију вратила на исто место где сам то нашла. Одложила сам и мердевине у шпајз и читаву ту ствар препустила забораву. Шта ме брига шта је шта. Важно је да имам одговорног мужа, којег волим и у кога могу да се

поуздам да ме никад неће изневерити, нити оставити на цедилу. То је нешто што свакој нормалној жени мора да буде довољно.

Али ко је нормалан? Дефиниција тога тако често експлоатисаног појма изгледа још није постављена. Тако неznam да ли је то нормално што се Стела сасвим одомаћила у нашој кући. И што тако ревностно и доследно делимо заједно једног истог мушкарца, који је чак мој законити супруг...А ни читава њена кратка животна прича као да нема богзна шта нормалног у себи. Њена мајка, Невенка као сасвим млада девојка се заљубила у згодног младића, превејаног заводника и преваранта. Пошто се са својом остарелом мајком доселила у тај крај града, сви њени нови другови и другарице су је упозоравали да се клони тога мангупа. Али није вредело. Изгледа да женској природи такви савети и упозорења чине медвеђу услугу. Само још више распаљују девојачку машту, која је и иначе једна плодна башта, да просто вапије за том врстом семена. Како је била изузетно лепа и згодна девојка Невенка је Младену послужила само да до неслућеног нивоа распали његово самољубље. Разметао се тиме што је успео да збари тако згодну рибу, изазивајући завист других младића. Пошто је задовољио своју незајажљиву сујету, Невенку је управо снашло оно што су јој прогнозирали они који су је волели и покушавали да је спрече, да не срља у бездан, док је још било време.

Једном јој је само без икаквог увода рекао да хоће са њом да раскине везу.

“Зашто? Имаш ли неку другу?” питала га је са стрепњом Невенка.

“Немам, али ћу да је нађем...”

“А каква треба да буде та друга?”

“Поштено говорећи, неznam. Можда исто таква ко што си ти,” одбруси јој безобзирно, церекајући се.

“Па, што онда тражиш другу која ће бити иста као што сам ја?”

“Зато што је друга, нова. Важно је само да буде друга. Да мењам што чешће и што више...”

Невенка је била запањена. Није знала шта би на такву аргументацију могла да одговори. Сасвим би друга ствар била да се испречио неки проблем, који би било могуће решити разговором. Она би била спремна на то. На сваку врсту уступака. Учинила би све што би он затражио, само да је не напусти. Али овако...

Младић једноставно више није хтео да је види. Само би понекад правио комедију с њом тако што би је позвао телефоном, па укључивши апарат за аудио снимање телефонских разговора, питао би је:

“Да ли ме још увек волиш?”

“Волим те” одговарала би девојка кроз сузе.

“Да ли си луда замном?”

“Луда сам”.

“Патиш ли што више нисмо заједно?”

“Патим, тешко ми је, убићу се” вришти девојка у јаловој нади да ће га тако повратити у свој загрљај.

Али он би само славодобитно додао:

“Е па да видиш, ја нити те волим, нити патим за тобом. Одвратна си ми и досадна, будало. Нећу више да те видим, ни у својој близини”. И ликовао би.

Младен би после ту траку преслушавао пред свима који су хтели то да слушају, а поготово ако би могао удесити да се међу тим слушаоцима нађе неки момак, који би показао интересовање за несретну девојку.

Она је напoкoн била изoпштeнa из свoјeг рaнијeг друштвa, јeр тa млaђaнa дружинa нeмa бaш прeвишe стрпљeнa дa сe пeтљa сa пoјeдинкaмa кoјe су нeсрeђнo зaљубљeнe. И кoјe пaтe. Oндa јe пoсeгнулa зa алкoхoлoм. Нaливaлa сe вoткoм, вискијeм, рaкијoм прeпeчeницoм... И тo тaкo штo би сaмo нaгнулa чaшу и искaпилa јe дo днa, нe зaдржaвaјући јe у устимa. Прaктичнo у сeбe јe сипaлa тo пићe кaо у лeвaк. A кaкo рaнијe нијe пoднoсилa ни мирис алкoхoлa, дa би сaдa мoглa дa сe oпијa, тa жeстoкa пићa јe мeшaлa сa кoкa-кoлoм, пeпси-кoлoм или гa јeднoстaвнo зaслaђивaлa шeћeрoм.

Нaпoкoн јeднe кишнe нoћи пoтпунo сaмa, скрхaнa и јaднa искoристилa јe приликy дa сe бaци у Сaву сa Брaнкoвoг мoстa. Кaкo ту нa мoсту кaснo нoћу, a и збoг oбилнe кишe, ни нa улици уoстaлoм, нијe билo прoлaзникa, нијe ни oбрaћaлa пaжњу дa ли јe нeкo прaти. И бaш у трeнуткy кaдa јe зaкoрaчилa дa сe бaци прeкo oгрaдe нeкe снaжнe мушкe рукe су јe шчeпaлe и пoвуклe нaзaд у живoт. Биo јe тo нeки милициoнeр, двoструкo стaрији oд њe, кoјeму јe њeнa пoјaвa билa сумњивa, пa ју јe дискрeтнo прaтиo oд Зeлeнoг вeнцa свe дo мeстa сa кoјeг јe хтeлa дa скoчи, дa сe удaви.

Пoкaзaлo сe дa јe тaј милициoнeр стaнoвaо у Нeвeнкинoм кoмшилукy, нa Тoшинoм бунaру. Пoзнaвaо ју јe дaклe из виђeњa, пa јe зaтo и oбрaтиo пaжњу нa њeнo пoнaшaњe. Oн јe нeсрeтнy дeвoјкy oдвeо у свoју кућу, јeднy приземнy стрaћaру у кoјoј јe сaм стaнoвaо. Пoслe дeвeт мeсeци рoдилa сe Стeлa. Милициoнeр нијe хтeо дeтe признaти зa свoјe, истичући дa дeвoјкa нијe мoглa зaтруднeти oд јeднoг, јeдинoг снoшaјa, aли судски вeштaци су били другoг мишљeњa. Тaкo јe судскoм прeсудoм утврђeнo дa јe oн oтaц.

Стeлин oтaц јe прeмa дeтeту биo крaјњe нeтрпeљив. Вaљдa тaкo нaмђoрaст нијe ни пoднoсиo билo кoгa, пa ни нeкoг ближeг срoдникa, нeгo јe живeo сaм, кaо пустиняк. Зa свoју, мaдa вaнбрaчнy јeдиницу, плaћaо јe aлиментaцијy сaмo пo oдлукy судa. Пa и тo тeк кaдa му јe у судскoм извршнoм пoступкy биo зaплeњeн oдгoвaрaјући дeo личнoг дoхoткa.

Нeвeнкa сe убрзo пo рoђeњу дeтeтa удaлa зa нeкoг стрaнцa и сa њимe oтпyтoвaлa у Кaнaдy. Тaмo у тoмe брaкy рoдилa јe другe дeвe ћeркe. У Бeoгрaд, дa oбиђe мaјкy Видoсaву и свoју вaнбрaчнy ћeркy Стeлу, јe дoлaзилa свe рeђe и рeђe. Нaпoкoн јe прeстaлa дa шaљe и нoвaц зa дeтe, изгoвaрaјући сe дa јe тaмo oстaлa бeз пoслa и дa чaк цeлa њeнa кaнaдскa пoрoдицa живи oд сoцијaлнe пoмoћи, кoју им дaјe држaвa. Јeр њeн муж, Фрaнцyз, сe пoкaзaо кaо вeoмa лoш прeдузeтник, кoјeму ни јeдaн пoсaо нијe ишaо oд рукe, пa јe дoживљaвaо сaмo јeдaн прoмaшaј зa другим. Уствaри јe сaв нoвaц кoји јe имaо или пoзajмљивaо oд нaивчинa, кoји јoш нису чули зa њeгoвe брoјнe прeвaрe, трoшиo клaдeћи сe нa кoњским тркaмa.

Тaкo јe Стeлу oдхрaнилa бaбa Видoсaвa, a пoштo јe и oнa умрлa у oсaмдeсeтoј гoдини, дeвoјкa јe вeћ пoстaлa пунoлeтнa, пa јe нaстaвилa дa живи сaмa у кући, кoју јoј јe oстaвилa бaкa.

Дoк јe билa мaлa, Стeлa јe прирoднo жeлeлa дa сaзнa кo јoј јe oтaц. Пoштo јoј јe тo рeчeнo, чинилa јe свe штo дeтe мoжe дa учини дa му сe приближи и умилити. Aли милициoнeр нe сaмo штo јe oдбијaо дa сe зaинтeрeсујe зa тo дeтe, нeгo чaк нa улици, кaдa сe случaјнo срeтнy и мaлa гa пoздрaви сa “Здрaвo тaтa, куд си пoшaо” oн би сaмo прoмумлaо нeштo кaо “Идeм пo ‘лeбa’ и прoдужиo дaљe свoјим путeм. И нe пoглeдaвши дeтe! Нaпoкoн јe умрo, a дa ни ту бeднy свoју кућу нијe oстaвилo у нaслeђe свoјeм дeтeту. Кaо дa сe бaш трудиo дa јe тoгa нaслeдствa лиши, нaпрaвиo јe угoвoр o дoживoтнoм издржaвaњу сa нeким брaчним пaрoм и oстaвилo им у нaслeђe ту свoју јeдину имoвинy. A ти дaвaoци

издржавања су га тако добро пазили да су га свакодневно наливали алкохолом, за којим је иначе и сам вечно жудио. Следствено томе убрзо је пензионисан, а недуго затим и умро од цирозе јетре.

Стела је преживљавала тако што је део куће наслеђене од баке Видосаве издала неком брачном пару, па је од тога имала приход таман довољан за пуко преживљавање.

Макар, за разлику од мене и Стефана, није морала за цркавицу да шљака преко студентске задруге. Могла је, дакле да се посвети својим студијама глуме, на Факултету драмских уметности. На истом факултету Стефан је студирао филмску режију а ја монтажу, па смо дакле могли чинити тројну екипу за снимање филмова. Само да за то нису биле неопходне велике паре о којима смо могли само да сањамо. Јер у познатој економској кризи и због последица санкција Уједињених нација, српски народ је једва преживљавао. Ко би онда могао да издваја средства за сврсисходно одвијање наставног програма, на једном таквом, у материјалном смислу, захтевном факултету.

У сваком случају били смо једна цакана тројка, која није имала да брине због евентуалне прекомерне тежине. Захваљујући чињеници да смо били више гладни него сити остали смо витки и сами себи довољно лепи. А то је најважније, зар не. Једно другом смо били и отац и мајка и брат и сестра. Али и муж и жена, уосталом. Јер открили смо да су нам свакодневно на располагању послатице које ништа не коштају. Гратис, као ваздух и сунце. А ни маште нам није недостајало. Није нас бринуо ни страх од бога.

Стефан се показао као неприкосновени тумач божје воље. Он овако мудрује:

“Да ли је бог погрешно што нам је подарио све ове магичне полне органе, што нам је усадио полни нагон и обогатио нас оваквом, бујном, еротском маштом? Наравно да није. Јер бог не греша. Осим тога бог је свемоћан. Ако би ово што ми чинимо било грешно, обзиром на његову неограничену моћ, он би већ нашао начина да нас спречи да неби и даље грешили. Према томе, приче како је секс грешан су глупа, бабска блебетања. Или како оно неко рече *стари дају младима добре савете зато што више нису у стању да им пруже лоше примере.*

Према томе, хајде да се и даље забавимо и уживамо. На тако безазлен начин да тиме никога не повређујемо. Дакле, ми смо невина дечица бога Ероса или тачније његова неукротива копилад. Ако је неко крив онда су то они који су нас правили и рађали. Ми сами копилад не рађамо. Ми смо поштени и праведни...”

А измишљали смо све новије и новије варијанте уживања у тој послатици, која нам је по природи дата. Најприступачнија, а најслађа. Потпуно бесплатна. Једнако доступна и краљу и сиромашу. Тако да нити кога повређујемо нити ико има право да нам завиди. Ако неко није у стању да буде срећан и да ужива, као што ми уживамо, за то може да криви само своју сопствену спутаност, па и глупост. Мада и пуритански успостављени систем вредности у друштву, у којем смо сви стасали, сноси свој, не мали део одговорности. Ми смо срећни јер смо из тих окова успели да се исчупамо. А уз то смо имали и среће да смо се случајно нашли заједно и тако нераскидиво зближили. И то тако да смо спремно прихватили све идеје које би било ко од нас троје изнео и предложио.

Например, пошто би захтевао да се сви троје скинемо потпуно голи Стефан је као прави режисер Стелу поставио на тепих четвороношке, тако да је

била на под ослоњена рукама и коленима. Ја сам се њој подвукла испод стомака тако да је моја глава била њој између ногу, док сам при томе лежала на леђима. У томе положају њена зевалица је мени била изнад фаце, а моја њој испод. Није нам у том положају било потребно никакво упутство шта нам ваља чинити. Нестрпљиво смо почеле одмах једна другој да обрађујемо клићу. Стефан је био Стели иза ђулавке и његов питон је, уз свесрдну помоћ мојих прстића и мојег језика, управо проналазио свој пут и лагано улазио у ону Стелину зевалицу, коју ја тек што сам добро подгрејала и овлажила својим језиком. Ако би тај клизави калауз случајно, или следећи Стефанову притајену жељу, за тренутак испадао из топле влажне браве, ја бих га дочекала својим уснама и пожвакала, па га враћала на место из којег је испао. Иначе, пошто је та Стефанова зверка ритмички улазила и излазила, мој језик је добио двоструку улогу: да истовремено обрађује и женски и мушки гениталиј. Могла сам да замислим како је при томе уживао Стефан, а тек Стела! При помисли на то потпуно сам била подилеисала. Ма како то изгледало чудно, њено уживање мени је било важније него моје, сопствено. Нека то изгледа и чудно свакоме ко то чује, јер мени самој је изгледало још чудније, када сам тога постала свесна. Палацала сам језиком као змија звечарка. И при томе стално сам мислила о томе како је сада Стели, да ли ми полази за руком да њој приуштим максимално могуће уживање. Али ишла сам и даље, па сам успела да својим органом за лапрдање досегнем и Стефанове лоптице за стони тенис, обзинула их и грицкала, рачунајући да ћу тиме постићи његову највећу, могућу ерекцију, што би онда Стели требало да причини онај, јединствени, фантастични ужитак. И заиста, постигла сам да он тако снажно, животињски рикне од задовоства, као бик који умире, под ножем спретног касапина. У правцу Стелине позадине учинио је један невероватно снажан, дивљачки насрт. Од тог набоја су њене руке попустиле и она пала главом на под. Да би затим одмах и она вриснула, тако да су нас морале чути чак треће комшије. После тога сам и ја доживела падавичарски трзај целог тела и блажено се опружила по поду. Опет је настало гробно ћутање као да смо сви троје издахнули. Чуло се само монотono тик-такање старинског сата окаченог на зиду.

Можда се баш тако и умире. Ко зна. Нико се још није вратио да исприча како се осећа човек у тренутку док му се душа одваја од тела. Ако је овако као после наших играрија, када се осећам као да ми је душа у носу и да само што нисам издахнула, онда се нема разлога плашити смрти.

Тишину сам ја прекинула својим уздрхталим гласом, јер сам се још увек борила за ваздух:

“Следећи пут ћу ја да заузмем овакав Стелин положај. Истина, могла сам у машти да дочарам какав је она, овом приликом, имала осећај, али ипак реалност је незаменљива.”

Ово што нисам изрекла, али сам тога постала свесна је да сам уствари желела да се уверим колики је степен уживања досегла Стела. Тек ако ми пође за руком да се на личном примеру уверим, да сам јој приуштила највећу могућу срећу, могла бих да будем мирна и спокојна. Јер ја живим кроз њу и само за њу. Без ње мој живот би изгубио сваки смисао. Моја лична срећа, у односу на њену, је од другоразредног значаја.

Пошто је чуо за моју жељу да поновимо сеансу, при чему бих ја заузела Стелин положај, а она мој, наш заједнички пастув као да је само то чекао.

“Ево, можемо одмах да направимо репризу, ако хоћеш” рече Стефан истуривши на светлу својег још увек балавог мајмуна, орног да настави са мајмунисањем.

Човече!

Е, сад да ме неко пита који је то био тренутак када је дошло до одлучујућег преокрета, када сам се тако лудо заћорила у тога клиндова, Стефана, ја небих могла тачно да одговорим. Знам само да то није била она љубав на први поглед. Као оно “гром из ведрога неба”, која се често, да не кажем по правилу, завршава разочарењем. Не, до ове такозване љубави, (какав истрошен и излизан појам), дошло је постепено из првобитне опуштености, равнодушности... Из неке врсте пријатељства, другарства. Дакле, ја бих га волела, мада не овако, страшно, и да смо само пријатељи, да се тек дружимо. Јер са њим никад није досадно. Он уме лепо да прича али и да саслуша. А никад да затражи нечију помоћ, никад да се на нешто или некога пожали. У свакој, ма како шкакљивој ситуацији, он зачуђујуће успева да нађе најбољи могући излаз. Тако да жена може да се опусти и да му се потпуно преда. Знајући да има сигуран ослонац и подршку. Некога ко је никад неће изневерити, јер искреност и отвореност је његова најоучљивија особина. И баш зато је чудно да постоји нека недореченост, која потиче из његове прошлости, па чини табу тему садашњости. Ма колико разбијала главу питањем шта је по среди, да ли он то заиста има нешто важно да крије од мене и Стеле, мада није јасно зашто, или само лукаво настоји да остане некако тајанствен, мистериозан у нашим очима. Да неби све било банално, према томе и досадно, јасно.

Уствари, ја и не знам да ли то што осећам према Стефану може баш да се крсти као љубав. Не могу да кажем да ме баш усрећују његови стални загрљаји који ми онемогућавају покрете, пољупци којима би ме жвалавио, по целу ноћ и дан... Срећом, он је интеллигентан, тако да је убрзо схватио да ме неби усрећио тиме ако би ми стално дисао за врат, па се уздржава од тога. Мада не знам по којој цену. Да ли је то нека жртва за њега, и колика. Али зато је ту Стела, која то воли, па њих двоје могу да се цилемилушу по цео дан, а мене да пусте да одахнем. Међутим, оно што је мени потребно то је тај мудроња као ослонац. Волим да знам да је увек ту поред мене, да ме никад неће напустити, да је спреман да испуни сваку моју жељу и жељицу, па и ако би њему самом изгледала крајње сулуда. Осим тога право уживање је са њиме причати, смејати се његовим духовитостима и слушати његова луцидна опажања. Ако је то и под тим условима, заиста оно што се зове љубав, онда сам ја у њега заљубљена, највише што је могуће.

Ипак понекад се питам да ли би ми Стефан толико значао да у наш однос није укључена и Стела, коју сам безгранично волела од најраније младости. Вероватно не. Јер тек кад видим њих двоје како се страшно стискају и при томе изгарају, ја пошизим. Могу да оргазмирам само гледајући њих двоје. Као да преко Стеле и ја сама доживљавам то што и она. Пошто смо ја и она одавна постале једно тело и једна душа. Уосталом, моја срећа са Стефаном неби била потпуна ако небих могла да је поделим са мојом нераздвојном другарицом. Могла бих о томе само да јој причам, свесна да не постоје речи којима бих то верно могла да изразим. А то није и не може бити исто као непосредно учешће у самом догађају.

Овако гледајући њу како бурно свршава изнад, односно испод или поред њега, јер они се врте и окрећу око сопствене осе, као она небеска тела, ја уствари гледам себе како треперим, док се налазим у истом положају. Она је,

тада уствари, моје огледало. Тако да одмах, у правом тренутку, знам шта она преживљава, па се то, путем неке невидљиве индукције, истовремено преноси и на мене. На тај начин сам сва наша уживања преживљавала удвостручено, дакле двоструко јаче и лепше.

СТЕЛА:

Ако ово што је спопало нас троје није лудило ја онда не знам шта је то. А лудаци су као што је познато срећни и пресрећни. Јер они могу да буду све што пожелеле. Уствари су оно што су себи увртили у главу да су. Тако могу да буду краљеви, односно краљице, принчеви и принцезе. Па и неке познате и чак славне историјске личности. Јер срећан је човек који се таквим осећа, а не онај који је то само објективно, а да тога није свестан. Дакле, оне срећно подиелеисане, ако нису агресивни и опасни по околину, не треба ни дирати, а камоли лечити. Извлачити их из раја који су сами себи захваљујући својој бујној, безграничној машти, измаштали. Могли бисмо им завидети. А не враћати их у бедну, досадну или чак несрећну стварност. Које је то потребно. Њима сигурно није. Њима то дође као спашавати рибу да се не удави у мору, па је извадити на обалу и оставити да ужива у топлим сунчевим зрацима. Тако и нас троје. Уживали смо у нашем лудилу, као рибе у води. Извлачити нас на обалу и враћати у реалност, зашто и чему. У сваком случају ми то не очекујемо нити тражимо. Оно што тражимо то је само да нас оставе на миру. А то није много, па не треба ни да представља неки проблем, зар не? Нисмо ни јели, већ је речено зашто, али нисмо ни спавали, нити било шта друго радили. Није нам било потребно. Ништа нам није недостајало Само смо се спаривали и спаривали.

Али увек и само утроје, па се дакле и израз “спаривање” појављује као неприличан. Договорили смо се и практично се заклели да нас две више никад нећемо, без Стефановог присуства и могућег његовог учешћа, водити љубав. А ја и Стефан сами без Снежане? Па ваљда се само по себи подразумевало да то не долази у обзир.

Једног дана Снежана је одрађивала неку тезгу око неког рекламног спота. Према томе ја и Стефан смо били сами у кући. Месец јули на измаку, дакле лето у пуном јеку. Жега и нека спарина таква да се једва дише, а о кретању да се не и говори. Само ако се баш мора. Ми нисмо морали. Гледајући њега како се разголићен само у шорцу, полеђушке опружио по каучу, док му је лаки летњи шорц безобразно и изазовно надигнут на одговарајућем месту, мене су почели да обузимају трнци по целом телу. При помисли шта бих могла да урадим са том цуцлом, почео је да ме сврби језик. Осетила сам да сам процурела и на ум ми је пало да одем у купатило и да употребим своје прстиће. Али била би то штета. Ма, зар ми тај чаробни комад није ту на дохват руке.

А Стефан је непрекидно и мирно лежао, онако голишав изнад појаса, само у танком шорцу, опружен по каучу. Како бих радо прошетала руком по његовим мишићавим грудима, умерено обраслим у црне маље. Под главом је имао јастучић од истог сивог мебла од којег је био и тапацирунг кауча. Био је скоро непомичан, задубљен у читање неког часописа.

“Шта ли то чита када је тако сексуално напаљен? Мора да је у питању неки порно часопис или слично” помислила сам и да бих то проверила прошетам по соби до кухиње, да бих тобож попила чашу хладне воде из фрижидера. Бацивши успут поглед на тај магазин који је држао рукама нисам се могла уздржати. Прснула сам у необуздан смех, јер био је то неки огласник за промет некретнина.

“Шта је тако смешно” пита ме Стефан.

“Па, то што видим да читаш новине са словима окренутим наопако.”

“Види стварно. Нисам ни приметио.”

“Па, наравно када ниси ни мислио на то што радиш. Мора да си мислио исто што и ја.”

“А то је?”

Нисам стигла ништа да му одговорим. Али зар је то било и потребно. Само сам смакла кратки шорц који сам имала на себи, опружила се по том мишићавом, умерено длакавом мушком телу, као да је то неки предмет, она клупа из теретане за вежбање трбушњака. И заиста управо сам га тако и доживљавала. Као предмет, добродошло средство за смиривање моје незасите похоте. Објасила сам га, задигла своју плаву трегер мајицу изнад груди и своје сифончиће са укрупњеним брадавицама му набила на фацу. Тачније, примакла то његовим већ полуотвореним устима

Ни он се није колебао нити оклевао. Било је очигледно да је био сасвим приправан. Да је такав сценарио и очекивао. Одмах смо почели да се окрећемо око сопствене осе, као на рингишпили. Пали смо са кауча на дебели вунени тепих прострт по поду, па смо се онако уклинчани ваљали и превртали. Као нека чудна вртешка. Перпетум мобиле. Нисмо били свесни било чега од онога што нас окружује. Јер тај шарени, јарким бојама осветљени рингишпил се вртео и у нашим главама. Тако да нам није на памет падало да су прозори на тој приземљуши ниски, отворени, и да кроз делимично размакнуту завесу могу можда два мушка ока, испод кратке тршаве косе, помно да нас посматрају. Био је то неки Снежанин пајтос са факса, Борис.

Он је ћутке, увиђавно сачекао да се наш порно филм уживо оконча, па пошто смо ја и Стефан задовољни и задовољени одахнули и сасвим опуштено опружили се наузнак по поду, воајер је запљескао:

“Браво! Овако нешто узбудљиво и убедљиво нисам могао да видим ни у Њујорку на Бродвеју. У неком од оних кабареа који приказују порно скеч уживо. Штета што нисам имао при руци видео камеру, па да то снимим. Могло би добро да се уновчи. Па и да то прикажемо Снежани. Она би се сигурно много обрадовала да то види. Зар не?” Додаде шеретски се смејући што значи да је био упућен у каноне трочланог колектива.

Претрнула сам. Јер Борис ми се већ скоро годину дана узалудно набацивао. А био је познат по томе што бескруполозно иде за својим жељама и амбицијама, било да је у питању професија или емоције, не обраћајући пажњу на осећања и интегритет других, који му се нађу на путу.

Одмах затим стигла је и Снежана. Своју малу плетену ташницу, са уским ременом којим се качи о раме, одбацила је на кауч и стропоштала се у фотељу као да је стокилашица.

“Ух каква несносна врућина! Па, и овај ваздух још увек влажан и тежак од ноћашње кише. Просто не могу да дођем до даха. Да ли много касним?” Свој упитни поглед је управила у Бориса.

Овај прште у смех:

“Па, могло би се рећи да си мало закаснила” рече прелазећи славодобитним погледом од Бориса на мене, па обрнуто.” Али да ми пређемо на посао. Ево ти ове касете. Гледај то да измонтираш до сутра у ово исто време”.

“Чекај, нисмо се тако договорили. То је сувише мало времена. Дај ми мало више форе. Барем до прекосутра. Океј?”

Борис је мало замишљено ћутећи прошетао по соби, па се онда огласи:

“У реду. Нека буде до прекосутра. Али немој да се играш, па да ми и тај рок искулираш. Јер онај вечити младожења само чека неки изговор да ме обори, па да губим годину. Незнам што се тако окомио на мене.”

“Како незнаш. Шта се друго могло и очекивати од средовечног професора који изиграва младића и насрће на младе студенткиње. А ти му још дођеш као озбиљан такмац. Најобзидљивији на читавом факсу” рече кроз осмех Снежана.

“Хвала ти на комплименту.”

“Чекај, како мислиш да ја извршим ту монтажу без тебе. Да ли ћу моћи да погодим твој ауторски осећај.”

“Само ти гурај. Имам поверења у твој таленат” рече Борис и пође ка излазу, а онда као да се нечег присетио обрати се мени уз загонетни смешак: ”Знаш Стела, све ми се чини да би било пожељно да се видимо. Назваћу те ових дана. Тао”.

Погледала сам у Стефана, али на његовом лицу нисам могла ни наслутишти шта мисли. Уосталом, ако сматра да својој жени не треба да се исповеда о томе шта се малочас догодило, што бих ја истрчавала пред руду. Да будем већи католик од папе.

*

Нисам ја баш наивна као што изгледам, па сам замолила Снежану, док смо се разгибавали за једну од наших сеанси утроје, да прво полароидом снимим мене и Стефана у пози док водимо љубав. Наравно, удесила сам да будемо у истом положају и исто тако обучени, односно разодевени, као што смо били пре него што је наишао и у току односа нас затекао Борис.

Затим ми је само преостало да чекам Борисов позив, који је одмах сутрадан и уследио. Састали смо се на платоу испред нашег факултета. Неки студенти су се преслишавали пред излазак на испит, седећи у хладовини испред зграде. Јер био је у току јулски испитни рок на Београдском универзитету. Како сам и предпостављала, пошто је паркирао своју *тојоту* он ми је долазио у сусрет триумфално насмејан држећи у руци и машући фотографијом, коју је очигледно кришом снимом кроз прозор, док нас је воајерисао. Пружио ми је тај снимак, са коментаром да смо баш фотогенични. Одмах је рекао да нема намеру да Снежани прича шта је видео. Али да би ипак био много одлучнији и доследнији у тој одлуци ако бих му ја мало припомогла и пристала да се креснем са њим.

“Види се да си глупљи него што сам могла и да помислим. Зар незнаш да је неовлашћено снимање људи, током њихове интима, кажњиво по кривичном закону. А тек уцена...Него, буди срећан што немам намеру да се с тобом око тога даље надмудрујем. Незнам ни зашто бих.”

Тада сам само из своје ташне извадила фотос који је снимила Снежана и рекла:

“Хајде да упоредимо фотографије да видимо која је квалитетнија. Твоја или Снежанина. Или ако хоћеш да ти и ову поклоним. За твоју шиљокуранску збирку. Да попуниш свој воајерски албум. Да имаш што више материјала за дркање, све док ти се мозак не осуши...Клипшо један, тако се не освајају рибе до којих ти је стало. Ако је то све због чега си тражио да се видимо онда смо завршили разговор. Тао.”

Враћајући се кући размишљала сам како је све то прилично детињство, наивно, па и глупо. А надасве некоректно, према Снежи. Застидела сам се. Пре свега својег кукавичлука. Кад сам стигла у стан тамо сам затекла Снежану и Стефана потпуно голе. Она је у полулежећем положају на каучу размакла своје

ногаре савијене у коленима. У тим њеним рашљама је спокојно, окренут јој леђима, наслоњен затиљком на њене сифоне, био углављен Стефан. Он је наглас читао одломке из својег новог сценарија. Пошто сам банула унутра они су само кратко одговорили на мој поздрав и наставили са читањем, тамо где су били стали, не мењајући положај својих тела.

“Снежана, имам нешто важно да ти кажем” рекох ја веома одлучно.

Она ме је погледала подигнутих обрва, упитно, разрогачено.

“Ја и Стефан смо се карали јуче док си ти била одсутна,” наставила сам.

Настала је гробна тишина, која је потрајала. Снежана се напokon дигла и гледајући ме љутито, полако ми прилазила све ближе и ближе. Кад сам очекивала све најгоре, неки шамар или чупање за косу, она ме само ухвати за ресицу левог ува, повуче је и рече важним гласом:

“То је тежак прекршај. Кажњавам те најстрожом могућом казном.

Вечерас после вечере ти переш судове...”

Пошто смо затим сви троје прснули у олакшавајући смех она викну:

“Будалино једна, скидај то мало крпица са себе иди у купатило напуни каду и позови нас да уживамо заједно. Стефан је од данас и мој и твој, дакле наш заједнички муж. Једини београдски пастув, ага са две жене...”

То су били пријатељи. Најбољи могући. Неки имају блиске рођаке али немају пријатеље. Јер сродство не подразумева обавезно и пријатељски однос и третман. Ја то имам. Била сам прсрећна, као никад раније у свом животу. И тога сам била свесна. Срећна и свесна да сам срећна. Неко је свестан тек да је био срећан, онда кад је срећа неповратно већ прошла, нестала. Зато сам била захвална Стефану и Снежани што су ме учинили срећном и омогућили ми да то спознам, на време, како бих у томе могла да уживам.

СТЕФАН:

Највећа је бесмислица упутити се кроз џунглу емоција и себи постављати питање зашто су стабла тако различита. Неко високо и право, друго мало па криво, чему оно испреплетано шибље које онемогућава пролаз без мачете, те које лишће је лековито а које, напротив, горко или чак отровно. И да не набрајам. Тако и нас троје који смо чинили наш брачно-ванбрачни троугао, били смо баш тотално различити. А тако смо се баш слатко уклопили. Не мислим ту само на то што сам је нека врста полумелеза, Снежана изразита црнка, а Стела природна плавуша. Ако занемарим ту визуелну разлику контам да је Снежана да не кажем јача личност, само је некако практичнија. Ваљда је то у складу са њеном струком филмске монтаже. У трену треба донети одлуку да се филмска трака овде сече, па баци, а тамо негде опет да се састави и да се тако роди филм који ће одушевљавати гледаоце. Код ње дакле, није било места колебању. Знала је и шта хоће и шта неће.

Како сам већ објаснио, био сам луд за њом и док се нисмо венчали, а када смо постали муж и жена, није дошло до засићења, како се могло очекивати. Напротив, готивио сам је све више и више, тако да ми је било потребно много напора за обуздавање, како је непрекидно небих салетао загрљајима, пољупцима, миловањима... Нисам хтео да јој досађујем, што би се сигурно десило ако бих, идући за својим жељама, наваљивао у тренутку када ми она сама није дала, на неки начин, до знања да то очекује и жели. А за те наговештаје са њене стране требало је некад подуже узалуд чекати. Јер деловала је тако независно, као да је увек у сваком тренутку сама себи довољна. Тако ноћу, када се пробудим, а она спава ту поред мене, веома бих је радо и слатко мазио али морам да се обуздавам. Јер свестан сам чињенице да јој се неби свидело ако бих је на тај начин пробудио.

Са друге стране, Стела би и док спава поред мене једну своју ногу и руку пребацила преко мојег тела, као да жели да смо и у сну физички спојени. Ако некад немогу да спавам па је, онако уснулу, пољубим или помилујем, она не показује ни најмању нелагоду што јој на тај начин реметим сан. Напротив, обавезно узвраћа нежност, као да је и док спава и сања, само то и чекала. Увек спремна. А највише је уживала да се, као маче, голишава склупча мени и крилу и да ми се препусти да је милујем кроз косу, дуж леђа, по чврстој, фантастично обликованој гузи... Наравно, не преде као права мачка, али жмури и дише дубоко. Ако за тренутак престанем, она се само стреса, без речи, ухвати ме за руку и моју шаку положи себи на леђа, протестујући трзајем тела, што треба да значи: “што си стао, настави, не прекидај”. Као психолог, аматер, ја сам то тумачио њеним одређењем за професију глумице. За разлику од Снежане, она не мора да доноси одлуке. Има само да следи текст драме односно сценарија и да поступа по упутствима режисера. Дакле, да се препусти вољи другога.

Па, ипак нема се утисак да Снежана доминира. Напротив, изгледа као да је једина Снежанина преокупација како Стели да угоди, да је учини срећном. То ме подсећа на однос брижне мајке према вољеном чеду, или примереније њиховом међусобном односу, као кад одан муж теточи и угађа вољеној супрузи. Тако сам имао утисак да сам ја Снежани добро дошао, како би она Стели, преко мене, пружила оно уживање и радост, коју сама као женка, иначе никад неби била у стању да јој пружи и да је тако максимално усрећи. Уосталом, и у нашем троугластом односу Снежана се више бринула да током

наших, необичних сеанси, Стела буде максимално задовољена, него што јој би било важно да она сама у томе ужива. Јер кад се наша оргија заврши, Снежана жури да улови Стелин поглед из којег би могла да прочита, како јој је било, да ли је максимално задовољена. И тек пошто би јој Стела, климањем главе и погледом пуним захвалности, то потврдила и Снежана би се спокојно и срећно опустила по лежају.

Ипак, није се Снежана, после наших секси играрија, Стели обраћала на тако суптилан, дискретан начин. Најчешће је била потпуно директна, изричита: “Мила, како ти је било? Јеси ли уживала? Било је прекрасно, јел’да...” Стела би само потврдно, ћутке климнула главом, али најчешће би се њих две затим уклинчале у загрљај, па се миловале и љубиле, љубиле у бесконачност... Ја сам тада ту био сасвим сувишан. На мене више нису ни обраћале пажњу. Било је то као кад би власник ергеле, изгајилац коња, неком својем миљенику са поносом уступио најбољег пастува, па кад се јахање заврши, питао га како му је било, да ли се лепо провео.

Према томе, ја сам се ту између њих две, морам то поштено признати, осећао као предмет. Средство за задовољење њихових страсти и необуздане похоте. Као поклон са свиленом машинцом, који је Снежана учинила својој другарици из детињства и љубавници из најраније младости. Па, ипак се нисам осећао пониженим, због тога. Напротив, тамо где је некад био понос, који ми је често, онако незадовољен, загорчавао живот, сада се угнездила љубав. И то за њих обе, подједнако. Било чудно или не, тако је и ту помоћи нема.

Улетао сам у кревет и брао свеже, тек сазрело воће, а у енормно великим, ма неограниченим количинама. Ја сам са њих две. Значи срећан двоструко више него обичан, просечан српски мушкарац. Према томе када ми је професор на факсу затражио да напишем сценарио за кратак студентски филм, најрадије бих обрадио фабулу која проистиче из нашег чудног триумвирата. Али онда бих морао да дарнем у наше табу односе. Да се баш стриптизем у јавности. Још да пазим како који лик од нас троје да одсликам. Јер често се догађа да модел није задовољан потретом, који је о њему насликао уметник. Чак ни када је у питању фотографија, где је учинак фотографа минималан. Ипак мудровао сам да надахнуто и брзо могу сачинити баш такав филмски сценарио какав ми је био у мозгу и у крви. А о чему бих размишљао и фантазирао него о сексу. И то оном најнеобичнијем, најбизарнијем. Оном којим сам се наслађивао сваког дана и сваке ноћи, али у невероватно различитим варијантама. Јер, моја неисцрпна машта имала је мотива и за много више. Чак и за неку телевизијску серију. Ма, за неколико њих. Ипак, ликови треба да буду тако портретисани да се нико од нас троје у њима не може препознати. Имајући при томе у виду да је сада било важно само положити испит на факулету. Дакле, ево тога назови ремек дела.

DON'T TOUCH ME!

EXT. NOĆ. PUSTA ULICA VELEGRADA.

Младић двадесетпетогодишњак, sitan, mršav, srednjeg rasta, intelektualni tip. Deluje mišićavo, žilavo. Lenjo, mlitavo se vuče trotoarom u iznošenoj, jeftinoj majici, farmerkama i pohabanim patikama. Pogleda na svoj ručni časovnik. Kazaljke pokazuju ponoć. On zastaje kod jednog neuglednog restorana. U izlogu je istaknut ručno, flomasterom ispisan spisak jela i cena. Младић vadi svoj novac iz džepa

pantalona, prebrojava ga i posle kraćeg kolebanja ulazi, nesigurno, trapavo i bojažljivo.

INT. SALA RESTORANA PRAZNA. STOLOVI I STOLICE BEZ GOSTIJU.
SAMO ZA JEDNIM OD STOLOVA SEDE TROJE: ATRAKTIVNA PLAVUŠA
DUGE KOSE I DVA NABILDOVANA GRMALJA.

Pridošlica baci kratak, bojažljiv pogled u pravcu opisane trojke, koja ga gleda netremice, zainteresovano. Njemu to kao da ne sluti na dobro, pa bira mesto za stolom koji je najbliži izlazu. Pošto je seo, ispod obrva diskretno pogleda u pravcu one trojke koja ga i dalje promatra sa interesovanjem. Oni se pri tome međusobno nešto došaptavaju. Očigledno da je pridošli mladić predmet njihovog ne samo interesovanja nego i nekog dogovaranja.

Nonšalantno, pocupkujući po taktu tihe muzike koja dopire iz nevidljivog radia, pridošlici prilazi konobar, odmerava ga svojim ispitivačkim pogledom, sa jedva приметnom senkom ironije u uglu usana.

KONOBAR
(šeretski se osmehujući)

Ako nisam suviše indiskretan možda bi uvaženi gospodin izvoleo reći šta želi.
Možda čašu hladne vode bez viskija “džoni voker” ili “balantajn” samo birajte. Želja gosta za ovu firmu je zakon.

MLADIĆ
(učtivo i poluglasno)

Porciju od deset reš pečenih ćevapčića, molim...

KONOBAR
(i dalje oran za šalu)

Oho-ho-o-o! Baš smo rešili da se istrošimo? Kanda nešto proslavaljamo?

Odlazi po porudžbinu i dalje šeretski mašući kukovima, njišući se i poskakujući kao što to čine mladi američki crnci kada se glupiraju ulicama.
Stiže porudžbina,. Konobar i dalje veoma dobro raspoložen.

KONOBAR
(pošto je spustio tanjir sa ćevapčićima pred mladića)

Predlažem ovako: pažljivo nabosti ćevapčić na viljušku, pa otvoriti usta.
Tek zatim, dakle nikako pre nego što ste zinuli, staviti zalogaj u usta. Zatim dugo i sa uživanjem žvakati. Najmanje dvadeset zagrižaja. Jer varenje počinje u ustima, ne zaboravite. Tek zatim gutati. Obrnutim redom nikako, ni-kaa-kooo. Ha-ha-haaa.

Mladiću očigledno nije do šale. On jede nervozno, gledajući samo u tanjir pred sobom. Ne usuđuje se da dignu pogled u pravcu društva čije je interesovanje izazvao.

Napokon od toga stola se diže jedna od dvojice grmalja. On lenjim, sporim, lelujavim hodom prilazi mladiću, dlanovima svojih ogromnih ručerdi istovremeno tresne o sto za kojim je sedeo momak. Zveket tanjira i pribora. To posuđe poigrava po stolu. Mladić se zagrcne, zalogaj mu je zastao u grlu. Poskočio je uplašeno sa stolice. Mahinalno gleda prema izlazu.

GRMALJ

(očigledno zadovoljan utiskom koji je izazvao, dobroćudno se smeškajući pruža ruku mladiću)

Zdravo. Ja sam Boža.

MLADIĆ

(polupodignut sa sedišta, prihvata pruženu mu ruku, zamuckujući)

Zdravo. Ja sam Petar.

BOŽA

(prijateljski, polušapatom)

Slušaj Pero, jebo te miš, prezime treba da ti je Lakimen, dakle Srećković. A znaš li zašto? Neznaš naravno. Kako bi i mogao da znaš ako ti ja ne kažem. Ali kako ja tebe sada da uverim da si jebeno srećan kad ni sam u to ne mogu da poverujem. Vidiš li onu super - ribu za našim stolom? Kaže ne podnosi krupne, snažne i visoke muškarce. Voli kaže male, sitne i bojažljive... Čud je ženska ... Nego da ne žvalavim, riba veli loži se na tebe i poziva te za naš sto! Šta kažeš na to, a...?

PETAR

(isprekidano, sa nepoverenjem)

Vidiš Božo, neznam kako da ti kažem.. (razmišlja) Nisam ti čoveče ni za šta. Upravo dolazim od svoje ribe. Jaja su mi prazna kao i moj novčanik. Šta ja tu mogu. Potpuno sam u autu. Hvala na pozivu...

BOŽA

(razočarano, zamišljen)

E moj crve. Kurva mi neće verovati.

Boža se vraća za svoj sto. Plavuša i drugi grmalj ga dočekuju radoznalim pogledima. Otvorenih usta pilje u njega. On odmahuje rukom i seda na svoje mesto. Trojka se nešto domunđava. Plavuša nešto govori drugom grmalju, muva ga i gurka. Ovaj se napokon nevoljno diže. Prilazi Petrovom stolu. Još krupniji i zloslutniji nego prethodni.

DRUGI GRMALJ

(stoji pored Petrovog stola, gleda ga sa visine, ironično se smeška)

Slušaj frajeru, jeli to istina da si odbio poziv one super ribe za našim stolom? Da li si stvarno odbio da upoznaš i na tacni da dobiješ takvo parčence koje ti se nudi? Ona to ne veruje, a pravo da ti kažem ni ja. Sve mislimo da je Boža tu nešto zaribao. Da nije baš tačno preneo poruku. Šta ti kažeš na to, a?

PETAR

Ma ne, sve je tačno preneo, ali znaš... umoran sam...nisam spavao dve noći. Jedva čekam da stignem kući i da se bacim u krpe. Bez uvrede, hvala na pozivu.

DRUGI GRMALJ
(smeje se grohotom)

Dobro, dobro kilavko moj. (odlazeći glasno) Ide bebica kući da pajki. Ha,ha,ha...

Drugi grmalj se vratio za svoj sto. Očigledno podnosi izveštaj. Drugi dvoje ga dočekuju radoznavo. Pilje u njega. Zatim plavuša pokušava da uhvati Petrov pogled, da ga strelja, ubije pogledom. Ali Petar gleda samo u tanjir pred sobom. Stiže konobar sa računom i kafom. Petar plaća ceh i duva u kafu da bi se brže ohladila, da je popije pa da se gubi. Osvrće se ka izlazu. Odjednom pored njegovog stola stvorila se plavuša. Vitka, dugonoga, obučena u laku letnju haljinu iz dva dela. Suknjica kratka, pupak i stomak goli, kao i ramena i dobar deo grudi. Ona neko vreme ćutke posmatra Petra sa visine prezrivo, ironičnim pogledom dok on ćutke, poluotvorenih usta blene u lepticu. Onda mu odjednom bez reči raspali dva veoma zvučna šamara preko jedne i druge strane lica, pa trijumfalno izlazi na ulicu, mešajući zavodljivo svojim poluloptama. Duga i ravna plava kosa pada joj sve do prkosno istaknute đulavke. Petar se kao omađijan diže i za devojkom odlazi u noć

EXT. NOĆ. ULICA SASVIM PUSTA.

Plavuša se sporo kreće ulicom. Petar je prati na bezbednom rastojanju, zagledan u njene lepo izvajane noge na visokim potpeticama. Ona je odjednom stala ne osvrćući se. Petru nije ništa drugo preostalo nego da joj priđe. Oprezno, neodlučno. Ona ne osvrćući se i dalje, zagledana samo u pravcu svojeg kretanja, hvata Petra za ruku i nastavlja da hoda. On gleda u nju ona samo pravo. Nijednom ga nije pogledala.

PETAR

(bojažljivo, isprekidano)

Slušaj, ja sam Petar a ti? Kako se zoveš? Odakle si? Zašto samo ćutiš? Oprosti mi, nisam hteo da te uvredim. Pa ti znaš da si prelepa, izuzetno zgodna i zavodljiva. Mora ti biti jasno da ja ovakav kakav sam, običan, ne mogu da odbijem takvu lepoticu. Samo nisam mogao da poverujem da ti je stalo do mene. To je bio samo strah, neka čudna trema. Tako si nestvarna. Dolaziš li sa neke druge planete? Iz koje galaksije?

Plavuša i dalje ćuti. Uvodi ga u neki hotel.

INT. HOTELSKA PORTIRNICA.

Portir se duboko klanja i plavuši koja ga nije ni pogledala niti bilo šta rekla pruža ključ neke sobe. Ona prihvata ključ, vodi Petra na sprat držeći ga neprekidno za ruku.

INT. HOTELSKA SOBA, SKROMNO NAMEŠTENA ALI IMA RADIO.

Petar pokušava da zagrlji i poljubi plavušu ali ona mu se izmiče. Pošto on i dalje navaljuje ona ga veoma odlučno odgurne.

PLAVUŠA

(ljubazno ali i odlučno)

Don't touch me, please!

Ali Petar i dalje navaljuje, preko ramena pokušava da zagrlji devojkicu i da je dohvati za istaknute grudi. Ona mu se izmiče. On pokušava da je uhvati oko struka, da je privuče k sebi, ali ona ga odlučno i snažno odgurne.

PLAVUŠA

(vrlo strogo, povišenim tonom)

Don't touch me! Do you understande? Don't touch me, don't be silly!

Petar i dalje navaljuje. Plavuša ga veštini i snažnim, očigledno uvežbanim zahvatom obara na krevet. Odnekud iz noćnog ormarića vadi neke tekstilne trake i vezuje mladića za okvir kreveta. On se prepušta ne opire se. Na njegovom licu je smešak, radoznalost, očekivanje nečeg nesvakidašnjeg, uzbudljivog... Ali sa izrazom nadmoćne snishodljivosti, kao kad odrasla osoba u igri popušta pred zahtevima i

nastojanjima ambicioznog deteta. Napokon je vezan tako što leži na leđima, a noge i ruke su mu vezane, kao na raspeću.

Plavuša uključuje radio prijemnik, pronalazi neku divlju, rok muziku i pušta je maksimalno bučno. Ona počinje da igra i da se uvija po ritmu muzike. Mazi se poluotvorenih usta, milujući sebe po grudima i butinama. Svoju inače kratku suknjicu povlači na više tako da joj se vide crne, minimalne i čipkaste gaćice. U daljem toku događaja lenjo spušta svoju suknjicu i ispod nje skida svoje mini gaćice, pa ih baca Petru u lice. Okreće prema njemu jedan pa drugi svoj profil, pa zatim golu zadnjicu, maksimalno se saginje i rukama obuhvata svoja kolena. U takvom položaju ostaje par sekundi. Zatim skida prsluče i baca ga u udaljeni ugao sobe. Onda kao mačka skače na krevet na kojem leži Petar, opkorači ga svejednako se uvijajući po taktu muzike. Povlači se tako natraške, njegove noge su između njenih nogu. licem je okrenuta prema njemu. Skida njegove pantalone i gaće i svlači ih do ispod njegovih kolena. Njena leđa i stražnjica zaklanjuju njene i njegove intimne delove tela. Onda ona iz noćnog stočića vadi gumeni muški polni ud, uvija se iznad toga veštaka i po pokretima njenih ruku, ramena i leđa, po njenim uzdasima i kricima zaključuje se da veoma bučno i burno orgazmira. Napokon pada preko Petrovog tela i ostaje u tome položaju obamrla nekoliko trenutaka.

PETAR

(veoma uzbuđen, više na sav glas)

Ma nabij mi se na kurac budalo! Zar ti treba veštak pored ovakvog komada. Pa ti zaista nisi normalna. (tiše, za sebe mrmlja sebi u bradu) Šta me ovo snađe. Jebena ludača.

Petar se otima, trza rukama i nogama, pokušava da se oslobodi veza, ali uzalud.

PLAVUŠA

(opušteno i raspoloženo)

Relax baby. Don't worry...

Ona diše iznad Petrovog majmuna, zagreva ga svojim dahom, masturbira ga. što se zaključuje po pokretima njenog tela i zadnjeg dela ruku i ramena.

PETAR

(uzvikuje "ah" i "oh" ječi, kao da je u t ransu)

Napokon! Baš je bilo super! (opušteno) Bolje išta nego ništa.

Plavuša odvezuje mladića. On trlja utrnule zglobove. Isteže se na ležištu. Ona gracioznim hodom, lagano poskakujući odlazi u kupatilo i nestaje iza zatvorenih vrata, pošto je prethodno Petru preko ramena dobacila čaroban, zavodljiv pogled i osmeh pun zahvalnosti.

PETAR

(ležeći i dalje na leđima sa rukama ukrštenim ispod glave okrenut prema vratima kupatila veoma glasno)

Biće ovde repriza lutka. Videćeš ti kako to izgleda kad ti Pera batinu utera.
(mrmlja sebi u bradu) Karaću ja tebe tako kako te još niko karao nije. Ima oči da ti ispad-nu-u-u..(Isprekidan glas mu se gubi)

Petar zeva, očni kapci mu padaju, on se trza, opire se nastupajućoj pospanosti, ali uzalud. Klonuo je i sklapa oči. Teško i sporo diše. Savladao ga je dubok san.

INT. ISTA SOBA. ISTI AMBIJENT.

Petar se budi, trlja oči, osvrće se levo –desno, potpuno se napokon rasanio, skače sa kreveta, odlazi u kupatilo, vraća se besno zalupivši vratima, zaviruje u garderober, pa u šifonjer...

PETAR

(razoračano, poluglasno ali besno)

Gde li nestade ova čudna ludača. (Gleda na sat) Da li je moguće da sam prespavao punih pet sati?! (Ljutito baca jastuk prema vratima kupatila, mrmlja, lice mu je ozareno nadom) Mora da je otišla nešto da donese. (ali odmah zatim faca mu se ponovo smrači). Međutim, tu nije ostala ni jedna njena stvarčica.

Petar se oblači i odlazi.

INT. HOTELSKA PORTIRNICA. ISTI ONAJ PORTIR.

PORTIR

Dobro jutro, gospodine. Da li gospodin nešto želi.

PETAR

Da, želeo bih da znam gde se izgubila ona plavuša sa kojom sam proveo noć gore u sobi. Mora da ste je videli kada je odlazila. Vi ste je morali videti.

PORTIR

U pravu ste gospodine. Tačno, ja bih to morao znati. Da je bilo neke plavuše ja bih je svakako video. Ali vi ste u zabludi, gospodine. Nije bilo nikakve plavuše. I vi niste ovde proveli noć. Upravo ste ovog momenta došli s polja, sa ulice...Uostalom, valjda ste čuli za nešto što se zove poslovna diskrecija. Doviđenja gospodine.

EXT. KNEZ MIHAILOVA ULICA. SUNČAN DAN.

Petar se mlitavo, nezainteresovano, lenjo, izgubljeno kreće ulicom kroz masu šetača. Njegovu pažnju privlači vitka, dugonoga devojka koja na sebi nosi o ramena okačen, spređa i od pozadi plakat sa natpisom "JAZAS" što reći neka skraćenica Jugoslovenske asocijacije za zaštitu od side. Ona prolaznicima deli neke letke i brošurice sa natpisima: "Ljubav bez straha...Kako se zaštititi od opake bolesti..." Petar iz ruke ove devojke uzima letak pokušavajući istovremeno da iz blizine pronikne u njen pogled. Kao da ima neki nejasan instinkt, da mu je nešto kod nje poznato. Ali njene oči i dobar deo lica sakriven je iza velikih tamnih naočara. Ona se okreće drugim prolaznicima. Uostalom njena kosa je crna i veoma kratka. Petar se razoračano udaljava i nastavlja da se kreće ulicama velegrada. Besciljno blene u izloge raznih radnji. U jednom izlogu ugleda izložene ženske perike, sa prirodnom kosom, duge i kratke. Neke su izrazito crne boje, neke boje zrelog klasja...On je nesvestan šta i zašto gleda. Odjednom trže se. Iz ravnodušnosti naglo ga je izbacio pogled na periku veoma duge, plave kose...Ta perika se uvećava, zauzima ceo kadar. Mladić se lupi šakom po čelu, naglo se okreće i trčeći se vraća u Knez Mihailovu ulicu, na ono mesto gde je desetinu minuta ranije video devojku sa plakatom. Osvrće se levo i desno ali nje više nema.

*

Пошто сам овај рад предао професору моје групе, он га је прихватио и рекао ми да сценарио заслужује прелазну оцену, шест.

"Зар само шестица? Зашто тако?" чудило сам се ја.

"Па, зато што се не види каква је сврха постојања једног филма који би био снимљен по томе сценарију. Зар ниси читао Достојевског, Љермонтова, Толстоја, Кафку, Гетеа, па и Шекспира...Врхунска уметност мора да буде озбиљна, трагична. А у твојем сценарију нема патње, нема тровања, убица и убијених, злочина и казне. Па, чак ни самоубиства! Ваљда си чуо за ону: *Ако писац на крају не убије главног јунака, извршио је литерарно самоубиство...* Дакле, у чему је поента твоје умотворине?" одговара ми професор, питањем

"Хм, мислио сам да је на линији актуелне борбе против сиде..." недам се ја.

"Добро, помиње се сиду заиста. Али каква је порука? Да похотне успаленице лове физички кржљаве младиће по кафанским ћумезима, да их одводе у хотеле и тамо их јашу и самозадовољавају се? Па и једна таква порука, мада на ивици порнографије, није довољно јасна."

"Зашто кажете на 'ивици порнографије'? Да ли то значи да нисте читали "Платформу" француског писца, Мишела Уелбека. Тек да сте прочитали ту изванредну књигу, схватили би шта је порнографија, на највишем литерарном нивоу"...

"Претпостављам да је то нека петпарачка литература, која никад неће доживети неко признање, неку књижевну награду..."

"Напротив, већ је доживела највећу могућу награду. Продата је у петсто хиљада примерака. Зар тираж од пола милиона није највећа могућа награда? Још ако претпоставимо да је ту књигу прочитало најмање онолико људи колико ју је купило, долазимо до фантастичне бројке од милион читалаца. Кад бих то могао да досегнем, шта ме брига за критичаре, чланове жирија, самозване арбитра...Па и за вас, поштовани професоре. Надам се да вас нисам увредио..."

“Не ниси, само видим да различито оцењујемо литерарне вредности , што и није тако лоше,” закључи, помирљивим тоном, професор. “Ипак ако желиш успешан резултат у мојој класи, доради то своје ремек дело, додај неки другачији, изричитији завршетак. Уколико ти то пође за руком предложићу га градским главешинама да одобре средства за снимање по твојем сценарију, па ће ти онда ова шестица засјати пуним сјајем. Лепше него да сам ти сада уписао десетку.”

Узео сам индекс и напустио професоров кабинет решен да се борим до краја. Па и да дорадим сценарио. Ипак је он професор. Ваљда нешто вреди и то његово знање, професионално искуство и схватање. Иначе неби био ни постављен на то место. Тако сам уз раније завршен сценарио додао и следеће:

EXT. KNEZ MIHAILOVA ULICA. SUNČAN DAN.

Vitka, dugonoga devojka, kratke crne kose sa plakatom ponovo je na istom mestu. Njoj prilazi mršav mladić omanjeg rasta, sa crnim brkovima i bradom. On pruža ruku da bi primio plakat. Ona je prsnula u smeh.

DEVOJKA

Ovo je namenjeno što većem broju ljudi, a ne da jedan pokupi sve.
Vi ste gospodine, koliko se sećam, juče već dobili jedan, zar ne?
(brzim pokretima ruke trza i u dva poteza skida nalepljene brkove i bradu sa lica mladića)

Dobro Petre koga si mislio da prevariš tako dekorisan ako mene, koju si izgleda baš i hteo, ne možeš? Ovako si lepši.

PETAR

A ti si izgleda odlučila da se batališ glumljenja neke strankinje iz svemira, pa da se vratiš svojem maternjem srpskom jeziku, da bi ceo svet mogao da te razume.

DEVOJKA
(ozbiljnim tonom)

U redu. Pošto si me provalio nema svrhe da i dalje glumim anonimnost. Ime mi je Ana. Sačekaj još desetinu minuta da razdelim ovo malo plakata što mi je još preostalo, pa da negde sednemo i porazgovaramo.

PETAR

U redu ali ne nadaj se da ćeš ponovo uspeti da me iskuliraš i da se izgubiš, bez traga. Ostaću tu u blizini da mi stalno budeš u vidokrugu.

INT. PROSEČNA BEOGRADSKA KAFANA.

Ana i Petar sede za jednim od omanjih kafe stolova. Gledaju se i ćute.

PETAR
(opušteno, uz osmeh)

Pa dobro, hoćeš li mi napokon objasniti čemu toliko pretvaranje, tajnovitost, misterioznost? Pa i ono tvoje majmunisanje u hotelskoj sobi. I hoću i neću. Narod to zove hoće da se jebe, a da joj ne uđe. Zašto?

ANA
(sa nekom teškom gorčinom u glasu)

Iz dva razloga: prvi što sam se mužu zaklela da ga neću prevariti do trenutka njegove ili moje smrti i razlog broj dva – da bih tebe spasla moguće zaraze. Naime, moj muž u bolnici umire od side (naviru joj suze).

Posle ovog šokantnog otkrića nastala je grobna tišina koja traje ceo minut ili dva.

PETAR

A ono što se između nas dvoje dogodilo u hotelskoj sobi ti ne smatraš da je povreda zakletve na vernost mužu?

ANA

Ja se time tešim i zavaravam...(duža pauza, ćutanje)

Vidiš Petre, moj muž skoro da više i nije živ. Da li si imao prilike da vidiš bolesnika od side u stadijumu poodmakle bolesti? Koji se ne boji smrti nego joj se nada? Naravno, da nisi. A prema tvom ponašanju one noći u hotelskoj sobi kada si se našao sa ekstremno slobodnom, čak agresivnom ženom na krevetu, da li si na tu strašnu bolest i pomislio? Naravno – nisi! A sada si preneražen kada sam ti sve ovo tako surovo otkrila. Pa gde ti to živiš, čoveče! Da li si ti noj koji kada vidi opasnot zavlaci glavu u pesak! Da li to tvoja opreznost počinje tek od ovog trenutka kada ti žena sa kojom si bio u krevetu otvoreno kaže da je mogući nosilac zaraze. Tek tada počinješ da se bojiš, što je poželjno, jer strah je naš zaštitnik ali u ovom slučaju prilično zakasnio. I sada jedva čekaš i smišljaš kako da pobegneš od žene koja je bila tako dramatično iskrena prema tebi. A koliko je ovakvih žena koje bi ti ovakvo strašno priznanje dale? Dobro šta je tu je. Na licu ti čitam koliko si se prepao. Sada se bojiš i moje blizine i što udišeš vazduh koji ja eventualno izdišem. I što se grejemo na istom suncu. Nemoj da se trudiš i smišljaš kako da pobegneš od mene. Samo se digni i idi. Neću te zadržavati.

PETAR

U redu. Sada mi je postalo jasno čitavo tvoje ponašanje. Pa i zašto si ono prvo veče u kafani dvojici snažnih bildera pretpostavila jednog slabića i plašljivka, kakav sam ja. Htela si samo da imaš punu kontrolu nad događajima prilikom svojih erotskih izživljavanja. Sada je ostalo još samo nedorečeno, šta i kako se desilo da tvoj muž zaradi taj opaki virus?

ANA

Pa o ni on sam nezna da objasni, budala. A i kako bi mogao znati kada je kao sumanut išao od jedne suknje do druge. Kao da je jurio neki rekord. Mora da je imao barem neko zadovoljstvo pri tom avanturisanju. Ja mu opet tu dođem kao neka uzgredna, nepotrebna žrtva. Glupo je bilo pre svega, što sam se udala za lepotana i šarmera kojem su se o vrat vešale sve lake žene Beograda. Sada mogu do mile volje da krivim čitavu našu civilizaciju koja neguje kult fizičke lepote, pa to deluje kao droga za naivne i ograničene. Meni je laskalo da prošetam sa njime pod ruku, pa da mi, kako sam ja to zamišljala, zavide moje drugarice i poznanice.

PETAR

Dobro, a da li si ti sigurna da si prenosilac zaraze. Hoću reći da li si izvršila test na sidu? Jer koliko je moje skromno znanje o toj bolesti postoji mogućnost da bolesni bračni drug na onog drugog ipak ne prenese opasnu bolest, iako su imali redovne polne odnose.

ANA

I meni je to poznato. Za tu slabu nadu hvatam se kao davljenik za slamku. Ipak bojim se testiranja. Prosto se užasavam od mogućnosti da ću čuti smrtnu presudu.

Tišina. Petar je pogledao na svoj ručni časovnik.

PETAR

Baš sam se zadržao. Moram da krenem. Imam neke obaveze.

ANA

(vadi olovku i na nekom papiriću nešto ispisuje)

Evo tebi broj mogeg telefona, pa me pozove ili ovu ceduljicu baci. Tvoj mi broj ne treba. Jer ako se ti meni ne javiš smatraću da ni ja tebe ne treba da tražim.

PETAR

(prihvatajući pruženi mu papirić)

Javiću ti se. Ćao.(umesto poljupca pruža joj ruku za pozdrav)

Petar odlazi niz ulicu. Osvrće se. Ana stoji i gleda za njim. On joj mahne i skrene u sporednu ulicu. Čim je zamakao iza ugla zgužva onaj papirić koji je držao u ruci i ne pogledavši, baci ga u prvu kantu za otpatke.

*

Пошто сам овај дорађени сценарио однео професору он рече да ће то проследити неким буцованима од градских властодржаца задужених за област културе и да му се јавим за неколико дана. Тада су већ ствари потекле својим за мене наизглед повољним током. У његовом професорском кабинету на факсу нашао сам се очи у очи са секретаром за културу града Београда, утегнутом у тамносиво одело са белом кошуљом и краватом и једном атрактивном, средовечном црнком. Наизглед некако превише ауторитативном дамом, коју је представио као своју заменицу.

Да би показао и доказао да је сценарио заиста прочитао, да озбиљно и савесно обавља свој посао, културолог је анализирао поједине делове тог мојег рада, да би на крају закључио да је то добра подлога за снимање филма, који би град финансирао из буџета. Од средстава намењених за подстицај културних активности. Онда је додао погледавши ме значајно:

“Нисам случајно рекао ‘добра подлога’, а то значи можда неко скраћење. Јер то треба да буде краткометражни, нискобуџетни филм. Зар не? Чини ми се да би крај требало да уследи онда када је Петар угледао ону перику са дугом плавом косом у излогу, те потрчао назад у Кнез Михаилову да би поново видео ону девојку, али је тамо није нашао... Ово што је затим уследило делује ми некако сувише изричито и јасно, као вулгарно и директно пропагандно, дидактично...”

На моје огромно изненађење и мој професор је нашао за потребно да реагује, па се увлачарски обрати званичнику градске скупштине:

“Потпуно сте у праву, господине. Мени је баш то исто засметало, па сам младом колеги тако нешто већ и предложио. Али знате какви су ови млади аутори. Мисле да све знају боље од нас старијих...”

Нисам могао да верујем да то чујем! То што је мој професор извалио није чак ни хипокризија него најбезочнија лаж. Сматрао сам да би било примитивно ако бих сада професора подсећао ко је био за продужење сценарија и у ком смислу, а ко не. Чија је то идеја била да завршетак буде овакав какав је. Довољно ми је било то што сам доживео сатисфакцију коју сам прижељкивао, па макар то остало унутар моје интимае.

Само сам рекао:

“Веома радо прихватам изречену сугестију. Јер не могу да порекнем познату чињеницу да је и најсавршенији филмски сценарио ипак само подлога за снимање филма, коју у току рада дорађује не само режисер, сниматељи, продуцент, него чак и глумци. Па и финансијери пројекта, зашто не рећи. Ко то није спреман да прихвати тај не треба да ни да учествује у раду на филму...Јер то је ипак једно колективно стваралаштво, зар не?”

Буцован је затим одушевљено, показујући да сам га таквом изјавом импресионирао, само додао:

“Видим, млади господине да сте ви један, не само обдарен него и флексибилан уметнички стваралац. То је у култури можда чак и важније него сам таленат. Пред вама је сјајна каријера. Молим вас да ме потражите у Скупштини града за једно седам, осам дана. Надам се ћу имати чиме да вас обрадујем. Довиђења.”

Док смо се руковали његова сарадница која за све време није ни реч проговорила, значајно ме погледала у очи и дискретно шапнула:

“Честитам...”

Тих седам дана били су за мене седам дана наде и среће. Мада су се отегли као седам гладних година. Никако да прођу.Први пут од како знам за себе своју будућност сам видео као елдорадо. Земљу славе и материјалног обиља. Станујем у прекрасној вили са пливачким базеном, окружену зеленилом, опасану снежно белим бетонским зидом, са металним шиљцима на врху. А испред улаза у кућу паркиран златнометални мерцедес, најновији модел...У базену пливају две слатке рибице. Моје две жене венчана и невенчана или невенчана и венчана, није важно. Насмејане и срећне, подврискују и машу ми. Зову ме да им се придружим. Ја их обе волим и подједнако их волим.

Кад сам се после одређеног времена појавио у кабинету секретара за културу, тамо ме је примила описана атрактивна црнка. Она се дигла из раскошне црне, кожне фотеље, па ми пошла у сусрет. Загрлила ме је и – пољубила у образ! Опа бато! Баш срдачан сусрет, нема шта. Већ сам видео себе како у Кану примаам златну палму за успешан ауторски филм.

Црномањаста ружа је била од оних чије латице тек што нису почеле да вену и одпадају. Са својих четрдесетак и кусур годинница, дакле у најбољем животном добу, није била баш двоструко старија од мене али ни далеко од тога. Рече да не може да ме обрадује, јер су изгледа средства буџета, намењена финансирању филмског стваралаштва, за текућу годину нажалост исцрпљена. Затим, да би се још мало пекао на тихој ватри, одуговлачила је са наставком. Позвала је послужитељку, наручила две кафе, па тек затим се, са чаробним осмехом, вратила на тему:

“Само нема места бригадама. Управо тражимо спонзоре за снимање твога филма. Надам се да можемо да пређемо на “ти”? Већ сам потегла неке своје везе које, могу то рећи без претеривања, нису баш за потцењивање. Веровао или не, све то зависи искључиво од мене...”

Њен упитни поглед је покушавао да проникне какав су учинак код мени произвеле те њене речи. Незнам да ли је у мојим зеницама успела нешто да прочита и шта је ту нашла. После извесне паузе, пита ме:

“Да ли ти преферираш баш такву врсту агресивних жена, као што је ова твоја јунакиња, Ана? Наравно, под претпоставком да није заражена вирусом сиде.”

“Неznam тачно, али будући да сам са уживањем писао баш о једној таквој девојци, одговор би могао да буде – да.”

“То је прави одговор, правог мушкарца. Мушкарчине!” извали црнка са усхићењем, па настави: “Само због твојег таквог одговора вреди да се потрудим око тебе...” Њен ујагрен поглед говорио је више од њених речи.

Пошто сам се дигао да пођем, она ми предложи да јој се јавим телефоном за десетак дана.

“Кога да потражим” хтео сам да знам јер ми још није рекла своје име и презиме.

“Потражи Цицу” рече на моје огромно изненађење. Било ми је чудно да је тражим по надимку, а јављам се службено. Зато рекох:

“Да ли ће то бити довољно?”

“Само ти реци да тражиш Цицу и неће бити проблема.”

При расстанку смо се поново пољубили, што ме баш није много охрабрило. Уосталом, и све остало ми је изгледало некако уврнуто. Ипак после десет дана позвао се телефоном Скупшину града – секретаријат за културу. Јавио се бас неког мушкарца, гласом као из бурета:

“Кога тражите?”

“Молим вас Цицу.”

“Ало, кога тражите молим вас. Реците мало јасније.”

“Па реко’ сам. Тражим Цицу.”

Затим чујем неко тамо неком говори: “неznam о чему се ради, овамо неки сметењак тражи неку Цицу.” После тога неко рече: “дај овамо ту слушалицу”. Затим неки други, опет мушки глас:

“Слушај пријатељу, овде нема никакве цице –маце. Овде су све сами мачори ха-ха-хаааа.”

Глупо сам се осећао. Да ли то ова жена тера шегу самном? Био сам крајње обесхрабрен. Али зар није речено да треба бити упоран. Никад не одустати. Уосталом није ми било јасно шта ми друго и преостаје, па сам после неколико дана непосредно отишао у зграду градске власти. Тамо сам затекао секретара за културу лично, а без његове црномањасте, згодне, времешне сараднице. Наравно, није ми падало на памет да питам где је такозвана Цица. Био сам срећан што нећу морати са њоме опет да се љубим.

Међутим, иако ме је секретар врло срдачно примио одмах ми је отворено рекао да је мој сценарио и читав посао око тога уступљен његовој заменици, Ковиљки Бадрановић, па да се убудуће само њој и обраћам. Она је тренутно ван зграде, изашла је због неког посла. Да дођем за отприлике два сата или да је потражим сутрадан ујутро око 9 сати. Тада ће сигурно бити у канцеларији.

То што сам чуо није ме ни најмање могло обрадовати. Јер наслућивао сам да ћу бити препуштен самоназваној Цици на милост и немилост, тако да

имам исте шансе као миш у шапама мачке. Да је небих сачекивао та два сата и тиме показао непожељну нестрпљивост и своју опсесивну амбицију, одлучим се ипак за сутрадан.

Када сам следећег јутра дошао у исту установу тамо сам заиста затекао Ковиљку алиас Цицу. Она се овог пута није дигла из фотеље да би ми пошла у сусрет, тако да није било ни оног љубљења од раније. Очигледно је мислила да је нисам ни звао телефоном, како је очекивала. Сигурно јој на памет не пада могућност да код људи у телефонској централи није позната као Цица. Вероватно је мислила да сам хтео да избегнем контакт са њом. Да сам желео да је заобиђем и да идем директно њеном претпостављеном. Зато је само овлаш одвојила поглед од аката који су били разасртни испред ње по столу, кратко ме погледала и суво ме понудила да седнем. Охо. Ово треба да значи да ћу бити третиран поступком топло-хладно. Нот проблем Цицојка. Спреман сам ја на сваку врсту игре.

После подужега чекања док је Ковиљка ћутке нешто исписивала испред себе, затим обавила пар телефонских разговора, па поново нешто дуго претурала по неким папирима и ко зна шта писала, а да ме за све то време ниједном није погледала, нити ми било шта рекла, напоскон одгурне све оне папире испред себе, смири своје шаке на столу и укрсти прсте украшене са много разноврсног прстења, па свој неми испитивачки поглед упери на мене. Хтела је очигледно да проникне колико сам импресиониран таквим њеним ниподаштавањем. Затим се диже из фотеље, прекрсти руке на леђима, прошета по кабинету и даље ћутке загледана кроз прозор на улицу. У том положају не окрећући се рече:

“Да ли ће бити одобрена средства да би се по твојем сценарију снимиио филм зависи искључиво од мене...”

“То сам већ чуо” рекох најмирнијим тоном што је било могуће па додао: “И запамтио сам.”

“Одлично. Радује ме што чујем да си то запамтио. А да ли си и разумео?”

“Трудим се да разумем...”

“Е, па кад будеш сигуран да си разумео, дођи ми поново. Довиђења.” запљусне ме хладним тушем, па се врати за свој сто, те поново заузме своју фотељу и ранији одбојни став.

Пошто сам ћутке пошао ка излазу и када сам већ ухватио за браву, она рече:

“Чекај мало...” Затим ми приђе и пружи ми неку цедуљицу. “Ево ти моје кућне адресе, па пошто ћу током целог викенда бити сама у стану, дођи да се о свему детаљније договоримо. Биће ти од користи...” Затим намигнувши, додаде уз враголасти осмех, значајним полушапатом: “Можда ћу ти помоћи да схватиш то што ти никако не полази за руком да разумеш.”

Тада ме је поново пољубила и тако само се растали.

Наравно, нисам толико глуп па да не схватам шта је то што сам требао да разумем. Али аладумам: па нисам ја нека наивна црвенкама, која иде крволочном вуку пред рупу. Ваљда ћу знати да задржим контролу над догађајима. Па и да се одбраним ако буде требало. Ко се боји жене још. Али ако се не одазовем позиву сигурно губим, а ако одем можда и не.

Кад сам се нашао у том четворособном стану високог плафона пуног стилског намештаја масивне израде, био сам као ошамућен.. Зидови су били украшени уникатима Паје Јовановића и Уроша Предића. Моја вила заштитница дочекала ме је у кућном мантилу на преклоп, без дугмади, опасана опасачем од

исте тканине. Била је прописно нашминкана, као за излазак. Очни капци полупуштени, као да копира Мерлин Монро.

“Надам се да ти не смета што те дочекујем овако необучена,” рече уз враголасти осмех, несташне девојчице.” Таман сам изашла из купатила. Туширала сам се...”

Заиста је мирисала на шампон.

Онако у ципелама са високим потпетицама била је чак скоро виша од мене. При обавезном загрљају и пољупцима, које је она иницирала, био сам просто запахнут невидљивим облаком јаког парфема. Одмах ми је пало у очи да је своју, дугу косу скратила. Била је то и даље црнка али сада са кратком, како се то каже, мушком фризуром. Кроз отворена врата суседне, спаваће собе са широким брачним креветом паде ми у очи, о високи наслон столице пред огледалом за тоалету, окачена перика са светлоплавом, бујном и дугом косом...

Неће ваљда...

После неколико конвенционалних реченица и пар испијених чаша вискија, моја домаћица ми предложи, уствари ухвативши ме за руку повуче ме у спаваћу собу и просто ме гурне на брачни кревет, где сам остао седећи. Она затим стави себи на главу ону перику плаве косе, укључи неку дивљу рок музику са касетофона, збаци са себе свилени кућни огртач и оста полунага у танга црним гаћицама и исто таквом брусхалтеру. То је све радила играјући и увијајући се, по ритму музике. Успут је миловала своје бутине, груди, бедра... Ништа ново. Ко то још није имао прилике да види у бројним филмовима или уживо у ноћним баровима, одређене врсте. И то много спретније и изазовније. Међутим, у кућној радиности, признајем, ово је први пут да тако нешто гледам. Нисам се могао отети утиску да је Цицојка то покупила из неког од оних приручника за самопомоћ, по принципу “уради сам.” И очигледно још није стигла да ту технику савлада и усаврши како ваља.

Ипак храбрости јој није недостајало, то морам да признам. Наиме, она одједном престаје да игра, одлучно ми приђе, гурне ме на леђа, па скочи на кревет, објаши ме, и скине свој брусхалтер, те га баци у угао собе. Њене млитаве дојке су некако невесело висиле, као да им није баш мило што су тако изложене светлу и погледима једног непознатог мушкарца. Пошто је била прилично мршава, њена кожа на стомаку испод пупка била је некако полукружно намрешкана, као они таласићи на мирној воденој површини у коју је бачен каменчић.. Очигледно је тај балон некад био максимално надуван. Пошто је спласнуо, кожа није у стању да се врати у ранији положај. Да буде онако затегнута као некад. Незнам зашто тог тренутка ми паде на ум мисао Жана Ромена да су здравље и лепота привремено стање које не слуги на добро. Пошто је кренула да скида и своје танга гаћице, ја то искористим, па се некако измигољим испод ње и одем ћутке до прозора. Тамо сам остао са рукама у џеповима, немо загледао у зеленило врта који се протезао између зграда.

“Зашто бежиш од мене? Ја сам здрава, а немам ни вештака, као она твоја Ана из сценарија. Мислила сам на нешто реалније... Природније...” чуо сам њен глас иза својих леђа. Пошто ништа нисам одговорио она је наставила:

“Шта је, да ниси можда заљубљен?”

“Јесам. И то двоструко” рекох пошто сам се окренуо према њој, онако још увек разодевеној и погледао је одлучно у очи.

“Како то мислиш, двоструко?”

“Тако лепо. У њих две!”

“Глупо је, али нема везе”. Дохватила је свој кућни огртач, обукла га и поново опасала.

“Нећеш ваљда рећи да небих одговарала за улогу Ане у овом твојем назови филму, хоћу рећи филмчићу?”

Сад је већ назови филм, филмчић...Како би за улогу младе девојке могла да одговара зрела жена која је давно превашила четрдесету, што се тако издајнички уверљиво оцртава на сваком делићу твојег тела? хтедох рећи али се уздржах. Само сам некако превалио преко језика:

“Та улога је већ намењена једној, професионалној, младој глумици”. Наравно, мислио сам на нашу Стелу.

Ковиљка је одједном побеснела:

“Знаш шта можеш да урадиш са овим твојим назови сценаријем?” рече љутито пружајући ми мој рукопис укоричен у наранџасте картонске корице.

“Знам” одговорих и у неколико снажних потеза исцепам ту фасциклу и све листове који су се у њој налазили у најситније делиће, па то бацам у тамнозелену металик корпу за папирне отпатке, коју сам угледао на поду поред писаћег стола.

Непотребно је наглашавати да сам стан са стилским намештајем напустио без поздрава.

Одлазећи и размишљајући о свему тек доживљеном већ на првом кораку филмског стваралаштва закључио сам да тај мој први сценарио заиста и није баш неко ремек дело. Али било ми је чудно што нико од свих њих, који су тај сценарио имали у рукама, није уочио његов главни недостатак. Ману које сам већ ја сам као аутор, напокон постао свестан: да пропагира егзибиционистичко иживљавање без пенетрације и на тај начин, расипање драгоцене икре улудо. Ванбрачно уживање у јаловом полном акту, који би био сам себи сврха. Све у циљу тобожњег избегавања заразе злогласним вирусом сиде. А основни друштвени, па и национални проблем и даље чека да се нађе адекватан излаз из стерилног лавиринта. Тако да бела куга и даље може да хара овим просторима, који су тако често били на мети разних освајача. Где је ту патриотска нота? Где залагање за прираштај становништва. Рађање нових, малих Срба....

Добро, нисам ја господ бог па да бринем о рађању. Нисам ни политички лидер, па ни неки обичан политичар, аутсајдер. Али, као један обичан, савестан и одговоран грађанин, не могу да мирно посматрам како је мојих сународника све мање и мање на планети. Како полако изумиремо као диносауруси. Та циновска створења су оставила за собом барем нешто мало неког научног, историјског помена, да распаљује машту научно радозналих. А ми Срби, ако као народ нестанемо са лица земље, то се неће ни приметити. Јер остаће мравињак других двоножаца. Црних, жутих, косооких, кратконогих, кривоногих. Али динамичних, плодних и расплодних. Који ће тада преплавити ове просторе и уништити све успомене на наше прохујало битисање.

СТЕЛА:

Стефана смо дочекале веселе и чиле. За трен ока смо стргле сваки делић текстила, како са њега тако и са себе самих. Оборице смо га на кревет, своје чврсте, округле сифончиће са укрупњеним брадавицама, колико за утеху, набиле смо му на лице и сложено запеваале:

Бродоломника овде чека спас,
Немаш славног филмације глас,
Али зато имаш и имаћеш нас...

Затим смо, наравно утроје, водили љубав у свим могућим и немогућим позама, измишљајући при томе све нове и новије варијанте, не устручавајући ни од оних најбизарнијих. Очигледно сво троје смо били задивљујуће маштовити. А међусобно усклађени као савршено увежбан оркестар. И још тако невероватно, на све и у сваком тренутку, спремни. Слободни и невиђено независни. Моја интима више није била само моја, него наша заједничка. Без икаквог зазора или стида, могла сам пред Стефаном и Снежаном, показати све што имам и чинити исто оно што радим и кад сам потпуно сама. Могла сам да пред њима, без икаквог стида и снебивања, откријем сваки, и најинтимнији делић свога тела, као и све своје најинтимније мисли и осећања, као што бих то чинила да разговарам сама са собом. Били смо сами себи довољни и срећни, зато што смо одлучили то да будемо. Тако сам открила невероватну истину да свако може лако постати срећан. Довољно је само да то пожели. Да то заиста хоће свим својим бићем. Без сумњичавости, колебања и снебивања...

После ове наше сеансе запалили смо свећу лојаницу, ставили је на под тако да је симболизовала ватру око које играју урођеници у дивљини, ухватили смо се за руке, па онако наги и боси играли кан – кан око ватре изговарајући три пута најчуднију заклетву коју ико икад изговорио:

Свечано изјављујемо и заклињемо се да ћемо од данас, па до краја нашег живота бити срећни, срећни и само срећни.

На тај, наизглед блесави, поступак инспирисала су нас наша свакодневна доживљавања. Били смо неспутана деца апсурда. И што су наши животи били апсурднији утолико смо у њима више уживали.

Кад је и то било готово дуго и дуго смо се смејали себи самима и животу који нас окружује и који нам преостаје да проживимо. И који не престаје тако лудо да нас забавља.

Осећала сам се некако свемоћном и неукротивом, као дивља кобила у прерији, која се не да уловити ни уззахати. Јер ту уз мене били су њих двоје Снежана и Стефан. Све што ми је у том тренутку било потребно. Како сам их обоје лудо волела! Тако сам и заспала спокојна и срећна.

Сутрадан сам имала заказану аудицију. Једна позоришна кућа је расписала конкурс за младу глумицу драме. Кад сам стигла на заказано место испред канцеларије у којој је заседала комисија за пријем затекла сам мноштво младих девојака, од којих су неке биле баш изузетно лепе и згодне. Све су оне међусобно чаврљале до изнемоглости. Тако самоуверене и баш опуштене. Барем споља. Каква је бура беснила унутар њихове интимае то се није могло ни наслутити. Као ни то шта је која од њих осећала према могућим ривалкама, јер ту их је било барем две стотине, а може да буде примљена само једна!

Услов је био да се, знатно пре саме аудиције, поднесе молба на конкурс и наведу лични подаци: датум рођења, ранији евентуални ангажмани, радна искуства и томе слично.

Пошто сам управо пре подношења молбе стекла диплому да сам завршила студије глуме, понадала сам се да је то мој главни адут. Јер тешко је било предпоставити да су све ове кандидаткиње, које се тискају испред врата просторије у којој заседа комисија, завршиле Факултет драмских уметности. А све се оне надају да ће бити примљене. Аладумала сам овако: ако је поседовање ћаге о завршеним студијама иоле од вредности, ја не треба да се бојим да ћу бити одбијена. Јер и све друге услове испуњавам. Тако сам ја резоновала.

Пошто сам позвана и нашла се у соби пред чудном тројком, коју су чинила два мушкарца и једна жена, за дивно чудо била сам лудо самоуверена. Одједном ми је пала на памет спасоносна, потпуно бесмислена помисао: нека буде шта буде. Ако и не будем примљена није потоп. Још увек тамо негде у једној трошној, полукомфорној, дакле никаквој приземљуши, чекају ме два мени блиска бубњајућа срца. Стефаново и Снежанино. Каква дивна утеха. Спасоносна помисао у правом тренутку.

“Ако би режисер од тебе захтевао да се скинеш потпуно гола и да тако изађеш на позорницу пред бројну публику, шта би урадила? Да ли би то прихватила и разголитила се?” пита ме председавајући омален чикица, мршав и проћелав, гледајући ме преко наочара које су му пале на доњи део носа.

“Па, ако то неби била сцена ван контекста, голотиња ради голотиње, дакле ако би то захтевала фабула драме...”

“Доста!” дрекну председавајући. Ево шта ћу ја да у радим са твојом молбом. То рече и моју молбу поцепа на четири дела, па је баци у корпу за отпатке, која се налазила поред масивног стола од махагонија за којим су седели.

“Не можеш ти да процењујеш да ли је захтев за скидање сваке крпиче текстила са твога мршаваг, никаквог тела, оправдано или не. То је посао писца и режисера, а теби остаје само да се повинујеш, ако хоћеш да будеш примљена. Нама је већ пун пиштољ таквих које се пренемажу изигравајући светице у најгорем тренутку, пред сам излазак на сцену, пред публику. И упропасте нам тако целу представу. Хвала и довиђења.”

Зар се то зове аудиција? Такав безобразлук!

А тако ми је био потребан новац. Па и било какав професионални почетак. И онда пех на самом старту...

По препоруци неких мојих колега са факса требало је да се јавим на аудицију некој групи младих филмација, ентузијаста, који су се оглашавали преко медија. При сваком наступу на телевизији било је јасно да је њихов основни манир био да шокирају јавност. И то не бирајући средства. Само да би изренили из анонимности. Нисам могла очекивати ничег доброг ни код њих, јер такво надање би било супротно здравом разуму. Али у одсутном тренутку сетила сам се поуке из кратке али ефектно срочене књиге Џона Фухрмана *ОДБИЈТЕ МЕ – ТО ВОЛИМ!* Нарочито реченице *Никакво одбијање ме несме зауставити.* И како оно рече Џон Мадесон: *Побеђујемо упорношћу...* Па Џош Билингс: *Будите као поштанска марка – држите се неке ствари све док вас не однесе тамо где сте наумили.* Напокон она неприкосновена мудрост: Ако бежите од одбијања скрећете са свог одабраног пута; ваш пут наине обухвата и одбијања. Код избегавања одбијања најсмешније је то, да вас таква странпутица неће само одвести са вашег пута него ћете на њој вероватно доживети и одбијања...

Наоружана тако теоријским знањем, у тренутку кад ми је то заиста било најпотребније, храбро сам позвонила на вратима студија у којој сам се запутила.

Била је то повелика просторија са неким рефлекторима, компјутерима, разноврсним музичким уређајима и другим сличним реквизитима. Ту сам затекла и неких десетак младића, одевених у неке шарене, дречаве крпе. Као за маскенбал. Сви готово са по једном, а неки и са две минђушице у пробушеној ушној шкољки. Углавном алкице. Отприлике исто толико и девојака, такође нападно декорисаних. Јако нашминкане, ходале су по просторији као да пливају. Њихале су се као морнари на палуби брода, којег је захватила бура. Оне су се стално туда мувале и без неког видљивог разлога. Очигледно само да би показале своје телесне квалитете. Смешкајући се непрестано преко рамена, увијајући целим својим телом.

Док сам стојала онако непомично на средини собе, а сви они ме гледали некако са видним интересовањем, из групе се издвоји јако мршав младић, као један од оних који не једу него се само дрогирају. Он ме је обухватио својим испитивачки погледом, направио при томе читав круг око мене, загледајући ме веома пажљиво, спреда, са стране и одпозади, да би напослетку прословио:

“Охо-хо... Шта ја то овде видим. Баш свеже парченце. Управо оно што нам овде недостаје. И то плавуша. Да ли си ти то малецка баш свуда овако плава?”

Одлучим се да будем толерантна, па му одговорим кратко:

“Јесам.”

“Добро да ти верујем на реч. Да не проверавамо. Ево, погледајте кулови и куловке. Видите ли овај бистар поглед? Доказ да природне плавуше не морају бити оне о којима се распредају вицеви. Али сада ћемо одмах да испитамо да ли нас то утисак не вара. Да видимо колико има памети у тој лепој главици.” Затим викну веома гласно:” Викторе! Где је тај зврндов?”

Ево, ту сам шефе” рече висок, кршан ђавлаш који је изронио трчећи из суседне просторије и нагло се уштопао насред собе. Са његових крезубих уста није силазио неки идиотски грч, налик на осмех:”Јел’ја то сада наступама шефе, хе-хе-хе...” Било је то најглупље, најпримитивније церекање неког дебила које сам икад чула.

“Наступаш будало, него шта...Зашто те иначе подносим овде?”

Дебил церекајући се и даље, откопча свој шлиц и из њега испале главоња позамашних димензија. Стајао му је тако чврсто и чак мало косо уздигнут према горе да би, чини ми се, могао послужити и као чивилук.

Била сам запањена и то нисам успевала да прикријем. Како је овај шмокљан могао доћи овако надражен, без увода и било каквог подстицаја? Да ли то значи да је увек овако надркан? Па, тај значи болује од пријапизма. Сетила сам се да сам негде читала да је такво стање код мушкарца последица неке живчане болести или запуштеног, недовољно излеченог капавца. Који је прешао у хронично стање. Баш одвратно!

“Ево примљена си. Можеш да бираш улоге у нашем новом омнибус филму. Али да би доказала да ћеш се повиновати без резерве и снебивања свакој улози коју од тебе захтева сценарио, клекни испред овог неандерталца и то што видиш узми у уста. Да видимо како то радиш. Фелацио, лепотице, фелацио! Ваљда знаш шта је то. Што ме гледаш тако запањено? Као да си са марса пала...”

Стајала сам тамо на сред собе, ћутке, као будала. Барем сам се сама тако глупо осећала. Нисам могла да верујем да се све то мени догађа. Ваљда су то моје ћутање протумачили као колебање, кад чујем мушки глас:

“Шефе, нареди Виктору нека га прво мало уваља у кечап...” добаци неки од младића.

“Онда боље у мед. То је тако кул. Ммм...” чуо се женски глас. Затим кикот.

Један храпав, промукао, мушки глас:

“Наајбоољеее у виски. Таадаа бих ии јаа мого’ да га поопуушиим...Хик”.

“Јел’ да га уваљам, шефе?” пита монструм церекајући се блесаво и даље. Очигледно спреман да изврши сваку наредбу свога газде, па ма како она сулуда била.

Окренула сам се према вратима и изашла. Испратио ме је смех и повици:

“Иди, иди, бежи... И не враћај се више...”

Одлазећи размишљала сам о томе како су сва моја књишка знања безвредна. Или ти умни писци, који тако ревносно расипају неприменљиве бисере своје мудрости, нису живот живели стварним животом, или је ово наше поднебље сасвим изузетно, неухватљиво.

Пошто сам у стан стигла укаргоњена, не схватајући шта ми је даље чинити, тамо ме раширених руку дочекаше Снежана и Стефан. Опет са оном нашом химном:

“Бродоломника овде чека спас...”

После неколико тренутака Снежана ми довикну: кажи драгичка! Стигло ти је писмо из Канаде. Шаље извесна Невенка Калинду. Ето на полеђини је читава њена адреса у Канади...

“Их, и то ми је нешто као драгичка. То писмо је стигло још прекјуче” рекох разочарано.

“Како то? Па ти га све до данас ниси ни отворила!”

“Зашто да га отварам и читам. То ме се моја, назови мајка, сетила после скоро читавих двадесет лета. Сигурно сам јој нешто потребна. Очекује нешто од мене”...

“Ипак ти то отвори. Ко зна можда је тешко болесна, недај боже да је оно најгоре, па жели да те види. Немој после да те читавог живота гризе савест што си одбила да сазнаш шта се догађа са том женом која ти је подарила живот” закључи Снежана.

“Да баш ме је задужила тим даром. Али добро, дај да видимо шта ми то пише моја дародавка...”

Писмо је било кратко али слатко. Мамица ме позива себи у Канаду. Успут ми шаље и слику своје две ћерке, које је тамо зарадила са Французом Жераром Калинду, задриглим дебелком, чије сало је просто искипело из тесног, тамносивог сакоа. Његова румена, кратка али темељна њушкица као деманти Дарвинове теорије да је човек постао од мајмуна. Јер према његовом изгледу пре би се рекло да смо постали од свиње. Дакле, ту је цела садања породица моје маћушке. Сви четворо. Моја драга мамица, њен канадски крмослав и две буцмасте румене дебелуце, моје полусестре..По свој прилици већ пунолетне, тинејџерке.

Дали сам ја то постала љубоморна? На кога и зашто? Фројде, где си сада када си ми најпотребнији. Који је то пасус, које твоје књиге, где бих могла да нађем кључ ове загонетке?

Мора да сам ово изрекла гласно, јер сам чула следеће:

“Већ смо рекли да волимо кога хоћемо, не мрзимо никога...” То се напоскон Стефан умешао у мој мисаони хаос.

“Наравно, Стефано, сада ћу ја да срочим шару за своју кевцу и нећу да је резилем. Не видим зашто бих.”

Дакле, ево тога писма:

Драга Мами,

Твоје писмо је грудва снега која ја изазвала лавину осећања. Противречних. Натерало ме је да почнем да се преиспитујем: какав је мој емотивни однос према теби. Нажалост, никакав. Јер не могу а да се не присетим како си своју мајку препустила мени, да се сама о њој бринем оних неколико месеци које је пред смрт провела непокретна у кревету. Не брине, то ми није било тешко. Та дивна жена, која је тешко радила и штедела да би отплатила дугове које си јој оставила, а уз то и мене одгајила, заслужила је и много, много више. Срећна сам што знам да сам њу усрећила. То је истицала сваком приликом, која би јој се указала.

Незнам како си то замислила да ја сада могу да дођем тамо и да се сродим са том твојом повом породицом, са тим мојим полусестрама, са којима не делим никакве заједничке успомене. Да будем као неки уљез или ретка зверка, коју бисте показивали вашим тамошњим познаницима. Можда се варам, јер то је само утисак, да си увек налазила нека закаснела, вештачка решења, противна елементарној логици и природном току ствари. Дакле, када сам ја у питању ствари морају да остану оваквим какве су сада.

Не брине, ја не мрзим никога. Можда те чак и волим, али не превише. Мамице моја, наша прича је завршена. Не осећам се одбаченом. Срећна сам, не брине. Имам овде Снежану и Стефана. Они су сва моја родбина и породица, која ми је потребна. Они би свој живот дали за мене и ја за њих. Они су мој живот и сав мој свет. Тако бих те радо замолила да ме убудуће поштедиш своје закаснеле пажње, само не бих желела тиме да те повредим. Али ето најбоље да ти сама процениш да ли има смисла да ми се и даље јављаш и тако реметиш овај складан систем односа, који ме окружује.

Ћао, Стела

Замолила сам Снежану и Стефана да им прочитам ово што сам написала. Да ме, као мени најближе особе, моји најискренији пријатељи, једини којима могу да верујем, посаветују шта да учиним. Јер ја сама нисам могла да се одлучим.

Пошто се Стефан увек сматрао обавезним да за све проблеме било кога од нас троје он мора да нађе решење, рече ми:

“Могла си можда да изоставиш овај детаљ о томе како је твоја мајка напустила своју мајку. Па, твојој баки оставила све своје дугове и препустила је теби, да се ти о њој стараш. Можда то и ниси хтела али ипак звучи као прекор.”

“У праву си. Ево сада ћу да напишем другачије писмо, а тај детаљ да изоставим. А затим ћу одмах да га носим на пошту док се нисам предомислила.”

“Али зашто? Зар се не каже да је јутро паметније од вечери. Према томе, боље остави писмо да преноћи, па га сутра однеси. Ако се тада предомислиш, значи да је тако требало да буде...”

Сутрадан сам се стварно предомислила. Али не да бих у том писму нешто преправљала, прецртавала или дописивала, него сам га поцепала и бацила. Како сам могла и помислити да било шта пишем? Зашто и чему? Ни да помињем, ни да не помињем оно што је негативно у односима између мајке и

ћерке. Зар није онда ипак боље ништа. Познато је правило: ако си паметан па ћутиш добро чиниш. Али ако си глуп па ћутиш – још боље чиниш. Кад је у питању моја мајка и однос између ње и мене, ја сам глупа, ништа не схватам и зар није онда ипак најбоље и најбезбедније и за њу и за мене, да само наставим и даље да ћутим.

И да све то у вези са писмом моје мајке што пре заборавим и наставим свој живот, као да се ништа није ни десило.

Преостало ми је да се поново позабавим својим материјалним положајем, својом егзистенцијом. Имала сам диплому о завршеном факулету са којом нисам знала шта ћу. Обијала сам прагове разних медијских, телевизијских и сценских кућа, али узалуд. За разлику од оне прве две такозване аудиције свуда сам примана коректно и са разумевањем, па и уважавањем како ми се чинило. Обећавали су и да ће ми се јавити, па се то ипак никад неби десило. Добијала сам ту и тамо понеку споредну улогицу у трећеразредним ТВ серијама, где сам могла да изговорим једну или две реченице и то је све. Имала сам додуше и једну дужу споредну улогу секретарице главног директора. Та улогица је према речима режисера могла да ми послужи као одсечна даска, ма прави катапулт, који ће ме винути до звезда. Донети ми неку праву карактерну улогу, неке велике филмске звезде. Ако успем да кроз тај споредни лик изразим свој таленат. Али авај. Како мој таленат може да дође до изражаја ако током целог кадра, и чак током трајања целе серије, изговарам само две три речи: “да господине, у реду директоре, добар дан и довиђења.” Да приносим послужавник са кафом за пословне партнере и кажем : “изволите..”. И тако у недоглед.

Напокон сам се јавила на неки оглас за “младу глумицу без предрасуда”... Наравно, нисам могла имати никаквих илузија о природи тога ангажмана, али могло је да испадне и нешто, ако не баш пристојно барем прихватљиво. Била сам спремна да прихватим све што ми буде понуђено, изузев да учествујем у снимању неког порно филма. Јер под оним “...без предрасуда” могло се подразумевати и тако нешто. У лепо уређеној просторији, са свим могућим, најсавременијим звучним уређајима и савршеном изолацијом, тако да се стицао утисак да је са нестанком спољне буке престао и сам живот, примио ме је симпатичан и згодан младић. Власник тога студија, Мирко, како се представио. Испоставило се да се ради о неком “хот лајн” студију што ће рећи секс путем телефона. Човече! Зар нигде ништа не може да се нађе без секса... Не могу баш рећи да нисам већ знала да тако нешто постоји, као што је тај секс преко жице. Ипак о томе сам имала сасвим магловиту представу.

Мирко ми је прво пустио неку траку раније снимљених разговора моје претходнице и неког напаљеног клијента. Они се међусобно не познају нити могу да се виде. Међутим, та њихова конверзација и оно уздихање “ох” и “ах”, тешко дисање, при чему се једно од њих или обоје, али свако за свој грош, самозадовољавају, на мене није оставило никакав одређени утисак. Напротив, осећала сам се некако мучно и блутаво. Да ли нисам била припремљена или сам само о сексу имала далеко инветивнија искуства, одмах сам закључила да ја у такву једну сеансу просто небих могла да се уживим, на чему је мој потенцијални послодавац изричито инсистирао. Мада сам дипломирана глумица, ја једноставно нисам способна да глумим у улози која није у складу са мојом природом. Са мојом интимом и мојим светом. Напокон, слушајући тај аудио снимак није ми било јасно шта ту има тако узбудљивог, да би неко могао да се наложи и то у толикој мери да би при томе могао чак да мастурбира.

Пошто сам то на најуљуднији начин, који је могућ, рекла Мирку, он није могао да сакрије своје разочарање. Молио ме је да прихватим ту улогу тврдећи да ће емоције да се роде чим почнем са радом. Бујицу његових речи којима је упорно настојао да ме убеди ни кад бих то хтела небих могла да репризирам. То је била права поплава аргумената. Да бих му некако парирала једноставно сам престала да слушам и разабирем о чему он то тако опсесивно парла. Само сам запањено бленула у његова уста са танком наусницом изнад горње усне, како поиграва при свакој изговореној речи. Ти његови бркови у једном тренутку су ми се учинили као нека жива гусеница која ће већ у следећем тренутку да спадне, па да ће и та неуморна тирада тако да се оконча. Једва сам успевала да се обуздам и да не прснем у смех. Напокон, сам ћутке пошла ка излазу.

Као дављеник који се и за сламку хвата, он је одједном пао на колена испред мене, обгрлио моје бутине и почео да их љуби, плачући. Ма какав плач! Ридао је! Кукао је како је судбина одувек била сурова према њему, да никад није добијао ништа од онога што пожели, па да му сада узима и мене која сам му важнија од свега на свету. Невероватно! Да бих се некако ослободила од тог његовог снажног захвата и прекинула ту мучну сцену, која је потрајала, морала сам га слагати да ћу размислити и јавити му шта сам одлучила, па сам излетела на улицу. Тек тада сам успела да дођем до даха, да удахнем ваздуха и да се смирим.

Та аудиција код Мирка није била баш савим неуспешна. Јер помогла ми је да повратим веру у своју привлачност. Гледајући се уз пут у излозима осећала сам да ми се враћа самопоуздање, које је већ било почело да ме напушта после понижења које сам претрпела током оне две назови аудиције.

Затим сам неко време лутала улицама и бесмислено ждракала у излоге, јер нисам имала пара за било какву куповину. Али имала сам лове за улазницу у биоскоп, па сам одгледала неки акциони филм са Арнолдом Шварценегером у главној улози. Досађивала сам се и једва дочекала крај. Јер се нисам на време сетила да баш не обожавам ту празњикаву врсту филмова. Тада сам на излазу срела неке другаре са факултета Јову и Зорана. Јова предложи да свратимо у кафић код споменика Кнезу Михаилу, и тек пошто смо сели, сетио се да нема кинте за било какву наруџбину. Није нам преостало ништа друго него да се дигнемо од стола и прошећамо Калемегданом, сви напрасно одушевљени том идејом. Јер је и јефтинија и здравија варијанта. Тако нас је недостатак новца подсетио да је здравље највеће богатство.

Кад сам стигла у стан била је већ скоро поноћ. Тамо није било Снежане. Само је Стефан седео испред телевизора, очајан што је тако дуго нема. А отишла је још јутрос у патикама и тренерци да трчи обалом Дунава. То је њен готово свакодневни јутарњи ритуал.

“Требала је одавно да се врати да би се истуширала, а у сваком случају пре ручка, да се преобуче и припреми за посао јер је радила у другој смени, што значи од један. Звао сам редакцију комерцијално - пропагандног програма да проверим да није можда отишла директно на посао, што би иначе било сулудо, обзиром како је била обучена. Али оданде су ми саопштили да на посао није дошла нити било шта јавила. Тако ни њени сарадници не знају шта је могло да је спречи”

Настало је дуго злослутно ћутање јер ни ја, а изгледа ни Стефан, нисмо се усуђивали да изустимо оно најгоре што нам се мота по глави.

Напокон се ја одлучим да прекинем тишину па рекох:

“Шта мислиш да јавимо полицији.”

“Већ сам их звао. Кажу да је то сувише рано да би се могло говорити о нечијем нестанку.”

Нисмо ни помишљали да одемо на спавање. Само смо одсутно и незаинтересовано бленули у екран телевизора. Тамо су између осталог ТВ репортери извештали о неком тешком саобраћајном удесу на старом новосадском путу. Наиме, неки “голф” београдске регистрације, крећући се према Београду неприлагођеном брзином на прилазу Инђији налетео је од позади на камион хладњачу и потпуно се слупао. Возач “голфа” је погинуо на лицу места. То је била једина жртва тога удеса. Наведено је и његово име. Био је то извесни Милинко Спасојевић. Присетила сам се да се и Снежанин очух који ју је силовао зове Милинко али Спасовић. И он је у затвору на издржавању вишегодишње казне због тога силовања.

Док је Стефан наставио да дежура поред телевизора и телефона, сматрајући да нема где да иде и шта друго да предузима, тако да једино преко тих средстава комуникације може да евентуално сазна нешто од онога што нам разара утробу, ја сам се обучена опружила по каучу. Обузео ме је кратак али ужасан сан. Сањала сам Снежану да се негде дави у неком мрачном бунару, запомаже и дозива у помоћ да би јој неко добацио уже спаса. Пробудила сам се обливена хладним знојем. На Стефаново питање што сам тако бледа нисам смела да му испричам шта сам сањала, да се неби и он узалуд потресао. Тако смо дочекали и зору, потпуно неиспавани и смрвљени.

Такве ситуације су посебно мучне и неподношљиве зато што је човек немоћан да било шта предузме. Незна шта се догађа ни одакле и куда да крене. Само као спутан да чека и чека.

Напокон је почео јутарњи дневник на телевизији и овог пута је речено да је у већ поменутом удесу погинуо возач “голфа” по имену Милинко Спасовић. Претрнула сам од ужаса. Скочила сам са кауча, дохватила Стефана за раме и снажно га протресла, вриснувши:

“Стефане, видиш да су синоћ погрешно објавили презиме настрадаога возача. Сада је то исправљено. Није дакле у питању Милинко Спасојевић него Спасовић, а то је онда име и презиме Снежаниног очуха, који ју је силовао. Сећаш ли се да је он из затвора претио Снежани да ће јој се кад-тад осветити што је допао бајбоконе, где су га силовали други затвореници...”

“Па шта. Он је у затвору...Његова казна од шест година још није истекла.”

“Јеси ли баш сигуран!”

Он је скочио као опарен. Дохватио је кључеве своје кртије од старог “фиће” и већ смо јурили од СУП до Трећег општинског суда. Резултат је било сазнање да је Милинко Спасовић помилован због доброг владања у затвору и пре истека казне пуштен на слободу.

Али шта сада.

Осећала сам да смо и даље у ћорсокаку. Били смо свесни чињенице да не може бити пука случајност што је Милинко пуштен из затвора и одмах затим нестала Снежана, којој је иначе претио. Веза између та два догађаја више је него очигледна. Али тај човек је приликом удеса у колима био сам. Да је киднаповео Снежану она би вероватно била са њим. Осим ако ју је убио и негде закопао. Ужас. Али он је долазио са Фрушке Горе. Сетила сам се да је тамо имао велику, старинску кућу, салаш, где смо се нас две, док је Снежанина мајка још била жива, као мале девојчице играле, јер смо тамо проводиле викенде и понеко лето. Нисам се усуђивала да Стефану откријем своје страшне мисли. Али ако ју је

онај зликовац убио онда ју је највероватније тамо негде закопао. Значи, враћао се после својег злодела. Према томе, постоји могућност да онда нађемо хумку свеже ископане земље...

Стефану није било потребно много убеђивања да би свој дотрајали ауто управио према Фрушког Гори. Само сам га упорно упозоравала да спорије вози јер се “фића” тресао као да ће сваког тренутка да се распадне. Још нам само то треба да заглавимо негде на путу, а нашој другарици је потребна можда хитна помоћ, од које јој и живот зависи. Помоћ која би због неке глупе случајности као што је квар аута или саобраћајни удес, могла да изостане.

Није ми било тешко да нађем и препознам ту пуну кућу, мада је сада била већ добрано руинирана и обрасла у траву и коров. Пошто браву улазних врата обезбеђену још и великим катанцем, нисмо успели да провалимо, покушали смо да уђемо кроз прозор, па смо разбили прозорско стакло. Међутим, наишли смо на металне решетке. Срећом стари малтер је брзо попустио тако да смо без проблема удруженим снагама и уз помоћ неке мочуге, коју смо нашли наслоњену уз зид споља, извалили држаче решетке из зида, па смо кроз прозор упали унутра.

Ту смо у спаваћој соби нашли Снежанину плаву тренерку са капуљачом од трикоа. Дакле ону у којој је претходног дана ујутро отишла на цолинг. Сада више није било никакве сумње да смо на добром трагу. Да је она ту била и можда је још увек ту негде, али где?

Све време смо довикивали најгласније што је могуће: “Снежо, Снешка, мила, волимо те, јави се, одазови се, ми смо твоји Стефан и Стела...” али узалуд. Од ње ни гласа.

Претражили смо и околину али нигде не нађосмо ни хумку свеже ископане земље. Свесна да још нисам изгубила моћ здраворазумског посматрања ствари, закључила сам да је глупо евентуалну хумку свеже ископане земље тражити на парцели Снежаниног очуха и убице. Јер толико глуп ипак није био, да би леш закопао баш на својој земљи. Тада сам осетила малаксалост целог тела. Јер ме је тај закључак довео пред нерешиву загонетку. Извесност да је све узалудно. Ако Снежану и њене евентуалне земне остатке не можемо наћи на тој парцели где смо, како је онда уопште можемо и наћи. Јер нисам могла имати појма о томе где тражити.

У сећању су ми изрониле сцене из оних филмова страве и ужаса у којима је нека девојка заточена, везана, са селотејпом преко уста, тако да чује спасиоце али не може да се одазове на њихове позиве. Тако они могу да је траже али не и да је нађу. Ваљда неће и ово бити један од тих грозних случајева. Да наша потрага остане безуспешна. А можда су у питању минути. Можда са сваком секундом одлази у неповрат шанса да спасемо ону која нам значи колико и сопствени живот.

Гледам Стефана -очајан је. Блед, неиспаваан, изборана лица. За дан остарио као да му је педесет година. Бесан је урличе. Онда ме хвата за главу, дрмуса ме и дере се на мене:

“Дај забога, мућни главуцом, сети се. Мора да си нешто битно заборавила. Ти си нам једини спас.”

А ја не знам шта бих још могла да се сетим.

“Кад сте се као мале некад давно овде играле жмурке, где сте се све сакривале?” виче Стефан на мене.

Поскочила сам од радости и снажне наде:

“Хвала ти на овој идеји Стеф. Добро си ме подсетио. Ту негде у дворишту била је нека земуница, остала из рата. За време немачке окупације ту су се крили илегалци, партизани. Затварала се одозго дрвеним сандуком пуним земље прекривене травом тако да се тај део није разликовао од травнате околине. После рата Снежанина мајка и очух зими су ту чували кромпир, шаргарепу и друго поврће као у трапу, заштићено од смрзавања. Лети је тај лагум био празан, ми смо ту улазиле и играле се. Једном смо се саме ту затвориле и једва се после спасле, пошто смо удруженим снагама помоћу два пара својих ногу једва одгурнуле и одбациле та врата од травнатог сандука. Није нам претила опасност да се угушимо јер постојала је вентилациона цев скривена у оближњем жбуну...Али ужасан је сам осећај бити заточен испод површине земље...”

Стефан: “Дај скрати причу, изостави детаље. Нађи сада где је то скровиште...”

Узалуд сам се окретала лево десно, нисам могла да се оријентишем. Јер прошло је доста времена од тих наших детињих играрија. Околина ми је некако изгледала нова, измењена...Срећом трава је била веома висока, па смо могли уочити траг где је свеже угажена и полегла. Пратећи тај траг стигли смо до места на којем се налазио наваљен један повећи пањ. Преостало нам је само да га одваљамо.

СНЕЖАНА:

Пошто сам уморна од трчања села на клупу да мало предахнем и избацити шљунчић који ми је упао у патику, одједном изненада сам осетила мирис хлороформа, који ми је натопљеном газом, снажно притиснут преко уста и носа. Чинило ми је да ћу да се угушим. Међутим, тонула сам негде у бескрај.

Кад сам се пробудила из наркозе нашла сам се у тој старој кући, која ми је била добро позната. А намах сам схватила и сву ту стравичну ситуацију, као и свој безизгледан положај.

Мој осциони киднапер је само суво процедио кроз зубе:

“Заклео сам се да ћу ти се осветити. А ја никад не претим у празно. То си морала да знаш. Само не надај се да ћеш брзо и лако умрети. Потрајаће то твоје путовање у пакао дане, а можда и месеце. Прво ћеш да осетиш како то изгледа када те група мушкараца кара на суво, у буљу. Тако ћеш можда схватити шта сам ја преживео тамо у апсу, захваљујући теби. Могла си тада само да рашириш ноге и ћутиш. Чудна ми чуда. Једно кресање мање или више у животу, зар је то проблем. Али ти си морала да вриштиш, да дозиваш у помоћ. Имала си срећу или несрећу што се нисам на време сетио да ти зачепим губицу. Тамо у граду је, како се показало, и било некога ко је могао да ти помогне. Сада овде у овој пустари моћи ћеш да се дереш колико год те грло носи. Кад стигну моји пајтоси то твоје драње само ће им још више подгрејавати жеље... Зато ћемо демократски одлучити да ли да задржимо тај фластер преко твоје пљуге док те карамо или да те пустимо да се дереш, како би појачавала ефекат ритуала, који ти је намењен. Шта кажеш на то а? Ништа наравно не можеш. Сада само ја парлам. Уосталом, твоје блебетање и онако ништа више неби вредело. А и не занима ме шта би рекла да можеш. Вероватно би само кукала и молила ме да те поштедим. Или би се драла и тражила помоћ, узалуд. Засад ћу само да се наслађујем гледајући тај немумшти ужас у твојим раширеним зеницама. Ако желиш да се помолиш богу који ни иначе не постоји, за то нису ни потребне речи. Ви који верујете у мит о загробном животу сматрате да бог зна шта мислите, па му се обрати тако како можеш. У мислима. Јер тај повез преко уста ће ти остати све док се не вратим са фрајерима. За сваки случај...”

Тада се изгубио. Чула сам само брујање аутомобилског мотора. Међутим, убрзо се мотор угасио и он се вратио, мрмљајући нешто себи у браду. Онда ме је однео и убацио у ту земуницу и одозго навалио она тешка врата од сандука, пуног затрављене земље. После чујем да је чак навалио и неки огромни пањ на тај улаз, да небих некако успела да подигнем тај огромни чеп. Толико је био опседнут својом идејом о освети.

А шта сам могла да учиним? Ноге и руке су ми остале и даље увезане, а преко уста залепљен селотејп. Жива сахрањена у пустари без живе душе. Сетила сам се да сам читала како је било случајева да неко онесвешћен, само у коми, грешком буде жив сахрањен. И онда кад већ нико не може да му помогне дође к себи па узалуд гребе и лупа по сандуку, у којем је заробљен. Та прича о живо сахрањенима је толико узела маха да су неки пред смрт захтевали да буду сахрањени са мобилним телефоном у руци. Неки богаташи су чак у припремљену гробницу уводили телефонску линију односно радио станицу и слично.

Тако су мозгали људи који никад нисус били живи сахрањени. Али очигледно су могли себи да дочарају како то отприлике ужасно изгледа. Ја сам ето имала прилике да ато и доживим. И то не само физички. Психички та

спознаја безнађа. немогућности да учиниш било шта за свој спас. То није могуће речима описати. Да се препустим судбини и умирем сатима, данима онако везана и немоћна.

Јер, како сам могла да гајим и трунку наде свесна да нико, од оних који би могли да ми помогну, немају појма о томе где се налазим. У својем очајању дошла сам дотле да сам молила бога само да се тај монструм врати, да прегрмим то што ме чека, па да умрем или преживим. Све ми је изгледало боље од гроба у који сам сахрањена жива. А ни слутила нисам да је можда скончао свој кукавни живот. Барем сам била поштеђена ужасног сазнања да он, који једини зна где се налазим и који може да ме одавде извуче, више није међу живима. Да моја судбина и мој живот зависи од низа тако бизарних случајности. Да ми је једина шанса да он остане у животу, како би мога да ме из те раке извуче. Питање цене за то није уопште имало никакав значај.

А да ће се моја Стела сетити те раке и притећи ми у помоћ нисам могла ни да сањам. Јер како би она била у стању да дође на помисао да сам киднапована и где се налазим.

Иако нисам могла да видим свој ручни сат. јер су ми руке биле везане на леђима, остао ми је неки несигуран појам о времену. Са неког удаљеног црквеног торња ноћу је одјекивало откуцавање часовника. А кад то звоно више не могу да чујем знала сам да је сванула зора и почињао дан. Ваљда су звуци и дневна врева, пулсирање живота, пригушивали звуке црквеног часовника. Уосталом, кроз ону цев за вентилацију допирао је и једва видљив траг дневног светла.

Пулсирање живота. Како то иронично звучи некоме ко је жив сахрањен као што сам била ја. Пулсирање живота око мене било је само гмизање мишева, можда и пацова, па и ко зна којих све одвратних гмизаваца. Јер у оном мраку изненада сам осетила да ми нешто живо гамиже преко лица. Бар да нисам имала ону траку преко уста, да сам могла да вриснем, да на неки начин уплашим и отерам тога гмизавца. Најгоре што још нисам знала који је то живи створ. Тек пошто сам почела главу да трљам о под, чула сам цику и схватила да су то пољски мишеви. Јежила сам се од страха кад сам схватила да су се толико охрабрили да су почели да гамижу по мени. Од њих сам се некако бранила тиме што сам се померала, ваљала и тако их плашила и растеривала. А онда ми је на ум пала ужасна мисао, да ће ми се тако увезаној и немоћној, прикрасти нека отровна змија или ће пацови почети да ме гризу...

Време је споро протицало. Тих двадесет четири и кусур сати ужаса су ми се отегли као гладна година. А устајали ваздух у томе гробу тежак као олово. Чудан неки смрад. Мемла, мемла, мемла... Онај отвор за вентилацију очигледно није био довољан да бих дошла до ваздуха. Јер у томе отвору није било никаквог вентилатора који би омогућавао проветравање. Онај ваздух унутра није, дакле, излазио ван нити је споља дотицао свеж. Све је стајало онако како је стајало. Осим што сам ја издишући оном устајалом ваздуху унутар јаме додавала угљен диоксид из својих плућа и тако погоршавала свој положај. Делићем свести, која ми је још била преостала, схватила сам да ћу се неминовно угушити. Било је само питање времена. Да ли ће до ужасне смрти бити потребно да прође сат, два или десет односно пет минута. Можда чак само минут. Ужас. Гушење је било тако интезивно да ме је ухватила паника. Јер нисам видела ни трачак наде за неки спас. Осим да се мој тиранин врати и да ми учини било шта од оног монструозног што је намислио. Само да се не угушим.

Да удахнем ваздух. И онда сам зачула гласове мени најдражих људских бића на планети:

“Снежо, Снешка, мила, јави се, одазови се, то смо ми Стефан и Стела, дошли смо да те спасемо...” Покушавам да викнем, да им се одазовем. Али узалуд. Ни ја сама себе не могу да чујем, а како би тек могли они изван тог пакла у којем сам се нашла.

И онда ти гласови постају све слабији, као да се губе... То је тек било страшно. Шта ако се не сете овог склоништа под земљом, па оду. А ја само мумлам, немоћна да пустим глас од себе. Да их некако дозовем, скренем им пажњу да сам ту у њиховој близини. Само да не оду. Да остану ту где су, да и даље трагају, све док ме не нађу.

Напокон, кад сам већ била изгубила свест, одозго ме запахнуо облак свежег ваздуха. Дошла сам к себи и отворила очи. Изнад своје главе угледала сам правоугаони излаз у живот. Парче плавог неба и мени два најдража лика. Мислила сам да сам их увек волела највише што је могуће. Али не. Тек тог тренутка сам схватила да може да груне и такав талас љубави од којег може и да се пандркне...

СТЕЛА:

То склониште на плацу Снежаниног очуха ја сам била потпуно заборавила. Јер ми смо се ту играле односно у тој земуници сакривеле само једном, кад смо биле сасвим мале. И онда смо зарадиле по ћушку од Снежанине мајке јер нам је објаснила да је веома опасно ту улазити и сакривати се. Пошто се може и угушити у тој јазбини. Дакле, после толиког времена била је мала, скоро незнатна шанса да се тога сетим у томе одсудном тренутку када је требало спашавати Снежану.

А ето ипак сам се сетила. Прво је то било нешто несвесно, тек као неки наговештај. Да не кажем инстинкт, јер то је својство животиња, а не људи. Ипак нека несвесна сила ме је водила право на улаз у ту земуницу. Дакле, на циљ. Да нађем оно што тражим мада ни сама нисам могла тачно знати шта је то.

Научно је утврђено да је сваки свесни напор воље да се из сећања ископа оно што је скривено у потсвести, узалудан. Воља ту не игра никакву улогу. Све је у потсвести. Деси се или се не деси. Зато је Стефаново хистерисање и галама да “мућнем својом главом” и да се сетим нечега што ни он ни ја нисмо знали шта треба да буде, без сврхе.

Напротив, ја сам “чула” Снежанин глас како ме дозива да јој помогнем, да је спасим. Као да виче “ту сам, близу тебе” “не напуштај ме” и “игра скривалице, игра скривалице...” Дакле, веома јаком вољом једне да пошаље поруку, и спремношћу друге особе да ту поруку прими и прихвати, може се између њих остварити индукциона комуникација. Барем у најнеопходнијим назнакама. Само се мора чврсто веровати у такву могућност. Без веровања нема ништа.

После тога стравичног догађаја ми смо настављале да једна другој шаљемо поруке искључиво мислима и скоро увек смо у томе успевале. Можда само зато што смо биле изузетно блиске. Јер и иначе смо знале шта једна од нас мисли и осећа односно жели. Дакле, биле скоро потпуно једна иста личност.

Како се онда ту уклапа наизглед потпуно страна и сувишна личност, као што је Стефан? Па, искрено говорећи, да сам тога мудроњу срела без везе са Снежаном, сигурна сам да он на себе неби могао ни скренути моју пажњу, а камоли ме импресионирати. Али овако, гледајући како се Снешка привија уз њега и цмаче га, ја сам све то доживљавала као да сам ја на њеном месту. Уживала сам у томе као што је и она сама уживала. Према томе, могла бих рећи да сам га заволела кроз њу. Па чак и оне сцене између њих двоје, које су се одвијале ван мојег присуства, доживљавала сам као да сам и сама у њима учествовала. Наиме, слушајући њихове приче о тим догађајима у мојој свести је то репродуковано као оно већ виђено.

Дакле, овде између нас троје имамо истинску љубав, која је узвраћена и представља срећу за нас троје, па шта. Где је ту прича? Песници не пишу песме о срећи. Па и несвакидашња љубав утроје могла би да буде занимљива тема тек за читаоце оних публикација, које се продају полулегално, испод тезге. Само да распале машту оних заинтересованих за бизарности. Јер то тако изгледа с поља. Изнутра, ниједном од нас троје, то што преживљавамо у тројној вези, није личило на неку бизарност, него на чисту, искрену и дивну љубав. Мада можда заиста несвакидашњу и не баш честу. Барем не да се о томе говори у јавности. И ни најмање нам смета ако је и даље табу тема. Јер и не очекујемо никакве награде, медаље за храброст или слична признања. Само нека нас оставе на миру у слободи коју уживамо.

Јер ми смо тако безначајни. Не заслужујемо пажњу. Јављамо се тек да се зна да постојимо и да никога не угрожавамо. Дакле, ово је акт одбране за могући напад са ко зна које стране. Јер свесни смо постојања великог броја друштвених

душебрижника којима смета све што није калуп. Рутина. И наравно, у вези с тим, досадно отаљавање живота.

Уосталом, од како се Стефан појавио ја и Снежана смо изгубиле интерес за пређашње интимности између нас две, саме. За које смо до тада мислиле да је све најлепше што можемо да имамо од живота. Међутим, сада више за нас две рај на земљи није могућ без тога срећног зврнова. Дакле, такав развој се скоро може сматрати повратком некој врсти нормалности, за којом сви тако упадљиво чезну. Мада наше тројство остаје и даље да штрчи као нека неприродна појава. Али како то ја тудомишем, само ако се пође од претпоставке да је човек по својој суштини моногаман. Природно, од рођења тако опредељен. А није. Ради се о наученој категорији, о моралу, који је променљивог својства, како од једне људске групе до друге, од једног до другог поднебља, тако и од једног временског раздобља до другог. Толико сам ја о томе могла да сазнам.

*

После смрти своје мајке, кад јој је очух ухапшен и у кућу банули његови синови из претходног брака, Снежана је морала да напусти њихову кућу. Ја сам такав развој дочекала као дар са неба. Јер тада је моја најбоља другарица, моје друго ја, могла или морала да се пресели код мене и моје бабикете. Наш стан на Тошином бунару састојао се од свега две собе. Прва у коју се улазило директно из дворишта служила је и као кухиња и трпезарија. Ту смо нас две и спавале. у истом, додуше, пространом, старинском кревету. Уместо душека имале смо перину са шушкама од кукурузне шаше. Па ипак на тој перини смо се одлично одмарале и спавале као на накупљем и најмодернијем душеку. Једном од оних о којима брује рекламе.

У другој соби у коју се улазило из прве, спавала је Бакута. Она је упорно, данима инсистирала да се заменимо. Да своју собу препусти нама, а она да пређе у нашу. Ми то нисмо хтеле прихватити, јер би јој тако реметили неопходан мир при пролажењу. Зато што је она на починак одлазила рано, а ми богами баш покасно.

Моја баба је била мала растом, ситна али енергична и релативно здрава. Зачуђујуће луцидна стара жена. И скоро да није било посла који она неби била у стању да обави. Могла је да исштрика пуловер и џемпер какав се само замислити може. Знала је и да шије женске хаљине мада је била самоука. Хеклала је женске блузе и столњаке. То је онда продавала на пијацама и на тај начин зарађивала довољно за скроман живот све нас три. Чак је успела да заради толико да је за само годину дана намирила све дугове познаницима и рођацима, које јој је у аманет оставила ћерка, моја мајка.

Дакле, нас три смо имале довољно за скроман живот, а за неки другачији нисмо ни знале, па смо биле задовољне.

Одједном је Снежана почела да се јутром диже рано из кревета и да журно некуд одлази, не објашњавајући о чему се ради. Већ у три сата била је на ногама и после кратког спремања журно некуд одлазила. Трчећи. Моје упорно инсистирање да ми каже куда то тако рано зором и журно одлази, није дало резултата. Само би са загонетним смешком кратко одговорила: “Чуће се...”

Више пута сам помишљала да се одмах за њом такође дигнем из кревета и да је дискретно пратим, како бих видела куда то хита свако јутро. Али такве одлуке сам доносила обично током дана. Међутим, већ следећег јутра када се она дигне и журно одлази у мени непознато, појављивао би се крупнији проблем. Требало би напустити топлу постељу, на брзину се обући и трчати негде за њом само да бих задовољила своју радозналост. А напољу вреба мраз, шиба оштар зимски ветар, пада

снег или киша, док је у кревету тако топло и удобно. Без обзира што је исти будилник силом прилика истовремено будио и мене и њу, док би се она журно облачила и одлазила, ја бих, од своје идеје да је пратим, лако одустајала. Само бих се окренула на другу страну и наставила слатко да књавам.

Снежана би, са друге стране, по повратку негде око поднева журила у кревет, па спавала или само дремала. Иначе је свако вече одлазила на спавање већ са првим мраком, како би ујутро могла да порани. Престали су да је интересују вечерњи изласци, журке, кафићи и слична места окупљања младих. И то је тако потрајало од нове године па све до краја маја. А онда у јуну видим долази са хрпом рекламних проспеката разних путничких агенција за летовања у Грчкој, Италији, Шпанији...

“Шта ће ти све то? Да се наслађујеш маштајући о летовању по магичним летовалиштима, која су нам реално недоступна?” питам је ја.

“Не, него хоћу да обиђем све ове агенције и да им кажем да на нас две не рачунају” рече она смејући се. “Поштено, зар не...”

Наслућивала сам да је то нека врста црног хумора. Јер ми смо деца која не могу од родитеља да затраже новац за летовање, па чак ни за нове патике или нове фармерке. Према томе Снежанина шала у вези могућности да одемо негде на летовање, подсетила ме је на мој незавидан положај. Наиме, колико сам ја упућена мислим познати су случајеви да нека деца беже од куће, од родитеља и не враћају се. Све ми се чини да сам ја једини случај детета од којег су побегли родитељи. Али зато сам имала моју дивну баку, која ми вреди колико оба родитеља. Заменила ми је и оца и мајку. А та моја бакута је, као што рекох била релативно здрава старица али скоро сасвим глува. За иначе паметну и разговорну особу каква је она била, то је велика мана. И тешко оптерећење. Тај недостатак слуха отежавао јој је разговор са људима. Нарочито је била несрећна што је тиме била ускраћена да добро чује и разуме оно што смо ја и Снежана имале и могле да јој кажемо. Иначе, онај апарат за појачање слуха који је добила по основу јавног, здравственог осигурања, није јој био од помоћи. Ако би га подесила на минимални тон, није помоћу њега могла ништа да чује, као и да га нема. А ако би га дотерала на мало јачи степен, сметали су неки шумови. При максимуму ти шумови би тако снажно брујали да би на тај начин могла само да доживи нервирање и стрес. Истовремено преко средстава јавног информисања нападно су рекламирани слушни апарати из увоза, али по баснословно високој цени. Она јадна тако скупу направу себи није могла да приушти, јер јој је и вид попустио, а и руке су почеле да јој дрхте, тако да није могла да зарађује, као раније, штрикањем и хеклањем.

Напокон, после једног дужег, узалудног натезања и малтретирања са оним примитивно израђеним слушним апаратом једноставно га је скидала и бацила у канту за отпатке. Лице јој је одражавало немоћ и патњу, а старачке зенице се овлажиле. Срушила се на столицу поред стола. Лактовима се ослонила на плочу астала, лице заронила у шаке и ћутала. Само су јој се рамена тресла од жецања.

Гледајући је Снежана је истог часа поцепала и бацила оне рекламне проспекте за летовања, по атрактивним летовалиштима. Нестала је из куће без речи. Убрзо затим вратила се блистајући од неке невиђене среће и триумфа. Само је ћутке на сто спустила кутију из које је извадила најсавршенији и најсавременији слушни апарат који постоји. Угледавши то Бакута је разрогачила очи. Од страха, пре свега. Онда је заплакала загрливши и мене и Снежу. Замишљено је процедила са неким ужасом у уздрхталом гласу:

“Одмах да си то однела и вратила тамо где си нашла. Ниси ваљда то негде украдала!”

“Не нисам, поштено сам то добила...”

“Јели? Пало ти са неба? Донео ти неки, закаснили, летњи Деда Мраз?” додала је сумњичаво.

“Слушај Бако, веровала или не, чуда постоје. Могућа су. Зар нас ниси баш ти учила да бог постоји и да воли овакве као што смо ми.”

“Тако је. Али нисам вас учила и да лажете. Или сачувај боже – да крадете!”

Пошто је тих дана из Предузећа за производњу хлеба и пецива за Снежану стигло писмо да је тамо и даље чека посао ако жели да настави са радом, бака се смирила. Само је упорно понављала једно те исто: “Шта вам је требало да се жртвујете за ове старе кости. Као да сам ја нека девојка. Толико ми је од живота још преостало да бих на прсте једне руке могла да избројим. И коме онда та скупа ствар има да користи?”

“Мени, мени, нама двома,” повикале смо у глас и ја и Снежана. “Моћи ћемо да се сећамо овог тренутка када смо све три биле овако срећне...”

Снежану сам тог тренутка обожавала до бола, до суза. Јер то што је она учинила, није племенити гест за било коју јадну старицу. То је био гест љубави према баки. Мојој баки, што значи и према мени. Нико никад раније није поднео толику жртву за моју најдражу бакуту и мене.

А бакин живот се управо почео гасити. Свећа је догоревала и то се није могло избећи. Али она је била тако мирна и спокојна. Чак је изгледала срећно. Као неко ко је успешно завршио један свој посао, постављени му задатак, па одлази на неки други. Чврсто привржена богу, веровала је у загробни живот, па је свој крај на земљи доживљавала као неко стање, које треба да траје колико му је одређено да траје. Дакле, смрт није страшна, јер не постоји као дефинитиван крај. Само прелаз из једног света у неки други. Непознати, али зар је то важно. Она је била сигурна у себе. Знала да је да може успешно проживети и сваки други, прилагодити се сваком неизбежном стању и савладати сваку препреку, која би се испречила пред њом. И у томе је управо лековита улога религије. Тако се ни сопствена, па ни смрт блиских особа, не доживљава сувише трагично. На тај начин религија представља срећни излаз, за оне који могу да верују. Према томе, ни ја нисам бакину смрт доживела као неку њену трагедију, него више као своју, сопствену. Јер преостало ми је да наставим даље свој живот, без њене мудре и храбре подршке и помоћи.

Пошто се активирала ангина пекторис, која је углавном мировала пола века, од њене тридесете године, када је први пут утврђена, само ју је ту и тамо, понекад, подсећала да постоји. Да се не шали. Па се претећи тек понекад оглашава.

“Као да ми срце виси о концу” жалила се стара жена. А те повремене, понекад и веома јаке болове, подносила је храбро и ћутке. Проводила је тек по месец или два у болници да би била отпуштена на “кућно лечење”. То је израз хипокризије лекара када утврде да више не могу ништа да предузму, да учине. Пошто више није могла да се креће ја и Снешка смо врата између наше две просторије држале стално отвореним да бисмо је у сваком тренутку могле чути и прискочити јој у помоћ, кад јој позли. Да јој додамо чашу воде и коцку шећера, капљицу прописаног лека на језик и остало што нам је саветовано. Кад год затреба.

Пошто је била психички сасвим прибрана тај терор њеног онемоћалог тела јој је тим теже падао. Поготово је патила што је, како рече, “заробила” и нас две младе и недужне девојке да поред ње испаштано све њене муке.

Иако њеној природи и вери никакав публицитет није одговарао, па нам је унапред забранила било какво оглашавање, на сахрани се појавило мноштво чак и нама двома потпуно страног света. А изостали су неки најближи, јер нам је изричито забранила да их обавештавамо о смрти и сахрани. Ваљда је имала своје разлоге за то.

Оставила ми је у наслеђе ту приземну страћару, као једину своју имовину. Али најдрагоценије, оно што ме је највише могло усрећити, то су приче њених многобројних познаника, познаница и пријатеља, који кажу да су јој увек уста била “пуна хвале” за њене драге девојчице, Стелу и Снежу. Дивно је сазнање да је само о нама двома могла говорити уз сузе радоснице. Просто је невероватна њена способност да ме на такав начин усрећује и после своје смрти. Да ме тако гане до суза, увек кад је се сетим. И да са зебњом помислим шта би било, како бих се ја сада осећала, да је којим случајем обрнуто? Ако похвала сеже тако далеко, како тек покора мора да је далекосежна...

СТЕФАН:

Наша мала трочлана заједница издржавала се од оних стотину еура колико је Стела примала од закупаца њене кућице, коју је наследила од своје баке и исто толико од плате, коју је примала Снежана у привременом радном односу на месту монтажера једног design studia, као и око двеста еура колико сам ја, некад мање а некад више, дакле у просеку, за месец дана зарађивао на разним физичким пословима у граду, као помоћна радна снага при селидби, утовару и истовару разних терета и слично. Нисмо пушили, уместо сокова и кока коле или пива напајали смо се најздравијим, а најјефтинијим пићем – водом из градске водоводне мреже. Јер стручњаци који су за то позвани тврде да Београд има ту привилегију, да је, за разлику од многих других светских метропола, опскрбљен здравом, питком водом у својим водоводним цевима. Доручковали смо углавном качамак са млеком, хранили се поврћем и воћем, које је током сезоне били јефтино и нама сасвим приступачно. Одевали смо се у продавницама половне робе, па ипак били и здрави, чисти и пристојно одевени. Па, и леви, окретни и чили. Јер нисмо патили од претеране и нездраве гојазности.

Али поврх свега или насупрот свему били смо весели и срећни. Барем ја сам се тако осећао, а Снежана и Стела су се тако изјашњавале. Шта су заиста осећале унутар своје интимае, ја нисам могао знати.

Онда су њих две једнога дана дошле на идеју да мало поспремају “тај свињац” од наше гајбице у којој смо тако дивно уживали живот. Решиле су да побацају на отпад све сувишне ствари “које само скупљају прашину по стану”, па су тако дошли на ред и неки пожутели папири, стари документи и рачуни, гаранције којима је давно истекао рок валидности. Тако је испражњен и орман и плакар. На под су побацале све ствари, па су се ту нашле и неке старе, већ заборављене фотографије:

“Охо, пази ти ово!” викну Стела држећи у руци неку фотографију .”Кад си ти то био у Италији и сликао се са овом лепотицом испред Кривога торња у Пизи, а да ми о томе појма немамо?”

Одбацио сам новине које сам читао лежећи спокојно на каучу, прискочио Стели да јој отнем тај фотос, али она га брже боље дода Снежани, а кад сам покушао од ове да га зграбим, она га хитро поново врати Стели, која са њиме истрча у двориште. Да је небих јурио по дворишту викнух јој да то на слици нисам ја.

“Причај ти то неком другом” добаци ми она.”Ваљда ја препознајем себи најмилији мушки лик на свету.”

“Добро, окрени и погледај полеђину. Шта ту пише?”

“Па, само неке бројке 7.14.1976.”

“А како се на енглеском пишу датуми?”

“Месец, дан па година...”

“Значи то је снимак од 14.јула 1976.године. А да ли сам ја тада био рођен?”

“Ниси, наравно. Па ко је онда тај младић и тако лепа девојка поред њега? О чему се ради?” повикала је сада и Снежана охрабрена наступом Стеле.

“Дај ми слику па ћу вам рећи,” рекох. Пошто сам се докопао фотографије једним потезом је окомито поцепам по половини, слику девојке задржим, а ону мушкарца исцепам на најситније делиће и бацим. Њих две су ме за то време гледале прилично запањено, очекујући објашњење.

“Жена је моја мајка кад је била млада девојка, а о мушкарцу небих да трошим речи...”

“Сада више и не мораш. Све ми је јасно” рече Снежана.

“Мада би ипак било занимљиво чути нешто детаљније о тој романси” додаде замишљено Стела.

Ја сам се само ћутке вратио у лежећи положај на каучу и поново дохватио новине. Али више ме оно што сам почео да читам није интересовало. Размишљао сам о својој чудној судбини и присећао се своје мајке, мученице која ме није само родила него је чинила све што је могуће и немогуће да би ме учинила срећним. Довољно је било да затворим очи, па да се она појави ту испред мене у свој својој лепоти и доброти. Њен забринут поглед прати сваки мој корак. Очи пуне суза и кад се радује и када тугује.

У другом разреду гимназије имали смо професора енглеског језика, који је био одличан као предавач у својој струци. Али како то иначе често бива, људи воле да се баве и областима, за које нису стручни. Које неби требало ни да их се тичу. Тако је и овај професор био познат по томе што је тврдио да је наша планета плочаста. Јер ако би била округла “онда би становници Новог Зеланда морали да висе са ногама горе, а главом доле...” То му је толерисано, неznam зашто, обзиром да је у супротности са елементарним знањем, на којем почива не само наука о кретањима небеских тела. Ваљда су му надлежни гледали кроз прсте обзиром да је био ненадмашан као предавач енглеског. Док сам једном испред табле, на његов захтев али по сопственом избору, преводио на енглески неки текст о Колумбу и његовом плану да пловећи на запад доспе у Индију, захваљујући чињеници да је земља округла, професор Коранић ме прекиде и рече да је то глупост. “Земља је плоча!” викну. Ја, млад полетарац, навикао да све ствари постављам на право место, неподношљиво истинољубив и лудо храбар, само сам се насмејао и професору упутио следеће: “You are stupid.” Пошто је затим цео разред прснуо у смех, професор ми је пришао и распалио ми два шамара преко једне па друге стране лица. Тада сам био у фази када сам себе доживљавао као неког јунака, из бајке. Сматрао сам да је понижавајуће да ме било ко удари, а да му не узвратим, па сам задао професору један кроше у браду и он се, колико је дуг, опружио по поду. Пред директором школе извинио сам се професору Коранићу, али то очигледно није било довољно. Директор је тражио да му доведем свог оца. Пошто сам одговорио да то није могуће, избацио ме је из своје канцеларије. Када сам се вратио кући и мајци рекао шта се догодило, она је само, шта би друго, заплакала. Једино што је процедила кроз зубе био је благи прекор: “Ниси требао, сине...” То је био најстрожи прекор за који је моја мајка била способна, када сам ја у питању. А ја сам знао каква њена патња стоји иза тога. Шта она јадна преживљава. И то је оно што ме је болело, више него било каква друга казна. Затим је отишла директору, да се објасне, али није успела да га убеди да ме не избаци из школе. Ипак, одобрено ми је да други разред полажем ванредно, приватно...

При томе, мањи проблем ми је било то што сам науштрб провода морао лето да проведем над књигом, како бих тај разред успешно завршио најесен, а већи тај што сам тиме оптерећивао њу, моју брижну, недужну мајку.

Пошто сам последњи разред и матуру завршио са стопосто одличним успехом, пожурио сам мајци да је обрадујем таквим оценама. Када је бацила кратак поглед на то изванредно сведочанство, њено одушевљење, које сам очекивао, је изостало. Напротив, нека сенка бриге и очаја је прекрила њено измучено лице. Тек неколико година касније, када ње више није било, схватио

сам зашто није била обрадована таквим мојим, изванредним успехом. Намах је схватила да такав одличан успех значи наставак школовања на универзитету, па ју је превладала брига како то да ми омогући. Јер већ је годинама пре тога била незапослена тако да смо једва преживљавали. А будући без икакве школске спреме, па и неке тражене стручности, није могла ни да сања о могућности да се поново негде запосли.

Да ли сам се на неки начин огрешио о ту необразовану, припросту али зачуђујуће интелигентну, добру жену и пожртвовану мајку. Јесам. Тиме што нисам показивао, па макар и глумио, да сам срећан у оним приликама када се она несегично трудила да ме усрећи. Када је хотел у којем је била запослена срушен и она остала без посла, морала је, за ситне паре, да бединује, по туђим кућама. Једном ми је тако од неких њених повремених послодаваца донела парче гибанице, очекујући да ће ме тиме обрадовати, а ја то безобзирно бацио, рекавши да не волим гибаницу. Другом приликом сам повредио колена у некој игри са осталим дечацима, док смо прескакали препоне. После код куће сам се драо и превијао од болова. Она ми је, онако забринута и очајна, стављала хладне бурове облоге на отечено место. Гледала ме је са надом и питала да ли ми је од тих облога лакнуло, да ли су болови престали. Очекивала је потврдан одговор. Неку утеху за њену мајчинску душу. Рекох да нису. “А да ли су барем смањени” питала је хватајући се за последњу сламку. Било је тако очигледно да се надала потврдном одговору. Рекао сам ипак –не! “Исто ме боли као и мало пре”. И чак пакосно додао: “Сада ме још више боли...” Није ми падало на памет да је таквим одговором излажем патњи. Да она можда због те повреде трпи чак и јаче болове него ја сам. Тада још нисам схватао да смо обавезни да будемо срећни због оних који нас воле. Без икаквих штетних последица, могао сам рећи да ми је лакше, да су болови уминули и тако је обрадовати. Јер, мени би било исто што се тиче самих болова. Ако ми можда неби било чак и лакше при помисли да сам њу поштедео патње. Да сам је на неки начин чак и обрадовао.

То су управо оне ситнице које ништа не коштају, а тако много, много значе. Пропуштајући те безначајне али сјајне прилике да усрећим своју мајку унесрећио сам и њу али и самог себе. Јер ми подсећање на те моје пропусте, наизглед безначајне животне тренутке, ни данас не даје мира. Тек када те дивне жене више није било међу живима и када сам био принуђен да радим и сналазим се како бих обезбедио средства за живот и школовање, могао сам да сагледам сву величину њеног пожртвовања, самохране мајке. Али прекасно.

Нажалост, описани догађаји када сам се грубо понео према оној која ме је донела на свет нису били ни једини, ни најгори. Бар да је остала жива и да сада када сам одрастао и сазрео те своје грешке могу да исправим. Нажалост, не. Па ипак, брине ме могућност да она сада, са места на којем се налази, можда може да ме види, да чује ова моја накнадна, закаснела кајања и вајкања. Њу то више неби могло да обрадује. Напротив, познавајући је, сигуран сам да би била још несрећнија, ако би открила да ја сада патим, због тога што, када сам то могао, нисам био бољи син. Боље да то никад не сазна. Јер њој никад није била важна њена, него моја срећа.

Скупе студије филмске режије у једној сиромашној, ратовима и међународним санкцијама ојађеној земљи, Србији, су посебна прича. Јер из испражњеног државног буџета, факултету нису могла бити обезбеђена средства да би финансирао вежбе и снимање студентских филмова. А од студената се безобзирно захтева да испуњавају своје обавезе према настави, да режирају, снимају, монтирају и на време предају своје умотворине. Средства за набавку

филмске траке, расвету неопходну при снимању, возила за превоз опреме, техничка средства, кулисе, костиме којих нема у магацинима факулета, као што би по статуту требало да има – све је то падало на терет студената. Незнам ни сам како сам успео све те препреке да савладам...

И шта сада на крају? Добио сам диплому са којом неznam шта да радим јер не могу нигде да се запослим. А тек да режирам филмове? Потребан је новац, спонзори, а ко је тај ко ће се усудити да финансира непознатог дебитанта, без праксе и пословног угледа. И нико се не пита како стећи праксу и реноме ако ти се не указује прилика за то.

Да бих некако прекратио време, једино чега сам имао у изобиљу, почео сам да шаљем редакцијама неке своје дописе, који су објављивани. Када сам се затим на благајни појавио са захтевом да ми исплате заслужени хорорар, службенице се исчуђавају:

“Ми то не хоноришемо.”

“Али објавили сте!”

“Па да. Ваљда је уредник оценио да вреди објавити...”

“Значи објављујете, а не хоноришете!”

“Браво! Како сте то само тако луцидно открили. Баш је тако.”

“Па, шта ја онда имам од мојег труда?”

“Ваљда тиме стичете углед, пословни реноме...”

Баш чудан неки систем. Вероватно једини у свету. А старији причају да се то некад плаћало. И не само то: аутор заборави да тражи исплату хонорара, па га онда редакција тражи и јури да би га исплатили...

Одлучим онда да напишем књигу. Неке идеје ми се већ годинама врзмају по глави. Па све то скупим у збирку кратих прича и рукопис однесем једном београдском издавачу на гласу. Шеф маркетинга ми рече да дођем за неколико дана док то уредник не прегледа. Кад сам се тамо поново појавио маркетиншка ми рече да је одобрено да се објави. “Када ће то да буде?” питам ја. “Кад се нађе спонзор, финансијер издања” одговара она.

Ја онда разговарам са власником једне угоститељске радње чији се објекат појављује у тим мојим причама. Објашњавам да га тиме бесплатно рекламирам, па он напокон одлучи да одреши кесу. Али само као за позајмицу. То имам да му вратим кад се тираж распрода у шта ни он, а поготово ја, ни најмање нисмо сумњали. Бестселер, него шта.

Кад је књига после подужег одлагања напокон изашла из шампе очекивао сам да ће да преплави излоге свих књижара мојег издавача у граду. Јер то је требао да буде догађај дана, месеца, године. Као што је то за мене, догађај живота. Али авај. Моје ремек дело се нашло у углу излога само једне књижаре у граду и ту се задржало током целог једног дана. Распродато, одушевљен сам ја, па право мојем издавачу, по хонорар. Не, каже није продат ни један, једини примерак. Па, што је онда уклоњена из излога, чудим се ја. “Таква нам је пракса “ одговара шеф. “Чим током целог дана нико не сврати у књижару, ни да се распита о тој књизи, ми је уклањамо из излога, да бисмо простор уступили издањима која су у тренду, која се траже..Буди стрпљив.

Закључујем да је грешка до дизајнера. Репродукција неке слике на корицама није никаква. Зато брже боље напишем ,и издавачу носим, своју другу књигу. Али сада са идејом како треба да изгледају корице. Не може, кажу ми. По уговору ми одлучујемо о изгледу корица.

Угоститељски објекат мојег спонзора сада сам још више и детаљније истакао, па сам чак и њега самог описао бираним речима, у суперлативу. И тако

га овековечио. “Чак и твоји најдаљи потомци има да се поносе тобом” рекох ја одушевљено и надахнуто.

Он и даље смркнуто. Одмахује руком као да од себе жели да отера досадну муву.

“Слушај,” рекох “колико те кошта овај оглас у новинама?”

“Шездесет хиљада динара”.

“А колико живе новине? Тек један дан. Је ли тако или није тако? А погледај шта ти је књига. Надживеће и мене и тебе и још неколико поколења иза нас. И што је старија све је вреднија. А да би угледала светло дана не треба ни толико лове, колико си ти платио за само један оглас у дневним новинама, преко целе стране. Које ће мало ко да прочита, па да баца. И сад док ја теби нудим споменик, Ајфелову кулу, ти бацаш паре на снешка белића, који ће се истопити чим сване нови дан. Где је ту логика, где ти је пословни дух?”

Он и даље само сумњичаво врти својом великом, ћелавом главом. Пошто је са рукама укрштеним на леђима ћутке прошетао по својој невеликој канцеларији, окрене се према мени и рече:

“Ево дајем ти подршку још само овај пут. Више немој да ми тражиш. Барем док ми не вратиш дуг за ону прву твоју књигу...”

Та друга књига се у излозима није појавила ни за један дан. Уђем у књижу и не могу нигде да је видим. Питам продавачицу где су је сакрили, она зове шефовицу, исчуђавају се који је то сад аутор, мувају се по радњи да би је напокон, поред оне прве, нашле сложену негде на дну. У доњој прегради сталаже.

Обиђем и остале књижаре истог издавача у граду. Свуда иста прича. Моје књиге сам успео да угледам тек после упорног и подужег ждракања по полицама. Неће на тај начин стићи до читалаца и бити продате ни до судњег дана.

Закључујем да је тако зато што издавач није мотивисан да се потруди око продаје мојих књига, будући да сам уз помоћ својег спонзора, дакле уз његову позајмицу, сам финансирао своја издања. А тај мој финансијер је већ био веома изричит да ми више неће давати позајмице. Зато са трећом књигом у рукопису одем код директора моје издавачке куће. Имао сам сада нову идеју: да ту књигу штампају и издају о сопственом трошку, јер ја то више не могу да финансирам.

“Може, може...” био је предустретљив човек, “ево овако: пола тиража иде теби, а пола мени. Ја продајем у својој књижарској мрежи и твој и свој део. Зна се колики је тираж, па и колики део новца теби припада. У реду?”

Издавач је по објављивању књиге организовао конференцију за штампу, позвани су новинари, њих десетак, углавном жене, попили су сервирано им пиће, поручкали послужење за мезе и смилостивили се да однесу поклон од по дењак свих мојих до тада објављених књига. Али очигледно их нису ни отворили, а камоли прочитали. А и зашто би. Један непознати писац, иза којег не стоји ни једно звучно име, нити било који тим за подршку, запутио се у џунглу савременог књижевног стваралаштва. Без икаквог лобирања. Грлом у јагоде. Кога то може да интересује. Истраживачко новинарство, шта то беше...Резултат је био да се само у једном дневном листу појавила кратка белешка о мојим књигама. Неке три реченице.

Па ипак последња моја књига је распродата преко интернета *knjizara.com*. Снимим то и однесем издавачу, очекујући хонорар.”Није то ништа” рече ми: То значи да је распродат само један део, али не још ни она половина тиража која припада мени.”

Дакле и даље сам шворц.

Одлазећи кући размишљао сам о томе како је неки аутор дошао код издавача са адвокатом да би сачинили уговор о издању његове књиге, али тако да не може бити преварен. А то значи да издавач преко своје штампарије и продајне мреже неби могао да штампа додатне примерке, па да их продаје и за себе задржи новац од тога додатног тиража, без знања и учешћа аутора. Резултат је био никакав. Јер ни искусан адвокат није успео да нађе формулу, како да сигурно обезбеди својег клијента. Осим што је у уговор унета клаузула да се издавач обавезује да неће штампати пиратска издања, нити присвајати део новца који припада аутору. А то се и иначе подразумева. Такав је закон.

Тако сам се нашао у тунелу без оне светлости на крају. Батргајући се од једног неуспелог покушаја до другог, потпуно неочекивано, извршио сам мисаони инвентар свих својих, дотадањих пословних промашаја. Сетио сам се успут и оног познатог писца који је, разорачан што га је мимоишла престижна награда, забранио да се о њему убудуће говори и пише, као о књижевнику. Посветиће се, вели вођарству. Можда је у томе спас. Али онда би било боље, а у сваком случају уносније, да је изабрао сточарство. Погледајте шта се нарочито истиче при прославама. Прасе или јагње на ражњу. Понекад чак и во, ако је у питању догађај са политичком конотацијом. Духовна храна ту дође тек на последњем месту приоритета.

Човече, па то је права парада сујетних пренемагања! Неки на питање новинара шта чита у последње време, спремно одговори: “Своје сопствене књиге. То је за мене врхунска литература, све сама ремек дела...” Тако и треба. Ако не уважаваш самог себе, ко ће?

На мој мобилни телефон јавио ми се мој главати спонзор. Каже за кога ти пишеш те твоје књиге ако не за широку читалачку публику. Пошто предстоји Београдски сајам књига предложи да ми доведе сниматељску екипу, да сними мене и моје књиге и да то преко телевизије, код које има утицаја, буде објављено у току тога сајма књига. Пристао сам. Снимак је емитован о трошку мојег спонзора, неких седам пута. Мој спонзор је послован човек и наљушио је свој интерес. После тога јављају ми се телефоном бројни пријатељи и познаници са питањем где могу да се купе те моје књиге. Радо би их прочитали. Наравно, упућујем их на сајам. Кажу распитивали су се на штанду мојег издавача и тамо им продавачице тврде да те моје књиге немају! Распродате? Ма, ни случајно. Нигде нису истакнуте да би могле да се виде. А мрзи их да траже по рафовима. Зар да опет идем директору да давим недужног човека. Он је фин бизнисмен, прави центлмен, али како да надгледа сваког својег продавца. Одуштајем.

У сваком случају и даље сам шворц.

Ма, шта ме брига. Јер не интересују ме никакве награде, признања... Тек да моје шкработине неко прочита, усрећило би ме.. Па и да капне неки динар. Али ништа. Вредело је покушати. Учинио сам шта сам могао, даље не идем. Морат ћу да сврсисходније користим своје време.

У стану сам затекао и Снежану и Стелу. Обе ненормално веселе и баш радосне. А саопштавају ми невеселу вест да је Снежана изгубила посао, тако да смо сада сви троје незапослени. За ручак су спремиле топле сендвиче са маргарином и ајваром. А пресрећне.

“О чему се ради?” питам напокон ја.

“Кажу драгичка” вичу њих две скоро у глас, па све скачу по соби од радости.

“Каква црна драгичка, при овако никаквом ручку!” чудим се. .

“А да ли ти нешто значи име Енрико Барагона?” пита ме Снежана.

Лецнуо сам се:

“Можда ми нешто и значи али ништа чему бих могао да се радујем...”

“А наследству од два милиона долара? И шта треба да учиниш? Само да се јавиш на ову адресу адвокату Марку Смукову, који кореспондира са неким адвокатом у аргентинском граду Санта Фе, где је рођен и управо сахрањен славни фудбалер Енрико Барагона, па да потпишеш неке документе и долари су твоји. Адвокат каже да он већ годинама покушава да те повеже са тим фудбалером, али да ти упорно избегава да успоставиш контакт са твојим добротвором, још у време док је славни фудбалер био жив и позивао те да му се придружиш у Мајамију, где је трошио своје пензионерске дане. Ти си наводно одбијао, чак и било какав разговор на ту тему...” заврши Снежана и пружи ми посетницу именованог адвоката.

Нисам се више могао обуздати. Изненадио сам и самог себе да сам могао одједном постати тако јаростан. Викао сам на сав глас:

“Нико више да се није усудио, ни мени нити било коме другом, да било шта зуцне о овим милионима и наслеђу.

Никоме, апсолутно никоме, укључујући и вас две, које волим изнад свега, нећу дозволити да блатите успомену на моју јадну мајку, мученицу и светицу...”

Пошто сам само летимично бацио поглед на ту визит карту адвоката, који је тако несмотрено, ваљда да би ме боље мотивисао, избрбљао о чему се ради пред Снежаном и Стелом, исцепао сам је на најситније делиће, бацио у канту за отпатке и изјурио из стана. Била ми је потребна самоћа и чист, свеж ваздух. И неко пиће. Молио сам бога да наиђе неко од мојих пријатеља, који би ми платио чашицу ракије, јер ми се у цепу, сада кад ми је то било најпотребније, није нашла ни кинта...

У Кнез Михаиловој у сусрет ми долази испијена, мало погурена фигура човека у класичном сивом оделу. Однекуд познат. Он ми се пријатељски смеши. Застаје, пружа ми руку. Чујем стихове своје прве песме: *Мраком успомена искри љубав рана, само једна звезда, само ти, Бојана...* Тек тада сам испод седе косе и исто тако белих обрва препознао онај, некад строги поглед. Грлимо се као добри, стари знанци. Заиста, он, Павле Драговољнић није више онај уштогљени средњешколски професор латинског, нити ја његов разбарушени, увек помало одсутан и замишљен, ученик. Позива ме да свратимо код “Грчке краљице.” Нуди ме да изаберем пиће. Каже, управо му је јављено из породицишта да је добио сина са новом, младом женом. Хоће човек да части. Ја се одлучујем за лозовачу, препеченицу. Дуплу. Непотребно ме нутка за следећу туру. Као да ми чита мисли. Испиао сам чашу за чашом. Просто сам се наливао љутом. Као да желим да се отрујем, удавим у ракији. Каже, свидела му се моја књига “Бродолом”. И неки његови познаници траже да је купе. Пошто ме то није одобровољило, како је изгледа очекивао, пита ме зашто сам нерасположен. Извињавам му се. Јер он је срећан, а ја демострирам, овом тренутку неприличну, меланхолију. Да ли да му се исповедам. Ипак, боље не. Смешкам се глупо и усиљено. Он у својем професорском маниру држи предавање. Све је то просто и једноставно. Чак банално: *inter urinus et faeces nascimur*. Пита ме да ли сам разумео цитат. Баш кад сам хтео да му одбрусим да више нисам на његовом часу, нашем столу прилази из новина и са телевизије позната фаца.

Проћелав али шарматни професор Правног факултета, Небојша Ливорски ми пружа руку, Ја изговарам своје име и презиме. Придошлица седа на слободну столицу. “Видим да не морам да вас представљам. Сами сте се,

један другом представили” – каже Павле.”Стварно не” одговара Небојша.“Срећан сам што ми се, напослетку, указала прилика да сретнем својег строгог опонента, из штампе. Који је своју критику на мој рачун, поводом моје колумне у “Одјеку” завршио ефектном констатацијом да сам ја професор од којег се нема шта научити...”

“Погрешио сам” рекох тобож покајнички. “Може да се научи, како празнословити, без смисла и сврхе”.

“Полако. Неће ваљда сада да се овде свађате?” смирује страсти Драговољнић.

“Не. Доста смо се препирали преко штампе. Али док сам ја остао на истом, господин Ливорски је аванзовао. Читам да је управо постао члан Српске академије науке и уметности. Млађење празне сламе ипак му је донело признање. Исплатило се. Па и то професоре,” најпажљивије што је могуће управо сам поглед у Павла, “што се вама и неким вашим познаницима свидела баш моја најгора књига “Бродолом” само показује колико смо овде сви ми, још увек, безнадежно, опседнути политичким темама. Сви само кукамо над судбином српског народа. Како нас нико не разуме. Цео свет је против нас. Па то чине и најумнији као што је господин Ливорски.И то, ето, доноси поене. А чему то води? Где је излаз? Нико да засуче рукаве и пронађе излаз из лавиринта у којем смо се нашли. Ако су други гласни, надвикујмо се и ми. Ако други лобирају, лобирајмо. Само немојмо више да кукумавчимо. Жалосно је слушати умне људе, како само плачу над судбином свога рода. Као неке ограничене, примитивне нарикаче. Као да нема никога ко би указао на неко решење. Нигде неког новог Пашића који би поновио ону своју оптимистичку *нема нам спаса али извући ћемо се...* Хвала на пићу...”

Излетео сам на улици нерасположенији него што сам био пре уласка у ресторан. Са закашњењем сам схватио: ако си нерасположен не излази из куће и не тражи друштво. Јер немаш право да својом зловољом тиранишеш друге, недужне људе. Нарочито оне који те пресећу са искреним, пријатељским сјајем у очима. Стварно, уместо да тражим нешто што би могло да ме утеши, ја као да тражим жртву. Некога кога бих могао да повредим. А људи су у суштини саме добрице. Па и тај Барагона, којег никад нисам видео нити чуо његову животну причу, ето желео је да се искупи. Ко сам ја да му ускратим покајање, кад и сам господ Бог то омогућава.

Нека плима доброте, према целом људском роду, поче да ме преплављује. И баш тада угледах неког просјака како непомично седи на уличном бетону. Испред њега је картонска кутија у коју пролазници убацују по коју пару. Тако, нагло одобривољен, претражујем по џепове да му и ја нешто доделим. Јер видим човек је слеп, млитавом руком опипава ствари које га окружују. Изненада однекуд изронише два десетогодишња клинца, трчећи. Један од њих, уз бучан, безобразан кикот, онако из залета, шутне ону картонску кутију поред просјака, па је тако одбаци неколико метара, а испрошени новац у металу, уз карактеричан звекет, растури се свуда по плочнику. Неки метални новчићи се откотрљаше чак на десетину и више метара, а оне папирне новчанице ветар разнесе куд коју. Клинци застадоше, али не да би грабили и присвајали за себе онај новац расут по плочнику. А могли су. Не, стали су само да уживају у својем недељу, цепајући се од смеха, па затим трчећи одмаглише, ко зна куд.

А “слепи” просјак не само да је одједном прогледао, него је и изненађујуће хитро скочио и прионуо да своју прошевину скупља по улици,

псујући. Хм, људи су у суштини добрице, велиш – рекох самом себи, па продужим низ улицу, размишљајући о тек виђеном. Флоскула је да се човек рађа добар, али да га само друштво и околности у којима стасава, учине лошим. Ко је, онда, и кад пре, ове клинце учинио лошим? Ако је уопште и лоше то што су, без неке материјалне користи, раскринкали једног преваранта, тобожњег јадника, слепца, који је тако безочно манипулисао људском племенитошћу и добротом.

Очигледно, у тој животној причи неко је само несташан, неко покварен, а неко бескрајно, наиван. Нажалост, рекао бих да су ови последњи, у које спадам и ја сам, ипак у великој већини. Зато сам одлучио да овај догађај урежем у своје памћење, и да га се сетим увек када одлучим да људе, генерално, сматрам добрим.

Једино што ми је донекле могло повратити добро расположење била је помисао на онај прави, најздравији опијум који ме чека код куће. Загрљаји мојих вољених жена, Снешке и Стеле. Знао сам да је то, мада мало уврнута, ипак она права, истинска љубав о којој многи смртници лошије среће, могу само да сањају. Мада на изглед порнографска. У суштини чиста, искрена и племенита. Јер укључује верност, без промискуитета. А сви ви, који се згражавате можете само да ми пљунете под прозор. Баш ме заболе.

Јер како нас је оно учио уважени професор Драговољнић *“J’ appelle un chat un chat* . Дакле, мачку називам мачком...

СНЕЖАНА:

Стефан се тога дана вратио касно ноћу. Тетурао се и нешто тихо певушио. Баздио је на алкохол са километра. Зачас је цела соба засмрдела на неку јефтину крчму. Али био је ту. То је најважније. Сетила сам се како је био нерасположен кад је онако љутито излетео из стана. Значи требало га је утешити. А чија је то дужност? И ко то зна и уме боље него што је могуће? Обориле смо га наузнак на кревет, скинуле му патике, чарапе и удруженим снагама потпуно га стриптизнуле. Његов верни, нераздвојни пратилац је млитаво пао на једну страну, као да дрема. Навалиле смо својим устима на то парче меса као гладне кучке. Лизале смо га са једне и друге стране, као корнет сладоледа. Сасвим кратко, свега пар секунди је било потребно да га придржавамо својим прстима. Феникс је одједном живнуо, протеглио се и усправио као да пркоси сили земљине теже. Тада смо га дудлале наизменично. Док би једна лизала само теме, са оном рупицом на врху, друга би се бавила кореном и двома мандариницима. Коначно је наш труд уродио плодом. Стефан кад је под гасом постаје прави пастув. Тада може и добро и бесконачно дуго, тако да смо обе биле подмирене, ознојене и скрхане од слатког умора. Али срећне, пресрећне... Једина изнемоглост која је добро дошла.

“Више не можемо овако да се злопатимо, овде у Београду, без пара”, огласи се напопокон Стефан, пошто је дошао к себи. Очи су му поново биле бистре. Гледао нас је јасно и луцидно заинтересовано. Зачас је заћутао, очекујући да наша испровоцирана радозналност достигне врхунац, па да настави са тирадом, коју је имао на уму. Али наша размишљања, како се испоставило, нису се кретала на истој таласној дужини.

“Шта, ипак си одлучио да се прихватиш наследства” викнусмо обрадовано обе у исти мах.

“Вас две као да сте подилеисале. Јесте ви биле глуве када сам недавно јасно и гласно реко да то не долази у обзир! Или треба то и да вам нацртам. Да залепим на вратима фрижидера. Или још боље на огледало, где се суочавате саме са собом, по мали милион пута дневно... ”. дрекнуо је тако јакно да сам се уплашила да ли ће тај његов бес да се оконча само на речима.

После краће паузе он је наставио мирним тоном:

“Мислим да ја продам ову страћару и Стела њену гајбу, па да купимо неки војвођански салаш, а узгред да код банке подигнемо неку креду. И да тамо негде у природи водимо здрав живот, узгајамо јагоде и малине....”

“И децу, и децу “ заграктасмо нас две.

“И децу наравно, и децу, много деце, што више...” сложио се Стефан. “Само не знам како то да изведемо. Да она коју роди Стела не буду ванбрачна. Ја копилад нећу да остављам иза себе. Сва моја деца морају бити законита, благословена и богу драга. И збринута. Али не наследством, него док одрастају, стасавају.”

“То није неизводљиво” рекох ја. “Прво ја родим једно дете, онда се нас двоје разведемо, па се венчате вас двоје. А кад родите дете, ви се разведете, па се ја и Стефан поново венчамо и родимо друго, уствари наше заједничко треће жгебче... И тако стално, наизменично...”

“Браво Ајнштајне!” повикаше и Стефан и Стела истовремено, па сложено прискочише да ме грле и љубе.

“Испашће тако да наша деца неће знати, и не треба ни да знају, која од нас две им је мајка. Знаће само ко им је тата,” рече одушевљено Стела.

“Одлично! Па шта онда чекамо?” викну Стефан. Затим, обраћајући се мени пита: “Где су твоје контрацептивне пилуле?”

Ја их донесем и ритуално, уз узвике свих нас троје “живео живот” истресем их у судоперу.

“Ти Стела мало да се стрпиш. Највише годину дана” закључи Стефан.

Тада смо се поново скинули сво троје потпуно голи, угасили електрично светло, ухватили се за руке и у мраку играли око ватре коју је симболизовала свећа лојаница на поду. Одлучно смо се заклели да ћемо, већ донети план, спровести у потпуности, до краја без колебања и одустајања.

После тог ритуала ја и Стефан смо одмах приступили послу да зачнемо прво клинче, при чему је Стела протурела своју руку Стефану између ногу од позади и милујући му мандаринице, свесрдно асистирала. Каже неће да изостане у тако, за читаву нашу малу заједницу, важном и одлучујућем догађају.

До дубоко у ноћ смо распредали Стефанову идеју о одласку у природу, у здрав начин живота, далеко од градског смога и буке. Негде где ћемо да одгајамо лепу и здраву децу, храњену здравом храном и напајану бистром, изворском водом, без штетних хемијских састојака.

Када смо напослетку исцрпили све своје маштарије, отишли смо спокојни на спавање. Како се могло и очекивати сањала сам зелена равничарска пространства, прошарана разнобојним, мирисним пољским цвећем, а око велике у бело окречене куће са кровом од црвеног црепа, трче мали, буцмасти румени и срећни клинци. Наши заједнички клинци. Толико их је да ми треба времена да их пребројим. А ни имена не могу лако да им запамтим. Позивам их погрешно, а они ме исправљају: “Ја нисам Влада, ја сам Бојан, ено Владе тамо у обору јаше оног овна...” виче ми један плавокоси, плавооки (значи Стелин) шврћа са златастим праменом косе пале му преко чела. Смеје се показујући ниску здравих белих зуба.

Следећег дана смо сви троје обишли неколико редакција дневних новина где смо дали оглас о продаји Стефанове и Стелине куће. Нису то никакве куће, пре би се могло рећи страћаре, али у граду као што је Београд су веома тражене. Поготово такве полукомфорне, дотрајале, па дакле сразмерно и јефтине, приземљуше. Јер много је више купаца који смогну снаге да скупе неколико десетина хиљада еура, да би стекли било какав кров над главом, него оних који су у могућности да плате пола милиона или милион за неки дворач на Дедињу.

Био је то наш први практични корак у циљу реализовања идеје о дефинитивном прекомпоновању наших живота. Дакле, повратка на стару учмалост и просто вегетирање, у сталној стрепњи да ли ћемо успети да зарадимо лову за клопу и најосновније животне потребе, више неће бити.

У повратку смо се задржали на тргу где се управо одржавао неки предизборни или ко зна какав митинг. Ја нешто баш не пратим много та политичка збивања. Незнам ни ко је тај митинг, од пар хиљада људи, уопште и сазвао. Знам само да су се на импровизованој бини смењивали говорници, један за другим. Њихове речи, чији смисао се баш и нисам трудила да схватим, одјекивале су преко јаког озвучења. Учила сам само неке узвике, као неке псовке, које су се односиле ко зна на кога. Највише су ме се дојмиле неке као што су “издајници”, “слуге натоа”, “страни плаћеници”, “подрепаша”, “продане душе” и слични. Маса је урлала “доле”, “уа, уа” и слично.

Док смо се Стела и ја нешто запричале нисам ни приметила када је Стефан изненада нестао. Одједном смо га угледале тамо на бини и то са микрофоном у руци, који је принео својим устима. Одјекивао је његов сугестиван, снажан глас али у суздраном и смиреном тону:

“Овде смо данас имали прилике да чујемо врсне паметне говорнике. Али да пођемо редом и да објасним зашто сам се прихватио овог микрофона.

Прво, један говорник, мој претходник је надахнуто говорио о родољубљу, хуманости, људском достојанству, а осуо се дрвљем и камењем на своје сународнике, који су такође Срби као и он. Можда нису његови истомишљеници, али то не значи да су кукавице, издајници, страни плаћеници и неznam како их је све крстио и којим увредама их частио. Зар нисмо ми сви наши. Синови ове земље Србије? Зар се тако воле своји сународници. Да ли је то родољубље.

Други је пледирао за јединство српског народа али је екстремно жестоко и жучно говорио о другим партијама и странкама, што значи о огромном делу тог истог народа. Према томе, није ми јасно како он таквим жестоком вербалном палбом, пуном неконтролисане мржње, може да очекује да се сви ујединимо, за шта се иначе декларативно залаже.

Трећи је говорио о патриотизму помињући између осталог и проблем Косова, али је остало неразјашњено шта је хтео да каже. Шта би се, при данашњој констелацији снага, могло заиста и стварно учинити да би се помогло тамошњим, преосталим Србима. Па, и да не изгубимо ту нашу покрајину, део живог бића наше мајке отаџбине. Једном за свагда. Данашњи патриотизам не подразумева јуначку борбу на живот и смрт. Већ смо нажалост имали прилике да се уверимо да нема више фронтских, рововских борби. Да никаво јунаштво није инаћење и пркос моћнима. Јачим и богатијим од нас. Да је рат против целог света илузоран и штетан. Уосталом, како можемо задржати Косово ако тамо не представљамо ни минимум, минимума по броју становника. Док албански брачни парови тамо рађају и одгајају и по дванесторо деце, наши супружници љуљају по једно или у најбољем случају двоје. Зашто? Немају тобож материјалних услова. А Шиптари имају?”

Онда је појачавао тон све више и више, да би на крају прешао у крешчендо. Пао је у ватру. Али био је искрен. То је морало сваком ко га је слушао бити јасно. Изречено емотивно из дубине душе, морало је и да делује:

“Аман, заман људи, пробудите се ако бога знате. Ако овако наставите, статистика каже да ћемо за десетину година бити мањина у сопственој земљи. Преплавиће нас не само Албанци него чак и остали, они са другог краја света. Косооки, кратконоги, кривоноги, жути, црни али жестоки и изнад свега плодни. Расплодни. А ми ћемо и даље наставити да трућамо и празнословимо о патриотизму, не знајући шта та, тако често и олако експлоатисана реч, уствари значи...”

“Али ни ти ми не изгледаш баш превише бео...Не, као ми остали, Срби.” добаци неко из масе.

“Ето, о томе вам причам. Ангажујте се сами око наших девојака и жена. Не препуштајте их олако странцима. Ако патриотски прионете да оплођујете своје девојке и жене неће се рађати мелези...”није се дао збунити Стефан.

“Само ја овде нисам дошао да понављам ону јалову, отрцану фразу водимо љубав, а не рат. Љубав је превише широк и прилично стерилан појам. Неко може да воли свој ауто, неко кућног љубимца, медијску звезду, па и политичара... Ја сам хтео да апелујем на вас да одбаците своје, у основи,

себичне тежње и жеље за бољим аутом, модернијим намештајем, скупим путовањима, летовањима, зимовањима... Одбаците свој егоизам и свој комодитет Престаните да се изговарате и лажете сами себе да немате материјалних услова да би рађали и одгајали више, што више деце. Нових малих Срба. Не треба деци кока-кола, пепси и други, штетним хемијским додацима, презасићени напитци. Јер ми имамо најздравије пиће, природно чисту воду. Што да трошите паре на киви, ананас и друго воће из увоза кад ми имамо здравије наше шљиве, крушке, јабуке... Битно је имати више деце и одгајати их уз качамак и млеко, пасуљ и грашак... Уместо једног клинца којег ћете товити чоколадом, еурокремом и другим вештачким посланицама, рађајте и одгајајте читава јата малих, несташних џивџана. Нека прекриле небо и земљу. Нека се оре весели дечји цвркути. Зар можете да замислите лепшу музику од срећног дечјег смеха. Зато оставите задимљене и загушљиве кафане. Ако вам треба какав стимуланс не стидите се да погледате у некој књизи или еротском филму, часопису шта и како то други раде. Та литература није тако штетна како јалови пуританци тврде. Онима који су изгубили интерес може да распали жељу, а немаштовитима да избегну досадну рутину. Да могу да унесу нешто разноврсности у своју интиму. Да би могли да сваки пут буду друкчији. Мислите мало и о томе. Можда највише баш о томе. Јер не заборавите да је досада тежа и од насиља. И није баш нека гаранција нити услов брачне верности. Уосталом, ни сам господ бог не воли рутину, иначе неби све животиње, па и птице, обдарио неком врстом маштовите предигре и читаве лепезе распаљивања жеље, пре простог спаривања. Па, сада трчите кући својој жени. Биће вам здравије, лепше и сврсисходније, па и патриотскије са њом у кревету, него за карташким столом. Занемарите ове бомбасте, а у суштини празнословне тираде о патриотизму, којима вас залуђују политичари жељни власти. Јер овде, и данас, у овој земљи, патриотизам се доказује у кревету и првенствено у кревету... Под јорган планином, него шта.

Зато сестре Српкиње баталите зурење у оне испразне шпанске серије на телевизији. Тај шунд вас нигде неће одвести. Уместо да тако траћите своје драгоцене време битисања на планети, за своје мужеве раширите своје руке али и ноге, и ноге, и ноге... И не чекајте пасивно да вам ваш мушкарац први приђе или не приђе. Ако је он забораван, заскочите ви њега. Употребите своју машту, следите своју женску природу. Стимулишите га. А ви браћо Срби истурите своје буздоване и јебите своје жене. Јебите се браћо Срби и сестре Српкиње. Па, рађајте и одгајајте децу са оно мало пара колико имате. Верујте биће здравија и срећнија и паметнија, него да пливају у изобиљу. Напокон, то је једини прави, истински патриотизам данас..."

Неко од организатора викну:

"Ко даде микрофон овом идиоту. Дај, ућуткајте тамо ту будалу..."

Али заглушујући, френетични аплауз је преплавио и загушио те речи прекора. Непрегледна маса људи је урлала од одушевљења. Чули су се узвици "тако је", "браво, браво", "живео" и други. Стефан је скочио са позорнице у масу. Народ га је опколио. Грлили су га и љубили. Сви су пошли за њим. Свако је желео да га додирне, потапше по рамену, да му нешто каже... Тако се и митинг растурио и завршио.

Ја сам се сва најежила од неочекиване еуфорије, која ме је обузела. Стела ме је загрлила, љубиле смо се и скакале од радости.

"Толико сам се наложила на тај његов говор да сам пожелела немогуће. Одмах сада да родим двојке, тројке..." рече Стела.

Пожуриле смо кући и укључиле телевизор, да бисмо виделе и чуле како ће ТВ репортери представити овај несвакидашњи догађај. О митингу је приказана опширна, уобичајена, добро измнтирана репортажа али о његовом необичном завршетку ни речи.

На овим просторима само је хипокризија још увек непробојна. Стереотипна политичарења и даље не само што превладавају, него су свеопште правило. И пљување по политичком неистомишљенику, постало је део или чак суштина политичког бон-тона. Као и безозбирно клеветање противника. Које затим медији дочекују оберучке, утркујући се у објављивању пикантних трачева. То значи, није примитивизам. Али јесте ако неко ефектно и у складу са тезом употреби реч “јebите се”. Само да би слушаоце шокирао, раздрмао и ствари напокон назвао правим именом. Уосталом, то је израз који сви нештедимце користимо у свакодневној вербалној комуникацији. Дакле, немамо ништа против тако распрострањеног тобожњег “примитивизма”, само нам смета ако се то користи јавно. Мада адекватно и пригодно.

Земља чуда.

Када смо се касније сво троје нашли код куће и док смо опуштено загрљени лешкарили на нашем аеродром кревету, највише смо анализирали и коментарисали завршни догађај са митинга. Стела је била неуморна у изражавању одушевљења због Стефановог сјајног ораторског талента. А нарочито обзиром на његово луцидно учовање и драматизовање проблема ниске стопе наталитета у Србији. Нас две смо биле сложне у оцени да је био баш ефектан и веома упечатљив израз “јebите се”... Да неки метафорични појам неби могао да произведе тако снажан утисак на присутне митингаше. И њихово одушевљење појавом таквог говорника. Међутим, можда би неки други, индиректнији изрази заиста били мање ефикасни, али би зато имали веће дифузно дејство. Јер би цео говор био приказан на телевизији, па би га на тај начин чуо далеко већи број људи.

Стефан, као да је то само чекао, насмејао се и рекао:

“Било како било, ја сам своју душу спасао. Од мене доста. Сетите се: Pour faire une omelette il faut casser des oeufs, што ће рећи *да би се направила кајгана треба разбити јаја.*”

“Па, хоћемо ли онда да правимо кајгану или не? Ја сам спремна да асистирам,” викну весело Стела. Сви смо се насмејали. Мене и Стефана није било потребно много наговарати да заузмемо ону позу од јуче. И уз свесрдну помоћ трећег члана нашег магичног тројства, да приступимо спровођењу у дело Стефановог апела са митинга.

*

Чим је оглас изашао Стефанова страћара је продата. И то по зачуђује високој цени. Ако би се мерило по цени квадратног метра то је најскупље продати стамбени објект у граду. Јер сиромашних купаца са мало пара, за скроман, било какав кров над главом увек је било тушта и тма. Али са продајом Стелине куће ишло је далеко теже. Јер њени станари се још нису могли иселити, пошто себи никако да нађу нови, одговарајући смештај. Наравно, по тако за њих повољној цени од свега сто еура месечно.

Али, Стефан је по природи и иначе веома нестрпљив. Кад нешто науми не воли да чека, па је без оклевања купио једну стару, усамљену кућу у горњем

Срему. Била је то прилично пространа приземљуша, са огромним плацем и баштом. Осим тога имала је и много споредних зграда, погодних за разноврсне привредне делатности. План је био да се новац, који буде добијен од продаје Стелине куће, употреби за финансирање неког производног подухвата о којем још нисмо имали конкретно и детаљно разрађен план.

Купац је такође био нестрпљив. Одмах је исплатио целу купопродајну цену. Уговор је оверен у суду и било је неопходно да му се купљени објекат одмах испразни. Срећом и Стефан је успео да скоро истовремено купи жељену, већ описану кућу, па ништа није онемогућавало да се преселење без одлагања обави. Једини проблем је била оштра зима у пуном јеку.

Тек по уселењу у ново купљену кућу схватили смо да немамо кабловску телевизију, тако да не можемо да пратимо стране програме, као што смо у граду били навикли. Али нисмо имали ни струју! Вратили смо се дакле у време од пре Николе Тесле. Осим тога требало је прибављати огрев, цепати дрва и физички ложити ватру. Тоалет смо имали ван зграде тако да је било потребно прилично озепсти, док се забављамо физиолошким потребама. Купање и хигијену уопште било је могуће обављати у великом кориту, али пошто се претходно вода у великом лонцу загреје на шпорету. А и ту воду морали смо доносити с поља из бунара са фамозним ђермом. Једним од оних бројних, расутих по целој Војводини, који тако романтичарски украшавају равничарски пејсаж. И још много тога сличног. Па и поред свих тих тешкоћа наше одушевљење идилом боравка у природи није ни почело да сплашњава. Напротив, били смо радознала градска деца на излету, одушевљена до тада невиђеним новотаријама. Нечим што смо знали да постоји али смо о томе имали сасвим нејасне представе.

Наиме, познато је да се деца рођена и одрасла у селу тешко одлучују за студије на факултетима као што су пољопривредни, шумарски, ветеринарски, док, напротив, градска теже баш тим егзотичним струкама и занимањима. Дакле, човека углавном привлаче непознати светови, којима у својој машти придаје неке магичне обресе. Као да свако жели да побегне из својег окружења, да срећу потражи негде другде. Како иначе разумети да се неко ко је рођен и стасао у унутрашњости земље, на некој планини или војвођанским просторима, где су му корени, рођени и сахрањени ближи и даљи претци, одлучује да постане поморац, да се отисне у свет непознатим, плавим путевима мора и океана. Ваљда зато што није доживео буру на мору, бауљање и тетурање по палуби брода, данима и данима, док таласи бесомучно ударају и бучно се обрушавају о прамац. А брод се љуља као орахова љуска и прети да се сваког часа претури и у чељусти бродске немани изручи свој људски товар. Не, континенталац о броду има само ону романтичну представу, коју му нуде прелепе разгледнице у колору, на којима је море мирно и плаво, а небо прошарано белим, паперјастим облачићима, као да их је неки невидљиви режисер осмислио и распоредио да и иначе лепом пејсажу обезбеде још лепши декор.

Тако смо и ми, градска деца апсурда, уживали у до тада непознатом, романтичном окружењу. Тако мора да се осећао Колумбо када је открио Америку.

А онда једне сибирски хладне ноћи ветар-северац је почео злослутно снажно да завија. Чуло се како оголеле гране околног дрвећа тару једна о другу. Као да се неки невидљиви дивови дугим бодежима мачују између себе. Или да крдо јелена капиталаца, са својим импозантним роговима, воде огорчену борбу око женки. А они звуци од завијања ветра, доимали су се као да мртваци из

својих гробова вриште и моле за помоћ. Хоће ван, назад у живот. Тај северац је чак упадао и у наше собе, кроз неке пукотине у зиду којих пре тога нисмо ни били свесни. Јер нису се дале видети. Ипак умотани у све могуће крпе, које су нам биле на располагању, некако смо у неком полусну прегрмели ту први ноћ Ујутро се све смирило. Ветра више није било. Али сада је проблем било бљештаво бело изненађење у виду снежних сметова који су током ноћи нанети на улаз у нашу кућу. Улазно-излазна врата су се отварала према напољу, па је настао проблем како изаћи. То једностано није било могуће учинити због високог снежног наноса, који је допирао скоро до иначе ниског крова. И тако блокирао врата. Узалуд смо гурајући их удруженим снагама покушавали да отворимо врата и ослободимо неопходан нам излаз. Смет је био превише висок и дебео.

Срећом прозори су се отварали према унутра, па је Стефан одврнуо ручицу једног и повукао прозорско крило према себи. Намах је био буквално затрпан гомилом снега који је нахрупио унутра. Ипак је успео да кроз тај прозорски отвор изађе ван, да одбаци и очисти снег са врата и тако нам омогући излаз. Чим смо доспеле ван и нас две смо се дохватиле лопата и метле, тако да смо удруженим снагама очистили снег са стазе, до пољског нужника, шупе за огрев и бунара. Успут смо се грудвали и обарали једно друго у снег. Уз бурну цику и вриску, као мала несташна дечица, ваљали смо се по меком растреситом белом покривачу, који је прекрилио цео хоризонт.

После ветровито бучне, хладне и страшне ноћи, затим застрашујућег јутра, када нам се учинило да ће мо у тој пустари остати завејани и заробљени до пролећа, вратило нам се одлично расположење и одушевљење избором боравка који смо учинили. Пејсаж је био тако кристално чист и бео, као да смо у самом рају. Како је све било бело није се могла разнати она гранична линија која показује где престаје земља и почиње небо. Чинило ми се као смо већ на небу и само још треба да се појави Свети Петар, да нам пожели добродошлицу. У шупи смо нашли неке старе, одбачене лаворе, чиније и шерпе, које су нам послужиле као санке. Поседали смо у њих и са неке благе узвишице уз усклике, цику и вриску, спуштали до неког потока у долини.

Тако смо се забављали сатима. Од те физичке активности смо се добро угрејали и заруменели, као никад раније. Пошто смо на старинском штедњаку, на дрва, скували кафу и добро угрејали све три просторије, које смо имали на располагању, разголители смо се и тада сви троје заједно, дуго водили љубав. Први пут у нашем новом пребивалишту.

По рецепту наученом од њене покојне бабе, Видосаве, Стела нам је спремила невероватно добре палачинке, гарниране пекмезом од шљива, које смо добили на поклон од нових сеоских, мада ретких и веома удаљених, комшија, који су долазили да нам изразе своју добродошлицу. Иако је спремила енормно велику количину, двоструко већу него иначе, све смо то смазали у трен ока. Онда смо се мало досађивали уз музику из транзистора, а затим поново водили љубав. Шта смо друго и могли чинити у недођији, завејани снегом.

Предвече је Стела почела да се жали на болове у стомаку, али ми томе нисмо придавали велики значај. Претпостављали смо да је то од обилног obroка оних палачинки или због фашираних шницли, које смо за вечеру спремили од суве шунке уваљане у смешу од брашна и јаја. А то заиста не може да се сматра баш лаком храном. Поготово за вечеру, пред одлазак на починак. Међутим, у току ноћи Стела је почела да запомаже и да се превија од болова, преврћући се по кревету. Тек тада смо схватили да је враг однео шалу. Покушала сам да јој

умањим болове хладним облозима, али како ни то није помогло, чим се мало разданило Стефан је покушао да упали свог фамозног фићу, да бисмо болесницу одвезли до прве болнице. Међутим, мраз је током претходна два дана и ноћи потпуно испразнио акумулатор, па га је он донео у собу, да би га ту одмрзавао. Али за то је било потребно време. А Стела је тако јаукала и запомагала да нисмо смели много да чекамо. Зато је он вратио акумулатор на његово место и поново узалудно покушао да покрене мотор. Није било помоћи. Једино је преостало да ја са својом, неком петином коњске снаге, гурањем покренем ауто, ако се то што смо имали уопште и може тако назвати. Нисам успела. Зато је и Стефан изашао из возила, па држећи кроз отворена врата једном руком волан, гурао кола заједно самном, све до неке узвишице, после које долази низбрдица. Пошто је ауто кренуо сам низбрдо, он је хитро ускочио за управљач, па укочио док нисам и ја ушла. Онда је отпустио ручну кочницу и тада је мотор забрујао. За све то време Стела је на задњем седишту јаукала од болова.

Али сада када смо напoкoн нашу крнтију од аута некако успели да покренемо, настао је други проблем: како се довући до главног пута којим су прошли чистачи снега са својим камионом, грналом. Та возња, уз често шлајфовање и гурање, где сам углавном ја била погонска снага, док је Стефан седео за воланом, потрајала је пар сати. Опасност је представљао и свеже нападан снег по путу, којим пре нас нико није прошао. Јер околo је свуда, докле поглед допире, само подмукла, непрозирна белина, тако да се није разазнавало шта се и где крије испод тога белог покривача. Зато смо пар пута били у опасности да са коловозне траке, тако неуочљивих ивица, слетимо негде у јарак и да се ту заглавимо до пролећа. А на задњим седиштима наша јадна болесница се превија од несносних болова...

Најгоре од свега је то што је снег и даље наставио да пада. И то некако крупан, а како је дан узимао маха, постао је и влажан. Па, кад изађем да на некој узбрдици погурам ауто и док се налазим у онако сагнутом положају, тренутно ми за врат напада гомила влажног снега, као да ме је неко засуо грудвама. Или тачније речено, као да ми је пуну лопату снега бацио на главуцу. Зато сам осећала како ми се влага од истопљеног снега слива низ леђа. Убрзо сам била сва мокра. Напoкoн смо се некако докотрљали до болнице на Бежанијској коси, где су лекари спремно прихватили болесницу. Главни хирург је само прекорно вртео главом, грдећи нас: "Шта сте до сад чекали?"

Док смо ја и Стефан немоћно седели испред сале за операције, могли смо само да кршимо своје прсте од неизвесности и нестрпљења. Лекари, медицинске сестре и друго медицинско особље у белим мантилима и исто тако белим капама само су ужурбано, неки чак и трчећи, улазили и излазили. Сви натмурени и намрштени. Немушто клепетање њихових дрвених нанула по подним плочицама болнице, нећу моћи да заборавим док сам жива. На сва наша питања и молбе да нам кажу шта је по среди, само су ћутке одмахивали главом.

Напoкoн, се појавио главни касарин, шеф лекарске екипе, која је на Стелином шкембету извршила неопходну резбарију, скинуо повез од газе који је имао преко фаце и бришући зној са чела рече:

"Биће у реду, хвала богу. Није била у питању само упала, него и перфорација слепог црева. Да сте само још мало касније дошли, тешко би могли да је спасемо..."

Ја и Стефан само смо се ћутке погледали и пошли ка својим колима. Све до наше куће у недођији, утонуле у снежно бели мрак и тишину, готово да нисмо ни разговарали. Свако од нас двоје био је удубљен у своје тмурне мисли.

Пошто је већ почео да пада мраз, онај снег који се током протекле ноћи и дана мешао са ретким кишним капљицама, сада се мрзнуо, па је под ногама при сваком нашем кораку, стравично шкрипао. А наше ноге кроз ону ледену скраму на површини пропадале у растреситу белу масу до колена. Подилазила ме је језа при томе суочавању са суровом дивљином у којој смо присиљени сада да обитавамо, јер другог стамбеног смештаја немамо. А шта ако опет пође нешто наопако? Ако и неком од нас двоје позли, па му затреба лекарска помоћ? На тако нешто нисам смела ни да мислим. Јер и сама помисао на оно што смо преживели возећи Стелу до болнице, била је довољна да се и ја разболим. Но ова ноћ је била некако злослутно мирна. Није више било оног ветра од јуче, који је онако ужасно, као да неко од умрлих цвили, завијао кроз оголене гране околних стабала. Сада је не само било без те ваздушне буке, него је и небо деловало спокојно. Пун месец као домаћа, врућа погача. Скоро да сам могла да осетим њен мирис. А околу небројен рој звездица. Као купола Таџ Махала украшена светлећим зрнцима жада, опала и дијаманата. Да није било оног непријатног искуства од јуче, могла бих чак и да се препустим уживању у том сурово лепом призору.

Осећала сам се управо онако како мислим да би се осећао неко ко би успео да се врати из мртвих. Да васкрне после смрти. Јер Стела је мени била моје друго ја. Тако је то било од малена, Нисмо дозвољавале да нас раставе ни за само један дан. А када би се десило да се не видимо чак и пар дана, при поновном сусрету трчале смо, као сумануте, једна другој у сусрет. Грлиле се и љубиле. Гледајући то старији, а нарочито они најближи, само би сумњичаво вртели главом. Моја мајка је чак ишла и тако далеко да би процедила кроз зубе, као да говори сама са собом:

“Лепо је то што се њих две толико воле, али да није такво, страшно, испољавање љубави, између две девојчице, ипак помало претерано. Па, тек што су загазиле у пубертет. Бојим се да то није нормално. И да неће испасти на добро...”

Чак је и Стелина баба, иначе паметна жена, гледајући нас како се међусобно готивимо и фластеришемо понекад говорила:

“Добро, миле моје, када ће те се ви напакон окренути дечацима. Време вам је. Неке се тих година већ удају и рађају децу...Добро, скоро. Да нисам ипак мало претерала...” завршила би са својим топлим осмехом.

Али ми нисмо много обраћале пажњу на те приговоре. Шта маторци знају него да увек понешто зановећају и сумњичаво приговарају.

Ниједан школски распуст нисмо могле ни замислити једна без друге. Па и све викенде смо проводиле заједно у викендици мојег очуха на Фрушкој Гори. Иначе смо вребале сваки тренутак када бисмо остале саме код куће, па да се стриптизнемо до краја. То су тек били тренутци за памћење. А све је почело оног дана када смо као четрнаестогодишњакиње остале саме у викендици мојег очуха. Десило се да су он и моја мајка били позвани на неку свадбу и тамо остали до јутра. Стела је имала прелепо младо тело и баш је уживала да га предамном показује. Видело се да је узбуђују моји ужагрени погледи. Моја дивљења, која нисам скривала. Њене тек напупеле дојкице са израженим и пркосно издигнутим брадавицама, тако високе и мало размакнуте, као да ме зову да ту зароним своје лице. Толико су, тако округле, биле лепе да су изгледале сасвим нестварно. Као пуки сан неког генијалног скулптора. Више нисам могла само да гледам како те брадавице тако узалудно стреме у вис. Морала сам и да их додирнем. И мада ми то иначе није био први додир њеног

голог тела, никад раније нисам осетила такву ошамућеност при додиру. Као да почињем да губим свест од ужитка и да ћу да се стропоштам, ако у целости, то што ме тако неодољиво привлачи, не додирнем руком. Ипак сам их само овлаш додиривала врховима својих прстију. Онда сам морала и да их пољубим. Одмах затим, погледавши ме замућеним погледом и тешко дишући, полуотвотрених уста, Стела ме је повукла ка себи под млаки туш у купатилу. Моје лице је притисла себи на груди и ја сам почела да жваћем те мирисне јабуке. Више се и не сећам шта се даље тачно догађало. Само да смо се обе нашле на поду испод туша, који је лио и лио. Знај да се прво она спустила на колена, зарила главу у моје међуножје и да сам ја максимално размакла ноге, како бих јој омогућила приступ оној тачки, која је вапила за њеним језиком. Сећам се да сам први пут тада осетила нешто невероватно. У почетку сам њену главу максималном снагом притискала уз моју зевалицу, али то убрзо више није било неопходно. Она се ту заривала као да жели да се удави. Да буде прва која ће извршити самоубиство дављењем у пар капи нектара бога Ероса. Схватила сам да сам до тада улудо само траћила време користећи своје прстиће. Пошто смо се обе нашле у лежећем положају на поду, ја сам прионула да, истовремено, њој чиним оно исто што и она мени. Пале смо у клинч и чврсто се углавиле међу своје ноге и руке, као да нам је то последње у животу. Тако смо обе истовремено откриле нова, до тада недокучива прострства. А млака киша из туша је читаву ситуацију чинила нестварном. Јер то није био туш, него нека чаробна росуља, која као да са нас спира све дотадање страхове, недоумице, колебања и фрустрације. Више нема маски. Нема лажи, нема преваре. Наша судбина је само наша и ничија више. Никад нико неће моћи да заустави тај шарени карусел, који се врти само за нас две.

Иначе, ја Стелу ни до тада, а нарочито после тога догађаја, нисам доживљавала као другу особу. Она је мени увек изгледала као удвојени део мене саме. И то онај, лепши део мене. Кроз њу сам волела и саму себе. Мислила сам да није ње да ни ја небих била комплетна личност. Сви други су ми изгледали несрећни јер немају то што ја имам. Кад их видим како се нечем радују, смеју и веселе ја се чудим. Како могу да буду тако срећни кад немају оно што имам ја. Моју Стелу.

Дакле, то је тај догађај од којег све и почиње. Могла бих да почнем да рачунам време од пре и после тога. Јер никад више није ништа било као пре. Ако би после тога једна од нас само поменула ту магичну сеансу, освртале бисмо се лево и десно тражећи згодан, скривен простор. Чудо је да нас никад нико, при томе, није изненадио, нити открио на делу. Уосталом, жестоко смо се криле од погледа других. Чак и више него раније. Јер ми нисмо никакви борци за слободу полних односа. Не, ми смо се само волеле. Чистом и поштенем љубављу. Нисмо мењале партнере, нити је наш однос само физичко спаривање. Али нисмо биле толико ограничене, па да не схватимо да би они, који смисао својег битисања налазе у вечитом курвању, који и не знају шта је то љубав, поготово она права, искрена, једва би дочекали да нас нападну и изопште из друштва, због наше тобожње покварености.

Тако је то што се тиче времена у којем живимо.

Зато док сам са Стефаном чекала испред операционе сале ја нисам могла са њим да разговарам. Само сам смишљала начин како да окончај свој живот. Нарочито, после оног злослутног, докторовог “Шта сте до сада чекали...” Дакле, без икаквог премишљања и колебања била, сам одлучила да тај други део себе не пустим да сам лута, по непознатом, мрачном, посмртном беспућу. Окончати

своје битисање на овом свету, сматрала сам својом најхитнијом обавезом. Не говорећи ником ништа, у самој себи сам се з аклињала, да то мора бити учињеном оног тренутка кад бих чула да је она отишла. Нисам смела допустити да оде предалеко и да је више никад тамо, на оном другом свету, не нађем. Сваки тренутак мојег живота после Стелине смрти, за мене био би чин издаје. Као да бих се својим даљим битисањем огрешила о смисао својег постојања на свету. На верност јединој својој љубави и доследност у томе. Срећом уследило је и оно друго докторско: “Биће у реду, хвала богу...”

Стела је морала остати у болници неких петнаестак дана. Ја и Стефан смо је за то време скоро свакодневно обилазили. Могла је већ да нам се насмеши и да одговара на наше вице и шале. Убрзо су ми и њени станари јавили да су се одселили, па сам одмах прионула да стан средим како бих Стелу, по изласку из болнице, сачекао прекречен и срећен стамбени смештај. Њој уосталом, ни на памет није падала помисао да поново настави да живи у Стефановој кући “богу иза ногу”... како се изразила.

Пошто је отпуштена из месаре “на кућну негу” имала сам сјајан изговор што сам могла да не идем са Стефаном у село, него да останем уз моју неодвојиву другарицу. Стефан нас је наравно посећивао, па и ноћивао са нама у Стелиној кући, али ми са њим више ниједном нисмо хтеле отићи у село.

Нисмо отворено о томе разговарали али је било више него очигледно да се наше друштво, заједница, да не кажем наш тројни брак, поцепало на мушки и женски део. Када смо остајале саме Стела је могла да се отвори и да ми се искрено исповеди:

“Знаш шта Снежо, ја ипак небих могла тамо да живим. Можда да сам тамо рођена и одрасла, да не знам шта је цивилизација. Али овако, отићи из урбане средине у ту вукојебину... Видиш и сама...”

“Па, не само да видим него те и разумем, пошто се и сама тако осећам. Остаје нам још само да отворено поразговарамо са Стефаном и да га приволимо да и он сам увиди то што смо ми, нас две, схватиле.”

Када је следећи пут дошао Стефан, трудиле смо се прво да створимо пријатну, опуштену атмосферу. Мало смо се са њим мазиле, да бих ја на крају одлучила да отворим карте:

“Видиш мили како је то опасно живети далеко од урбане средине. Умало да изгубимо нашу Стелу. Како рече онај доктор, да смо још само мало закаснили неби успели да је спасу. Сва сам претрнула од ужаса тада при помисли да је то пуки случај што смо успели да, поред свих оних тешкоћа, ипак стигнемо на време. А још смо планирали да тамо рађамо и одгајамо децу. Што више деце. А како? Знаш како је са клинчадијом. Час посла се неко од њих разболи, треба му хитна помоћ. Затим далеко је школа, путеви завејани, дивљина. Па одржавање хигијене. Ужас!”

“Добро, добро, не мораш више да набрајаш. Могла си и да ми ништа не кажеш. Већ сам схватио да сте се поколебале. И што је најгоре: прекршиле сте заклетву, коју смо сви троје положили. Али нећу да се осећате везане том заклетвом. Само ако мислите да ћете и мене наговорити да одустанем, грдно се варате. Нешто конкретно сам већ испланирао хтео сам да вас изненадим кад дођете тамо на имање. Само да видите каква је тамо сада лепота. Дошло пролеће, пролиставале липе, процветали багреми, птичице певају, ливаде се прошарале разноврсним цветовима... Све мирише. Него, како рекох нешто сам испланирао и предузео неке кораке. Купио сам стотинак кунића, које ћу да отхраним и продам. Па, кад обрнем тај посао и зарадим паре, уредим тамо

боравак, доведем струју, уведем луксузни конфор, базен за пливање и све као што доликује, онда ћу да вас питам где вам се више свиђа...”

“Чекај, одкуд ти паре за те куниће и неопходну опрему за узгој?” рекох прилично изненађена.

“Ма, нот проблем. Позајмио сам десет хиљада еура преко неке посредничке агенције.”

“Сигурно по папреној, зеленашкој камати...”

“Наравно, уз камату али најповољнију од оних које тренутно диктира финансијско тржиште. Свега седам процената...”

“Годишње?”

“Хеј, ти се шалиш? Месечно наравно. Али уз грејс период од шест месеци. То је најважније. Мада и током тога времена камата тече. Али чим купцима испоручим прву туру отплатићу већи део главног дуга и до тада доспелу камату. Тек за остатак почећу затим да редовно плаћам камату, сваког месеца. Знај ја шта радим.”

“Надам се” закључих мада прилично забринута. Јер шта ако нешто крене наопако. Мада нисам знала шта би то могло да буде.

Заиста, као да сам наслутила: није прошло ни два месеца од тог разговора, а Стефан се појавио сав скрхан, смојден. Седне на кауч и никако да проговори. Тек после дугог, мучног ћутања скрушено процеди кроз зубе:

“Пропао сам. Потпуно сам сјебан.”

“Шта се десило? Причај човече ако бога знаш. Немој више да ме мучиш.”

“Угинули сви до једног. Изненада, такорећи преко ноћи. Нека зараза...”

Нисам налазила речи. Шта да му кажем. Како да му помогнем. Ја и Стела смо се само немо погледале, очију разрогачених од запрепашћења. Сво троје смо ћутали барем пет минута. Без иједне речи или неког другог било каквог звука, који би означавао неки знак живота.

Напокон се одважих па му рекох:

“Како мислиш да вратиш тај огромни дуг?”

Он ћутке само слеже раменима.

Ни после извесне, дуже паузе нисам могла да смислим шта да му кажем.

Пошто је отишао у тоалет ја узмем Стелу за руку, одведем је до прозора да бисмо биле што више удаљене од врата просторије у коју је Стефан ушао, па је упозорим:

“Пази мила, сада је тренутак. То be or not to be. Памет у главу сунце моје, огрејано. Ти већ знаш које је женско најаче оружје кад су мудроће у питању. Видиш како је смојден. Сад или никад. Дакле, одвучимо га у кревет, применимо ону нашу, њему најомиљенију позу, и кад се распилави ствар препусти мени. Ово са кунићима мора да испадне на добро. За све нас троје. То је, како тудомишем, прави дар од бога. Ако га сада не преломимо никад и нећемо...”

“Како ти кажеш. Ти си командант параде.” Стела климну потврдно главом, па додаде кроз осмех: “Ваљда знаш када је у питању та креветска шљака мене није потребно баш много прекувати...”

Чим је изашао из купатила и сео на кауч, ми смо га сложено једна са једне, а друга са оне друге стране почеле милкити, мазити и лицкати преко ушних шкољки. Стела је свој задатак веома ревносно и спретно наставила тиме што је нашег заједничког мушкаћа ивентарисала преко међуножја. Откопчала му је шлиц на панталонама, привијајући се телом уз њега, гледајући га безобразно у очи, говорећи мазним гласом:

“Дај да видимо шта то имамо овде. Бар једног преживелог кунића да нађем, за нас скромне рибе било би довољно. Охо-хо-хо! Пази ти ово! Па, ова преостала зверчица не само да је жива, него и је и кочоперна као ретко кад. Сад ће ми њу да укротимо... Зар не Снежо...”

“Па, ти знаш да се ја никад нисам колебала нити нећкала да пружим неопходну помоћ мојој драгој супарници,” прихватим ја Стелин апел, па удруженим снагама Стефана оборимо на узнак преко кревета, разодевајући га успут, док није остао потпуно голокур.

Тада смо га узјახале. Стела преко лица, а ја преко катапулта за лансирање икре. Јер ја сам та која треба прва да донесе на свет новог становника планете. Максимално смо дале све од себе. Да га усрећимо и одобровољимо. Да страобално смекша и буде до краја предусретљив и попустљив. Јер ми смо женке. Свесне да је секс наша снага, наше моћно оружје. Пошто је сеанса завршена Стефан је био усхићен. Баш онако како смо планирале и очекивале. Стално је лупетао како нас обожава обе, истовремено. Што га тако свесрдно прихватамо и подржавамо у најтежем тренутку, за њега. Рече да је сигуран да би га све друге које зна сада једноставно напустиле, побегле. Потражиле уточиште негде другде. А ми смо ту поред њега. Очигледно, ни на крај памети му није падала могућност да на уму имамо она два милиона долара. Барем су те паре за мене биле одлучујући мотив. Што не значи да га нисам и у том тренутку максимално готвила. Али била сам реална. Са обе ноге чврсто на земљи. Баш зато што сам га лудо волела, схватала сам да наша заједница може опстати само на некој, макар минималној материјалној основи. А он је био тако наивно одушевљен нашим приступом. Жвалавио је и даље да би за нас учинио све што се може замислити. Било шта што пожелимо.

“Стварно! Ко би реко ‘? А постоје ствари које нам не дозољаваш ни да поменемо.”

“Које су то табу ствари?” рече љубећи ме у чело, на линији где почиње коса.

“Знаш ти добро шта је то...”

“Од овог тренутка нема више никаквог табуа. Можеш да ми кажеш све што пожелиш” рече одобровољено, док смо једно поред другог лежали полеђушке, па моја глава почивала на његовој левој надлактици, а Стелина на десној.

“Одлично. Немој да заборавиш ово што си рекао...”

Док смо и даље сво троје опуштено лешкарили, једно поред другог, са испреплетаним рукама и ногама, тако да смо подсећали на неки огромни, голишави октопод, ја сам искористила његово одлично расположење, рекавши:

“Мили, немој више никад да будеш тужан. Јер још увек имаш и имаћеш нас.”

“Па, да ми није вас незнам какву би уопште сврху могао да има мој кукавни живот. Мада не видим како би ви могле да ми помогнете, да вратим зеленашки дуг и да се искобељам из овог магловитог лавиринита.” Мрачна сенка је поново премрачила његово необријано, бодљикаво лице.

“Срећом постоји излаз”, испалих ја као из пушке, па шта буде.

“Јели? А који је то чаробни штапић који имаш у рукаву?” био је скептичан.

“Довољно је да одеш код адвоката и примиш оних два милиона долара, које ми не дозвољаваш ни да поменем. А ето, пали су ти такорећи са неба. Као спас потекао од самог господа бога. И то баш у правом тренутку.”

“Поцепао сам и бацио његову визитку,” рече Стефан, после извесне немуште паузе, која је већ почела да ме забрињава.

“Срећом ја знам где му је канцеларија. Одвешћу те тамо код њега,” рекох и пођох да се спремам за излазак.

Он само ћути. Не рече ни да ни не. Тако смо ћутали све до зграде у којој се налази офис адвоката Смукова. Па, и када смо ушли унутра, поздравили се са човеком и он нас понудио да седнемо, Стефан ћути као заливен. Очигледно бори се сам са собом. Толико је био замишљен да је тек на поновљена питања адвоката одговарао кратко са да или не. Поглед му мутан, блуди негде далеко, далеко. Очигледно мисли о нечему што је ван те просторије, у којој смо се нашли. На крају пита адвоката:

“Нешто сам чуо, не знам да ли је тачно, да једном дата наследничка изјава, било о прихватању било о одбијању прихватања наследства, више не може да се опозове... Да ли је то тачно?”

“Тачно је. Добро сте чули,” рече адвокат подигавши обрве и погледавши мало зачуђено у мене па у Стефана. Заиста, ни мени није било јасно зашто га у овом тренутку, кад је већ дошао да се прихвати наслеђа, интересује баш могућност предомишљања. Опозивања изјаве о томе.

Адвокат је телефоном уговорио за одмах кратко рочиште у Првом општинском суду, ради давања наследничке изјаве међународне важности, па смо сели у такси и после петнаестак минута већ смо били у судници.

На огромно изненађење свих нас, па и оног мудрогриза од судије, Стефан изјави да се не прихвата наслеђа од два милиона зелембаћа, које му је тестаментом завештао славни аргентински фудбалер из Санта Феа. Пошто није помогло готово једночасовно убеђивање свих нас да то не чини, састављен је записник у том смислу, Стефан је потписао такву изјаву о одрицању, па смо напустили палату правде.

Нисам могла да верујем да се то догодило. Толика и тако необјашњива тврдоглавост. Што рече судија ако је то неки инат, пркос према оставиоцу, опет нема никаквог смисла, јер тај човек више није међу живима, па то неће знати.

“Али знаћу ја, а то је најважније,” са неким супериорним сјајем у очима рекао је Стефан.

А кад смо остали сами он ми каже:

“Пошто је та изјава неопозива, напосред ћу бити миран и спокојан. Више нећу моћи да паднем у искушење, па да се тога проклетог новца прихватим... Тек сада као да сам дефинитивно сахранио и само сећање на Барагону, које ме је прогањало годинама, моћи ћу да одахнем.” А затим је, погледавши испитивачки мене право у очи, само наставио: “Осим ако се не нађе неко ко ће ме на то што сам учинио потсећати до краја живота...”

“Добро, а шта ћеш са својим зеленашким зајмодавцима? Колико знам ти дивљаци знају да убију и за далеко мање суме. Не мислиш ваљда да ће према теби бити милостиви и нежни. Као оно, ‘нема везе што нам дугујеш, тако си баш слadak и наиван. Да су нам само сви дужници такви, где би нам био крај. Могли би лепо да засучемо рукаве и да прионемо на неки посао, а то је баш тако симпатично и корисно за здравље. Више да само пасивно не чекамо док други раде за нас. Баш лепо што си нас спасао од заблуде да је срећа живети паразитски. Не радити ништа.’ Још ако чују да си одбио да се примиш наслеђа од два милиона долара. То што си ти учинио добро је као виц али не и као излаз из кризе у којој смо се сво троје нашли...”

“Ништа. Увек се нађе неко решење. Ризиковаћу. Барем ми неће бити досадно,” рече смејући се весело.

“Добро је што си то изрекао у једнини. Јер нисам сигурна да бисмо ја и Стела могле да те следимо на твојем путу у пакао...И поврх свега још да рађамо твоју децу, коју би требало да хранимо свежим, здравим ваздухом у оној селендри и напајамо их само незагађеном водом са извора...”

Даље до куће време смо провели у ћутању. Он је возио загладан у траку коловоза испред себе. Погледам га, да му на лицу прочитам какав је утисак моје блебетање оставило на њега. Ништа. Невероватно. Све што сам могла да видим то је неки израз поноса и спокојства. Чак неког дотад невиђеног тријумфа. Одједном сам постала свесна да он и није ту поред мене у колима, него негде далеко, далеко. Отишао човек на састанак са својом мајком Марином или са славним фудбалером Барагоном? Срећан је! Изравнао човек своје рачуне са мртвацима, па подвукао црту.

Сада ме је још само занимало како ће, кад стигнемо кући, да нас дочека она преостала трећина нашег луцкастог триумвирата, пошто чује шта се десило. Угледавши нас кроз прозор она је излетела пред нас на улицу и док је Стефан још закључавао “фићу” навалила да нас обоје грли и љуби, као да се нисмо видели годинама.

“Како су моји драги, доларски милионери? Где вам је врећа са новцем? Нисте је ваљда препустили неком камионџији, специјалисти за селидбе. Она позната фирма “од врата до врата”? Ја чак и немам представу колики је то дењак лове. Да ли може да стане у ову нашу гајбицу, ако избацимо намештај, па спавамо у врећама за књавање у дворишту...”

Прионула сам да брзо смислим неку цаку. Шта рећи. Како јадну Стелу да поштедим неминовног шока када чује целу истину. Пошто нисам ништа друго могла на брзину да смислим, рекох:

“Можеш ли ти то да замислиш: кулов се одрекао два милиона долара! Види само како је пресрећан. Поносан и задовољан собом...”

Стела је за тренутак занемела. Прво израз неверовања, недоумице, а затим нека мрачна сенка окрзну њену лепу фацу. Она је својим погледом заронила у његове сјајне зенице. И као да је тамо нашла и прочитала нешто што ја нисам могла да видим, тамни облак је полако почео да исчезава са њеног лица. Сунце се најпре стидљиво помаљало иза облака, а затим је синуло у пуном сјају. То као да је Стефану дало крила. Повикао је видно охрабрен.

“Стела, погледај ме добро. Шта видиш. Да ли сам богаљ?”

“Ниси”.

“Имам ли ноге, руке, главу, очи, уши...?”

“Наравно, да. Све то, па и оно остало што ниси поменуо...”

“Да ли посрћем, тетурам се при ходу?”

“Никад, не.”

“Да ли сам пијаница, коцкар, ленштина...? Патим ли од неке врсте зависности, као што су никотин, дрога?”

“Ништа од тога.”

“Какав сам у кревету?”

“Прави мушкарац, мушкарчина, прва лига. Више него довољан, чак за нас две, тако захтевне рибе...”

“Да ли мој поглед, моја фаца, лик уопште, одаје неког глупака, дебила?”

“Ни случајно...”

“Хвала ти огледалце моје, лепо. Иако ниси рекла ништа ново, ништа што и пре нисам знао. Само сам хтео да ми то потврдиш, данас и овде. Јер, овај дан је један преломни тренутак за мене. Спознајем да сам само један обичан мужјак у овој животној џунгли, али у пуној снази. Дакле, снажан али и свестан својих моћи. Борац...” Наставио је скоро вичући:” Да ли заиста постоје чаробњаци или су то само бајке за малу децу.? Ако постоје ја сам то. Или ћу барем то да будем. Чаробњак и алхемичар. Могу све, чак и да правим злато, ако зажелим. Све што може било који становник планете, могу и ја. Зашто небих могао? Треба само хтети, а ја од данас хоћу. Према томе, шта ће мене да понижава тамо неки белосветски клипан, који није имао ни у глави, ни у срцу, осим у својим кривим ногама. Он је могао да створи два милиона долара, а ја не могу. Није него. Њему за инат створићу четири. Да докажем да могу да га тучем на његовом, материјалном терену, да сам двоструко јачи од њега. И није важно да ли ће он то посмртно сазнати или неће. Ја сам на прагу живота. Далеко још од немоћи и пензије. Угушио би ме паразитски живот, на парама које нисам сам створио. Које је створио неко кога не могу да се сетим без гнушања. Он ће мени да оставља наследство! Па и да не успем, да останем бедан и гладан до краја живота, небих се покајао. Живео бих од среће што сам могао снаге да одбијем закаснелу великодушност, једног надуваног никоговића. Пошто једино добро, које је тај шкарт мајке природе, могао да учини за мене је ово што ми је пружио могућност да га одбијем. То је једино на чему бих могао да му будем захвалан,” изрекао је све то у једном даху.

Наравно, наш клиндов се том приликом обраћао нама, пре свега можда баш мени, у сваком случају више мени него Стели, али само формално. Суштински, његова тирада је била упућена неком трећем, неком кога је само оно могао да види. То је изгледа она утвара са којом он полемише, изгледа већ годинама. Његова мисаона пришипетља, које је читавог живота, изгледа, настојао да се отресе, али узалуд. Да ли ће икад у томе успети или ће потражити цео живот у узалудним покушајима да се напоскон затвори тај рачун, који, ето, није намирен ни оним чудним одрицањем од наследства. А баш је хтео да једном за свагда, стави тачку на ту причу, па је зато и дао изјаву о одрицању, за коју му је потврђено да се не може опозвати.

И раније сам имала прилике да га видим када говори у заносу. Али никад није био овако надахнут и еуфоричан, па чак на неки начин и бесан, као овог пута. То је била невиђена ерупција ината, снаге и самопоуздања. Тирада упућена неком кога је само он видео, па му се тако осино обратио. Очи су му пламтеле. На средини чела му је искочила нека артерија која је пулсирала. Био је страشان. Мислим да је у томе тренутку био способан да се ухвати у коштац са аждајом која бљује ватру. Да је удави голим рукама.

Мало је рећи да га је Стела гледала задивљено. Никад је нисам видела у таквом заносу. Нисам знала да поглед и израз лица може да изражава такву и толику приврженост, разумевање, одобравање... Ма, одушевљење! То је било оно што се зове “говор тела”. Готово да јој нису биле потребне никакве речи да би изразила оно што је у томе тренутку осећала. А тек када је ускликнула:

“Браво! То је мој човек!”

Обиснула му се око врата и наставила да га бесомучно цмаче и цмаче. А ја? Где сам ту ја? Пази ти то - њен човек! Као да ја и не постојим... Да нећу ја то можда да постанем помало и љубоморна? Ма, не! Ипак не. Уствари, била сам крајње талична ждракајући како се њих двоје, мени најдражих ликова, тако

узајамно готиве и фластеришу. Осетила сам неку дивну врућину како ми струји крвотоком и спушта се све ниже и ниже...А росуља само што није потекла.

Ипак да бих смањила доживљај и њих двоје, тако високо узлетелих, мало приземљила, да бих ствари довела у реалност, одлучим се да употребим хладан туш:

“А што га не питаш како мисли сада, када му је пропао генијални фармерски подухват са кунићима, да се отараси зеленашког дуга од десет сомова еура, који због камате, незадрживо расте из минута у минут....”

Али Стела се није дала збунити. Не обраћајући уопште пажњу на моје толковање, загледана нетремице у Стефанове сјајне очице, са таквом заљубљеношћу као да га први пут види, само је процедила:

“Ништа, продаћемо и ову моју страћару. Нећемо бити ни први ни последњи, срећни бескућници ове наше планете. Хајдмо ми лепо у кревет...”

Заиста, онако загрљени ушли су у гајбу, разодевајући се успут и одбацујући своје одевне крпице свуда по поду.

Шта ми је друго преостало него да им се придружим.

Ипак сам за тренутак застала, пошто сам осетила неки грч у тибуљку, лаку вртоглавицу и мучнину. Охо! Па, то је значи наговештај новог, сјајног проблема, који ће бити потребно решавати...

Барем нам неће бити досадно. А то је најважније, зар не?

БЕЛЕШКА О ПИСЦУ

Ја сам нико. Долазим из несећања, одлазим у заборав! У бројно и сјајно друштво...

А ти? Ко си ти?

Неко, себи за утеху, рече да ни успомена на Гетеа неће живети дуже од десет хиљада година.

А да ће и то проћи.

Заиста, кад нас више не буде било међу живима да ли ће нам нешто значити разлика између годину дана и десет хиљада година?

Ако сам већ Нико, боље да тога будем одмах свестан. И да у томе нађем зрнце среће. Неки чаробни мир. Јер...

Не морам да чекам да бих то постао...

Нити да се трудим и бринем како да одбраним свој варљиви положај.

Нико